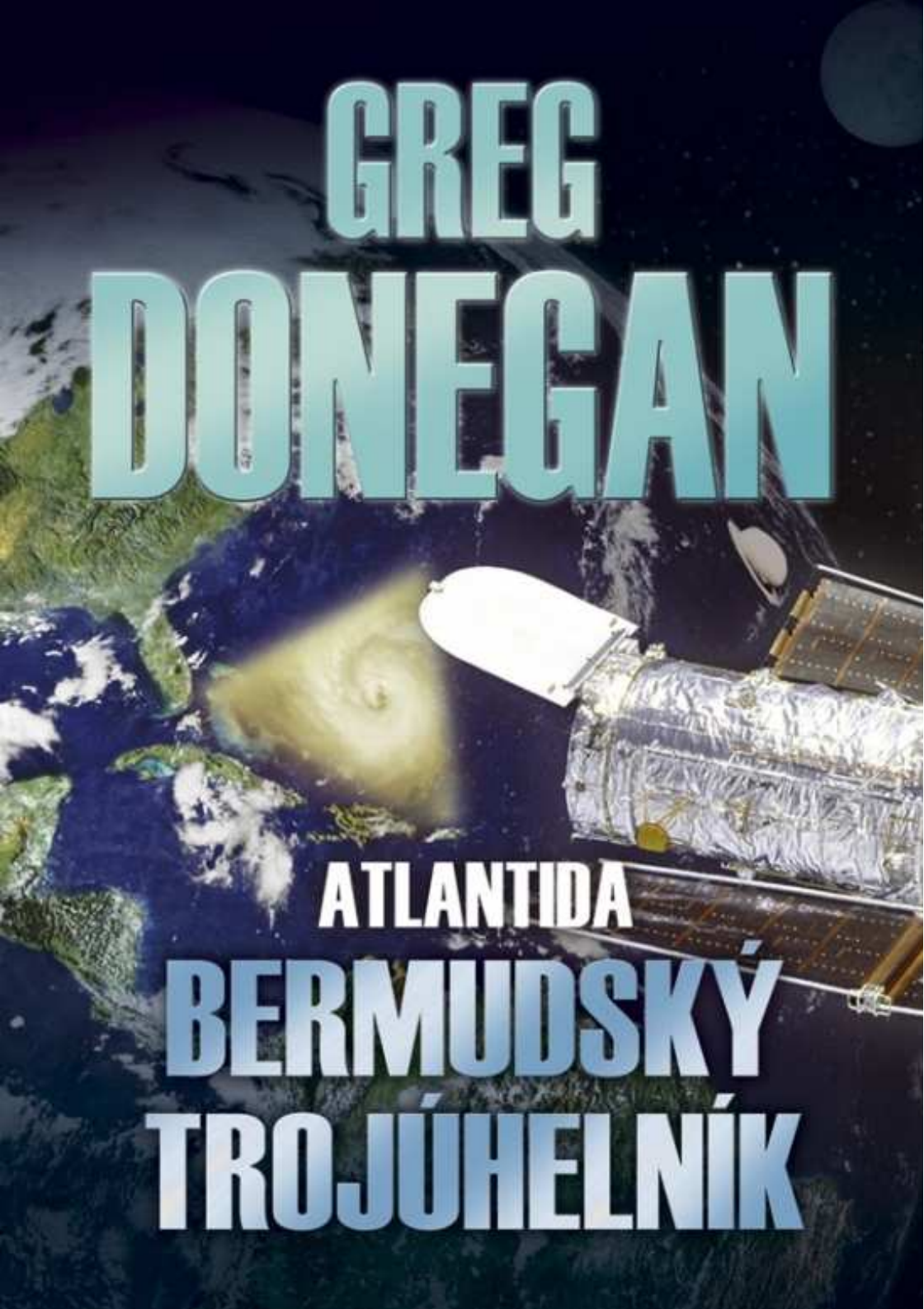

A satellite with a white conical antenna and solar panels is shown in orbit over the Atlantic Ocean. The satellite is emitting a bright yellow-green beam of light towards the ocean. The background shows the Earth's surface with blue oceans and green landmasses, and a dark, starry space with a large, dark circular object in the upper right corner.

GREG DONEGAN

ATLANTIDA
BERMUDSKÝ
TROJÚHELNÍK

**GREG
DONEGAN**

ATLANTIDA

**BERMUDSKÝ
TROJÚHELNÍK**

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2006

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2000 by Robert Mayer

All rights reserved.

Z anglického originálu *Atlantis: Bermuda Triangle*

(First published by Berkley Publishing Group, New York, 2000)

přeložil © 2006 Zdík Dušek

Redakce textu: Osvald Osten

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2006 Robin Brichta

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-731-6

Předehra

10 000 LET PŘ. N. L

Linie žhavého magmatu, která kypěla z nitra Země jako tisícikilometrový karmínový had svíjející se uprostřed dna oceánu, se střetávala s chladnou vodou a v místě setkání vytvářela hřeben, jenž se zvedal do stále větší výšky.

Středoatlantský hřbet tak paradoxně stoupal díky tomu, že se tektonické desky, které byly rozděleny právě pod ním, od sebe vzdalovaly. Podobně jako krev prýštily z poraněné planety roztavené horniny tím více, čím širší byla puklina mezi deskami Severní a Jižní Ameriky a deskami Eurasie a Afriky, puklina, která se táhla po celé délce Země. Tento proces probíhal po celé miliony let, od okamžiku, kdy se prapevnina Pangea rozděbila na jednotlivé kontinenty.

Ve středu Atlantiku kolem dvacáté rovnoběžky severní polokoule se otvírala prasklina ještě výraznější, protože v tomto místě se setkávaly všechny čtyři desky a oddalovaly se od sebe – jak východní od západní, tak i jižní od severní. Toto oddalování neprobíhalo rychleji než o několik centimetrů ročně, ale násobila ho dlouhá tisíciletí, takže z hlubin Země vyvěřelo tolik magmatu, že se ztuhlá láva vynořila až nad hladinu moře a vytvořila řetězec ostrovů uspořádaný do podoby kříže, které se časem zvedly natolik, až se propojily jeden s druhým a vytvořily natolik rozlehlou souš, že byla srovnatelná s ostatními kontinenty.

Šlo ale o pevninu vzniklou nad puklinou v zemské kůře, kterou s planetou nespojovalo nic jiného než linie magmatu, jež kilometry pod povrchem stále vyvěrala ze dna oceánu. To ji silně odlišovalo od ostatních šesti kontinentů, které jsou dodnes pevně ukotveny na stovkách kilometrů chladné skály, tvořící tektonické desky.

Na mimořádně úrodné půdě sopečného původu, která pokrývala souš, a v sousedství bohatého oceánu, jenž ji obklopoval, tak byly připraveny kulisy pro rozvoj živočišného druhu, který by dokázal využívat oba tyto zdroje a rychle se jim přizpůsobovat. A právě na této pevnině uprostřed Atlantského oceánu vznikla první lidská civilizace. Generace lidí, od tlup lovců-sběračů a rybářů přes společenství tvořící vesnice a města, tak zvolna na tomto kontinentě převládly.

Jakmile ale vybudovali civilizace, na západ od ní se v oceánu objevila podivná temnota, která pohlcovala lodě, jež do ní vpluly.

Po celé planetě se otevřely další brány, jež chrlily na náš svět pruhu černoty, ale hlavní vstup zůstával v oblasti západního Atlantiku. Brzy bylo jasné, že v té temnotě něco je, nějaký Stín, který se touží rozšiřovat a dobývat.

Začala válka, které dávní předci lidské rasy nerozuměli, boj proti nepříteli, střetnutí s nímž nikdo nepřežil. Nepřítel přicházel v šířící se temnotě, z oblohy, z vody i z podzemí.

Z bran vyšli další, kteří se snažili pomáhat našim předkům v boji se Stínem. Říkali si Ti Dřívější. Ti dali lidem zbraně, aby se mohli bránit Stínu.

Dávní předkové lidstva bojovali ve válce, která se rozšířila po celé zeměkouli, až byla ohrožena sama existence života. A ve vrcholné bitvě naši dávní předci s Těmi Dřívějšími Stín zastavili. Zaplatili však vysokou cenu.

Kontinent ve středu Atlantského oceánu byl zničen katastrofálními požáry a zemětřeseními. Vlny tsunami oběhly celou planetu a zakously se do pobřeží všech pevnin s ničivou silou, jež dala vznik legendám o Velké potopě po celém světě – najdeme je v tibetské Knize mrtvých stejně jako ve Starém zákoně Židů, který vznikl na opačném konci Země.

Ti z našich předků, kteří přežili, se na lodích rozprchli po celém světě a zaseli tak semínka budoucích civilizací, jež měly povstat o tisíciletí později.

Stín, který vycházel z bran, byl zastaven.

Prozatím.

1. kapitola

SOUČASNOST

Střela vyletěla nepozorovaně z hladiny moře uprostřed brány Bermudského trojúhelníku. Byl to Trident II, trojstupňová raketa s pevným palivem, balistická střela s dosahem více než 7 000 kilometrů, kterou pro námořnictvo Spojených států vyvinula firma Lockheed Martin. Trident II byl propracovanější verzí Tridentu I, jehož výhoda oproti staršímu modelu spočívala zejména v tom, že unesl větší užitečné zatížení. Při odpálení měl délku třináct metrů, průměr dva a půl metru, hmotnost 55 tun a stál daňové poplatníky přes čtyřicet milionů dolarů – pokud nepočítáme cenu jaderných hlavic v kuželovité špičce.

Jakmile se vynořil z moře, z přední části střely se vysunula teleskopická špička, která snížila tření na polovinu. První stupeň střely, vyrobený z velice odolného a velice lehkého materiálu, takzvaného grafitového epoxidu, se uvolnil a spadl zpátky do oceánu.

Navigační systém střely byl navržen tak, aby se spojil se satelity globálního pozičního systému a ověřil si od nich svou polohu a směr, ale tento trident nic takového nepotřeboval. Jeho dráha byla určena už před vypuštěním.

Ve výšce dvou tisíc metrů trident vyletěl z brány do čistého vzduchu, zrovna v okamžiku, kdy odpadl druhý stupeň a naskočil

motor stupně třetího. Střela už teď letěla rychlostí 6 500 metrů za sekundu.

Třetí stupeň poháněl trident asi čtyřicet vteřin a pak odpadl i on. Střela pořád ještě musela dosáhnout nejvyššího bodu své dráhy a začít se snášet k cíli, ale už v tomto okamžiku se nacházela více než 600 kilometrů od místa odpálení.

Jako první si jejího letu všimla družice napojená na Vesmírné operační středisko Spojených států hluboko pod Cheyenne Mountain u Colorado Springs, ale než byla tato informace zpracována a přeposlána do Válečné místnosti Pentagonu, bylo již příliš pozdě.

Jakmile se nos tridentu v nejvyšším bodě dráhy sklonil k zemi, vybuchl a osm jaderných hlavic, které v něm byly uloženy, se rozletělo za pomoci vlastních motorů MK5 do osmi směrů, které ležely v jedné přímce.

Hlavičky se zanořily do Atlantského oceánu v jedné linii, dlouhé téměř 500 kilometrů. Neozvala se žádná detonace.

Hlavičky se snášely poměrně mělkými vodami nad Středoatlantským hřbetem, dokud se nedotkly dna. Pak explodovaly.

„Když jsme se posledně setkali, mířil jste na mě pistolí,“ poznamenal na úvod Foreman.

Dane si prohlížel starce na opačném konci stolu a všiml si změn, které mu do rysů vyryla léta. Foreman příliš nezestárl, až na to, že jeho kdysi husté sněhově bílé vlasy, jež si Dane pamatoval, byly o něco řidší. „Tenkrát jste mi lhal,“ odpověděl Dane, sklonil se a poškrábal Chelsea za levým uchem. Zlatý retriever naklonil hlavu ke straně a začal se mu lísat k ruce.

„Jen jsem vám odepřel některé informace,“ upřesnil Foreman. „Lhát je příliš silné slovo pro popis té situace.“

Seděli v konferenční místnosti v ústředí CIA v Langley. Vedle Foremana seděla Sin Fen. Foreman měl zanedlouho ve Washingtonu schůzku na nejvyšší úrovni s prezidentem a Národním bezpečnostním úřadem, kde se bude jednat o tom, co

se právě odehrálo v Angkorské bráně v Kambodži i na ostatních místech.

Šokující nenadálé objevení ponorky *Scorpion* – považované v dokumentech námořnictva Spojených států za ztracenou od roku 1968 – bylo zatím udržováno v tajnosti, ale Dane věděl, že to nemůže vydržet příliš dlouho. Neuměli nijak vysvětlit skutečnost, že nikdo z posádky během těch třiceti let zdánlivě nezestárl ani o den. A nedokázala to vysvětlit ani sama posádka. Ta se domnívala, že uběhlo jen několik minut mezi okamžikem, kdy naposledy mluvili vysílačkou s Foremanem v roce 1968 a kdy jim selhal reaktor při vstupu do Bermudského trojúhelníku, a okamžikem, kdy se na palubě před dvěma dny objevil Dane.

„Proč mě pořád potřebujete?“ zeptal se Dane.

„Protože mise, kterou jste začal před třiceti lety, ještě neskončila,“ odpověděl Foreman. „Protože jste zastavil invazi, která hrozila proniknout Angkorskou bránou.“

„Prozatím,“ dodala Sin Fen.

Foreman přikývl. „A proto vás potřebuji.“

Dane se podíval na Sin Fen. Její mysl pro něj byla jako černá stěna. Přenesl pohled zpátky na Foremana. Tady dokázal poznat víc, ale ne tolik, kolik by se mu líbilo. Věděl, že mu Foreman říká pravdu, ale také vycítil, že je mnoho věcí, které Foreman nezná nebo které si nechává pro sebe. Na základě svých minulých zkušeností Dane věděl, že jde pravděpodobně o kombinaci obojího.

„Všechno jsem uvedl ve svém hlášení,“ řekl Dane nahlas.

„A také,“ pokračoval Foreman, jako kdyby neslyšel, „jsme přišli v bráně Bermudského trojúhelníku o *Wyoming*.“

„To není první ponorka, která zmizela v nějaké bráně,“ podotkl Dane.

Foreman spojil konečky prstů. „Ale je první s dvaceti čtyřmi Tridenty ICBM na palubě. Všechny střely nesou po osmi jaderných hlavicích MK5, každá o síle sta kilotun. To je dohromady 192 jaderných hlavic. A naši nepřátelé na opačné straně, ať už to je kdokoliv nebo cokoliv – třeba ten Stín, jak ho nazýval váš kolega Flaherty –, mají zřejmě zálibu v radioaktivních věcech. Při prvním střetnutí jsme sice porazili

jejich zbraně, ale možná nedopadneme tak dobře v boji proti našim vlastním zbraním, které teď mají k dispozici.“

„Skvělé,“ řekl Dane, „takže my jsme dostali zpátky *Scorpion* a Stín dostal *Wyoming* a jeho jaderné zbraně.“

„Máme vás,“ pokračoval Foreman. „Vy máte nějaký druh síly a nějakou vazbu na ty brány. Pronikl jste do Angkorské brány a zase jste z ní vyšel. Dvakrát. To se zatím nepodařilo nikomu jinému.“

Dane na představitele CIA jen zíral. Měl dojem, že se ocitl ve víru, který ho proti jeho vůli nasává do svého temného a nebezpečného středu. A jak si v duchu přiznal, nebyl si ani jistý, jak usilovně by měl proti té síle, která ho unáší, plavat, a jestli jí vůbec dokáže odolávat.

Foreman k němu přisunul přes stůl několik fotografií. „Ten horní snímek zachycuje bránu Angkor Kol Keru. Pak následuje Bermudský trojúhelník a ostatní brány po celém světě.“

Dane se podíval na první obrázek. Jednalo se o satelitní snímek Kambodže. Ve středu byl pevný černý trojúhelník se stranami o délce asi deset kilometrů. Rozkládal se na severu střední části země v hluboké, neproniknutelné džungli.

„Všechny brány jsou v současnosti stabilní a udržují si tuto velikost,“ komentoval to Foreman. „Ta černá je ale něco nového a my nevíme, co to může znamenat. Kam až sahají naše záznamy, nic takového ještě nebylo pozorováno. Nedokáže jí proniknout žádná zobrazovací technika. Pozemní sledování udává, že mlha se spojila do pevné černě. Dálkově řízená letadla, lodě nebo pozemní vozidla, která jsme do bran navedli, jednoduše vstoupí dovnitř a přestanou vysílat. A nikdy už se neobjeví, i když jsou předem naprogramována k návratu.“

Rusové – a toto je přísně tajná informace, stejně jako všechno ostatní, o čem se bavíme – vyslali do jedné brány na svém území nedaleko Tunguzska výpravu. Tým se nevrátil a předpokládá se, že je mrtvý.

Obávám se, že i když jsme nakonec šíření té energie zastavili, probíhalo dost dlouho na to, aby se ta věc pevně uchytila v každé bráně na naší planetě. To se dosud nestalo.“

„Aspoň pokud víme,“ dodala Sin Fen.

„To znamená, že čekají,“ řekl Dane.

„Oni?“ zeptal se Foreman.

„Stín.“

„Na co?“ zeptala se Sin Fen.

„Než znovu zaútočí,“ odpověděl Dane. „Mají tu svoje předsunuté pozice. Možná právě proto došlo k tomu poslednímu vývoji.“ Obrátil se k Sin Fen. „Souhlasíte?“

Přikývla. „Mám přesně stejný pocit.“

Foreman poklepal prstem na desku konferenčního stolu. „O tom jsem taky přemýšlel... Že zaútočí znovu,“ objasnil Foreman. „Jak poznamenala Sin Fen, v minulosti se stala spousta věcí, o nichž nevíme. To opuštěné město, které jste objevili v centru Angkorské brány – Angkor Kol Ker –, muselo být zničeno před dlouhou dobou. A nám zase už hezky dlouho mizejí lodě a letadla v Bermudském trojúhelníku a v Ďáblově moři. Nikdo neví, jak dlouho jsou ty brány aktivní, ale řada důkazů ukazuje nejméně deset tisíc let do minulosti, kdy byla zničena Atlantida.“

„Vy tomu opravdu věříte?“ zeptal se Dane.

„Legendám o Atlantidě? A vy snad ne?“ opáčil Foreman. „Po tom, co jste viděl a slyšel?“

Dane neochotně přikývl. Vzpomínal si, že mu Flaherty řekl to samé – že Stín a Ti Dřívější spolu vedou válku, která čas od času dosáhne až na Zemi. Že během jedné z těchto bitev došlo ke smetení Atlantidy z povrchu Země. Taky tu byly ty nápisy na stěnách ve staré strážní věži, které rozluštil Beasley, odborník na Kambodžu, jenž se s Danem účastnil výpravy do Angkorské brány. Podle nich lidé, kteří založili Angkor Kol Ker, přicestovali odněkud z Atlantského oceánu, když prchali před Stínem.

„Vypadá to pravděpodobně,“ připustil Dane.

„Klíčem,“ pokračoval Foreman, „je to, o čem musíme předpokládat, že se stalo v minulosti: otevření bran a pokus Stínu vstoupit do našeho světa a podmanit si ho. Zatím jsme ho pokaždé odrazili. I když Atlantida byla zničena tak dokonale, že po ní zůstaly jen legendy, zbytek planety přežil. A zdá se, že přežili i nějací Atlantidané – lidé, kteří položili základy civilizacím v Angkor Kol Keru, v Egyptě, Číně, Střední Americe a na dalších místech.“

„A co z toho plyne?“ zeptal se Dane.

„I tentokrát jsme Stín zastavili, ale neporazili jsme ho. Zabránili jsme jen prvnímu přepadu, ale určitě se schyluje k dalšímu.“

„Mluvíte, jako kdyby ten další útok už začal,“ poznamenal Dane.

Foreman přikývl. „Však také začal.“ Z přísně tajné složky vytáhl snímek s projekční mapou celého světa. Dane si jej pečlivě prohlížel. Ve všech oceánech byly nakresleny linie.

„Na co se to dívám?“ zajímal se.

„Na linie aktivit, které se šíří z otevřených bran,“ odpověděl Foreman. „Radioaktivita?“ ptal se dál Dane.

„Ne,“ řekl Foreman. „Jde o aktivitu v nízkoeenergetické části elektromagnetického spektra, která je tak slabá, že je na hranici našich detekčních možností. Domníváme se, že Stín právě provádí svoje vlastní snímkování.“

„A co hledá?“

Sin Fen se naklonila nad mapu a svým dlouhým, štíhlým prstem přejela po jedné z linií. „Středoatlantský hřbet.“ Prst pak přeskočil k Severní Americe. „Pacifický hřbet podél amerického západního pobřeží, který se táhne až k břehům Japonska a dolů k Austrálii. Středozemní hřbet, který se rozděluje do Rudého moře a Perského zálivu. Antarktická deska na spodní části světa. Himaláje, kde se Eurasijská deska střetává s deskou Indickou. To jsou jen ty hlavní linie. Jak vidíte, existuje i řada dalších, menších, tady v Karibiku, u Filipín. Stín studuje všechny linie, podél kterých se stýkají tektonické desky,“ uzavřela Sin Fen.

„A to je, předpokládám, špatné,“ řekl Dane.

„Musíme se domnívat, že je.“ Foreman ignoroval jeho sarkasmus. „Nemáme ponětí, co se děje uvnitř bran ani co je na jejich druhém konci, a nevíme, k čemu se Stín chystá.“

Musíme se podívat do vlastní minulosti a pokusit se zjistit, jak se s ním vypořádali naši předchůdci,“ pokračoval Foreman. „Domníváme se, že lidé kdysi čelili stejnému problému jako my teď, a tehdy se jim podařilo Stín zastavit.“

„Lidé v Angkor Kol Keru zrovna moc neuspěli,“ podotkl Dane. „A lidé z Atlantidy jakbysmet.“

„Ale Země nebyla ani poražena, ani zničena,“ namítl Foreman. „Stín se tentokrát pokusil proniknout do našeho světa z Kol Keru, ale je možné, že když se o to snažil posledně, vyvinul hlavní nápor někde jinde, a byl poražen. Nebo má jeho útok několik fází a my máme za sebou jenom první z nich.“

„Ale máte aspoň tušení, kde k dřívějšímu útoku došlo? Nebo kdo tu bitvu vybojoval?“ zeptal se Dane.

„*Scorpion* se nevrátil jen náhodou,“ řekl Foreman. „Na druhé straně bran je něco nebo někdo, kdo se nám snaží pomoci. Ti Dřívější. Stejná síla, která k vám v Angkor Kol Keru vyslala velitele vašeho bývalého oddílu Flahertyho. Ta nám vrátila také *Scorpion*, a to se vzkazem.“

To byla pro Danea novinka. „S jakým vzkazem?“

Foreman vytáhl ze složky fotografii a podal ji přes stůl Daneovi. Šlo o snímek velitelské věže *Scorpionu* s periskopy a malou plošinou, která se využívala, když byla ponorka nad hladinou. Foreman pak posunul k Daneovi druhý obrázek: zvětšeninu boku věže. Něco tu bylo vyryto, jakési podivné čáry, které Dane nepoznával. Z ponorky vystoupil za tmy a přesedl přímo do vrtulníku námořnictva, který ho dopravil sem. Vyrytý nápis museli objevit až následujícího rána. Pod těmi čarami byla kresba, na niž se Dane chvíli díval, než mu došlo, že se jedná o mapu.

„Co to je?“

„To nahoře je runové písmo,“ odpověděl Foreman. „Chvíli nám trvalo, než si toho Sin Fen všimla a podařilo se jí poznat jazyk a rozluštit smysl. Pod tím je mapa. Také u ní nám chvíli trvalo, než jsme přesně určili, co zachycuje, protože měřítko ani detaily nejsou úplně přesné – nebo bych spíše měl říct, že neodpovídají současné situaci.“

Daneovi to písmo připadalo zajímavé a téměř povědomé. Mezi dvěma vodorovnými čarami byla série kolmých a zakřivených vrypů. „Co je to za jazyk?“ zeptal se Sin Fen.

„Stará norština,“ odpověděla. „Jazyk Vikingů.“

Po prožití tolika podivných věcí během posledních několika měsíců se Dane ani nezeptal, kde se vzaly runy Vikingů vyryté do

kovu na boku jaderné ponorky, která zmizela na více než třicet let neznámo kam. „Co to znamená?“

„Tady je doslovný překlad.“ Sin Fen podala Daneovi list papíru, na kterém bylo napsáno:

*Zde najdete Štít k odražení
valkýr a těch, kdo následují
Temnotu. Vykonal jsem svou
povinnost zastavil jsem
Vulkánovu kovárnu. Pomstěte
mě.*

„Vulkánová kovárna?“ přečetl Dane nahlas.

„Moc bohů, která se prolamuje zemskou kůrou,“ odpověděla Sin Fen. „Stín možná využil ke zničení Atlantidy nestability zemského povrchu podél spojů tektonických desek.“

„Kdo to psal? Kdo vykonal svou povinnost?“ zeptal se Dane.

„Víte o tom tolik, co já. Ale podstatné je, že existuje nějaký Štít, který zastavuje moc Stínu.“

„Jenže o tom Štítu tu není zrovna moc informací,“ poznamenal Dane.

„Valkýry,“ pokračovala Sin Fen, „jsou součástí severské mytologie. Byly to služby bohů, o kterých se říkalo, že požírají maso padlých na bitevních polích.“

„Netvorové z legend,“ řekl pomalu Dane.

Sin Fen přikývla. „V Angkorské bráně jste se setkal se sedmihlavým Nagou z khmerských legend. A s dalšími podivnými tvory. Mám pocit, že valkýry také nemusejí být pouhou legendou.“

Dane se znovu podíval na papír. „A těch, kdo následují Temnotu? To znamená těch, kteří následují valkýry? Nebo lidi, kteří je uctívají?“

„To není jasné,“ odpověděla Sin Fen. „Runová abeceda rozlišuje jen šestnáct znaků. A její použití se nikdy příliš nerozšířilo, takže se nemáme moc čeho chytit a nemůžeme si být ani jistí, že ten překlad je správný.“

„Skvělé,“ vzdychl Dane.

„Podle pověstí,“ dodala Sin Fen, „předal runové písmo Vikingům bůh Odin. Samotné slovo *runa* znamená záhadu, takže možná ani sami Vikingové si nebyli tak úplně jisti vlastním psaným jazykem. Současní učenci nevědí, kde nebo jak toto písmo vzniklo, ale povšimli si určitých podobností mezi runami Vikingů a runami, které používaly jiné starověké kultury.“

Dane si dal dvě a dvě dohromady. „Takže runové písmo možná pochází přímo z Atlantidy?“

„Je to možné,“ přikývla Sin Fen. „V čase Vikingů samozřejmě už bylo původní písmo pravděpodobně hodně pozměněné a zjednodušené. Vrchol vikinské kultury nastal přibližně jedenáct tisíc let po velkém útěku z Atlantidy. To je příliš dlouhá doba na to, aby přežil nějaký jazyk, byť jen ve zkomolené podobě.“

„A kde je to místo, na kterém najdeme Štít, jak se o tom zmiňuje ten vzkaz?“ zeptal se Dane.

„To je další zvláštnost,“ vmísil se do rozhovoru Foreman. „Někdo si dal tu práci, aby do kovu vyryl mapu. Bůhví, jak dlouho to trvalo, ale vypadá to, jako kdyby to bylo vyryto ručně nějakým ostrým nástrojem.“

„A kde byla posádka *Scorpionu*, když někdo takhle cejchoval jejich loď?“ zeptal se Dane.

Foreman pokrčil rameny. „Kde byla posádka *Scorpionu* posledních třicet let? Podle nich neuběhl mezi tím, kdy vpluli do Bermudského trojúhelníku, a mezi tím, kdy se z něj zase vrátili, žádný čas.“

„Třeba nebyli ani na palubě,“ uvažoval Dane nahlas.

„Myslím, že se nikdy nedozvíme, co se přesně stalo,“ řekl Foreman. „Právě teď je ale důležité, že se vrátili zpátky, a to s touhle mapou.“

„Jste si jistí, že se nevrátili ještě s něčím jiným?“ chtěl vědět Dane.

„Lod' je teď v karanténě v doku pro ponorky v Grotonu, kde ji celou zkoumáme pod drobnohledem. Doufáme, že se nám podaří zjistit, kde vlastně celou tu dobu byla a co se s ní dělo,“ řekl Foreman. „Ta mapa není přesná, aspoň podle toho, co víme dnes, ale i tak je to pozoruhodná práce na někoho, kdo dokáže psát jen

runovým písmem, což naznačuje, že ta zpráva je pravděpodobně více než tisíc let stará. Jenže ponorka je stará jen třicet let.“

Daneovi ale připadalo na té mapě něco divné. Proporce nebyly správné a nedokázal se ani zorientovat v kontinentech.

Foreman sáhl do své složky a vytáhl z ní další papír. „Toto je takzvaná mapa Piriho Reise. Pochází ze šestnáctého století. Porovnejte je mezi sebou.“

Dane si přidržel papír vedle fotografie. „Jsou téměř shodné.“

„Ano,“ souhlasila Sin Fen. „Což nás staví před další problém. Mapu Piriho Reise nakreslil v Konstantinopoli roku 1513 jeden admirál tureckého námořnictva. Důraz klade na západní pobřeží Afriky, východní pobřeží Jižní Ameriky končící v Karibiku a severní pobřeží Antarktidy. To je podivné, vzhledem k tomu, že Antarktida byla objevena až roku 1818. Nejen to: mapa Piriho Reise i mapa, která byla načrtnuta na bok *Scorpionu*, znázorňuje Antarktidu *bez* ledu, který ji v současné době pokrývá. Antarktida byla přitom podle vědců naposledy bez ledu nejméně 4 000 let před naším letopočtem, a s největší pravděpodobností ještě podstatně dřív.“

Dane se ve svém křesle opřel a podíval se dolů na Chelsea. Opřela si hlavu o jeho stehno a pozorovala ho klidnýma, zlatýma očima. Záviděl jí její nevědomost a nevinnost, která byla jejím důsledkem. „Jak je to možné?“ otázal se Sin Fen.

„Piri Reis ve svých poznámkách ochotně připouští, že tu mapu nenakreslil sám, ale že ji obkreslil podle jiných map. Zdá se, že starověcí mořeplavci znali svět daleko lépe, než jsme si kdy mysleli. Přinejmenším někteří z nich. Podstatná část těchto vědomostí zanikla s požárem a zkázou velké knihovny v Alexandrii.“

„Další zvláštnost je,“ pokračovala Sin Fen, „že na té mapě jsou použity délkové souřadnice, které byly vynalezeny – nebo jsme si to aspoň dosud mysleli – až v osmnáctém století.“

„Proč Antarktida?“ zeptal se Dane. „Proč by se měla nějaká mapa soustředit zejména na Antarktidu?“

„Třeba proto, že právě na tom místě ležela Atlantida,“ odvětila Sin Fen. Než mohl Dane cokoli říct, pokračovala: „Albert Einstein o tom měl svoji teorii. Víím, že jste o tom nikdy neslyšel,

ale věřte mi, že to je pravda. Domníval se, že Antarktida byla před dvanácti tisíci lety bez ledu, protože neležela na jižním pólu tak jako dnes. Místo toho měla být podstatně severněji ve středu Atlantiku.“

„To si děláte legraci, že ano?“ reagoval Dane. „Jak se sakra mohla tak rychle přesunout na svoje současné místo?“

„Já netvrdím, že to je skutečnost,“ odpověděla Sin Fen. „Ale kdo jsem já, abych se přela s teorií Alberta Einsteina? Ten nazval proces překotného stěhování kontinentů *odsunem zemské kůry* a vědci, které jsme kontaktovali, připouštějí, že na tom může něco být. Také to odpovídá teorii o pohybu tektonických desek – která je dnes všeobecně přijímána jako fakt a která je ve shodě i s tím, jak v současné době Stín ohmatává spoje mezi jednotlivými deskami.

Pokud se Atlantida nacházela původně v Atlantiku, musela ležet na průsečíku čtyř hlavních tektonických desek. To znamená, že nebyla pořádně ukotvena na svém místě. Vyžadovalo by to sice ohromné množství energie, ale je možné, že se kontinent utrhł, možná se i celý ponořil, a odplul – a to je hodně slabé slovo pro to, k čemu došlo, protože se nejednalo o plavbu po vodě, ale po žhavém magmatu – na svoje současné místo na jižním pólu.

Antarktida, myšleno vlastní pevná země, je nyní pod hladinou moře. Většina je pokryta ledovou vrstvou o tloušťce několika kilometrů. Teprve nedávno jsme zmapovali, jak vlastně vypadá pevnina pod ledem, a ona se zatraceně podobá tomu, co je vidět na téhle mapě.“

„Ten Štít je tedy v Antarktidě?“ zeptal se Dane.

„Ne,“ odpověděl Foreman. „Všimněte si té runové značky na mapě přímo tady. To je vikinský symbol pro zbraň.“ Natáhl se přes stůl a poklepal na příslušné místo mapy. „Porovnali jsme tu oblast s mapou Piriho Reise a se současnými mapami. Nachází se na okraji brány Bermudského trojúhelníku, severně od západního výběžku Portorika.“

„A jaká je potom spojitost toho místa s Atlantidou?“ otázal se Dane.

„To zatím nevíme,“ připustil Foreman. „Ovšem je možné, že se to místo původně nacházelo *mezi* Atlantidou a Bermudským trojúhelníkem, což by bylo logické umístění ochranného štítu.“

„To místo je v současnosti pod vodou?“ ptal se Dane.

„Vypadá to tak,“ řekla Sin Fen.

„A dál?“ vybědl je Dane.

„Myslíme si, že to místo je mimořádně důležité,“ navázal Foreman. „Je na linii, kterou Karibská deska protíná Severoamerickou desku, a je i poblíž Středoatlantského hřbetu, jenž vznikl na spojce mezi Severoamerickou deskou s Eurasijskou a Africkou deskou.“

„Co jste o tom místě zjistili?“

„Pořídili jsme družicové snímky,“ odpověděl Foreman. „Na hladině nic není, jen oceán. To, co hledáme, musí být pod hladinou. Právě probíhají některé další zkoušky, které by nám mohly sdělit víc, ale nic se nevyrovná tomu, když se tam někdo podívá na vlastní oči.“

„Už jednou jsem se pro vás účastnil průzkumné mise,“ řekl Dane, „a všichni, kdo šli se mnou, buď zemřeli, nebo zmizeli.“

„Teď už máme lepší představu o tom, s čím máme tu čest,“ podotkl Foreman.

„Opravdu?“ odsekl Dane.

Ozvalo se zazvonění mobilního telefonu. Foreman jej vytáhl z kapsy a otevřel jej. „Foreman.“

Dane si prohlížel mapu a přemítal o tom, kdo si dal tu práci s tím, aby ji vyryl do kovového boku ponorky.

Foreman krátce potvrdil, že rozuměl, a mobil zase zaklapl. „Musím okamžitě na válečnou poradu do Bílého domu.“ Postavil se a stroze schůzku ukončil. „Sin Fen vás doprovází.“

Chelsea si stoupla také a hlavou se přitiskla Daneovi k boku. Dane ji pohladil rukou po zlatých chlupcích. „Kam mě doprovází?“

Foreman skládal materiály a rovnal si je do kufříku. „Na určené místo, samozřejmě. Hledat Štít.“

„Ale...“ začal Dane, Foreman ho však přerušil mávnutím ruky s mobilním telefonem.

„To volal předseda sboru náčelníků štábů generál Tilson. Před dvaceti minutami byla z brány Bermudského trojúhelníku odpálena střela Trident II, zjevně pocházející z ponorky *Wyoming*. Bojové hlavice dopadly do středu Atlantského oceánu podél Severoatlantského hřebene, kde se setkávají tektonické desky. Vybuchlo všech osm hlavic. Zatím stále ještě vyhodnocujeme, jaký měly účinek.“

„Takže Stín útočí?“ zeptal se Dane.

Foreman potřásl hlavou. „Domníváme se, že se jednalo jen o zkoušku.“ Vyrazil ke dveřím. „Nezapomeňte, že mají ještě dalších dvacet tři tridentů celkem se sto osmdesáti čtyřmi jadernými hlavicemi, kterými mohou kdykoliv začít totální válku.“

2. kapitola

BLÍŽÍCÍ SE KONEC PRVNÍHO TISÍČILETÍ, ROK 998 N. L.

Město, které celý jeden lidský národ stavěl pět století, padlo před dvěma sty lety během jediné noci. Angkor Kol Ker v severních horách Kambodže byl střediskem mocného království, které na jihu hraničilo s Srivijayanskou říší na Sumatře a říší dynastie Shailandra na Jávě. Na severovýchodě od něj vládla v Číně dynastie Tang a na západ od něj, na Středním východě, se začala zvedat vlna islámu.

Hlavní město Angkor Kol Ker, středisko Khmerské říše, bylo postaveno s architektonickou dovedností, které bude v Evropě dosaženo až o pět století později. Uprostřed města byl kámen po kamenu vybudován obrovský chrám, jehož ústřední věž se tyčila do výše sto padesáti metrů. Kolem ní stály domovy a obchody, všechny bezpečně uvnitř čtyři metry vysokých hradeb, které obklopovaly celý komplex, dvanáct kilometrů dlouhý a šest kilometrů široký. Na vnější straně zdi byl ještě ochranný vodní příkop, široký více než čtyři sta metrů. Ani toto vznešené úsilí lidí ale nestačilo k tomu, aby zastavilo nepřítele, který nakonec přišel.

Z podivné brány v samotné struktuře planety zaútočil Stín. Město a okolí pokryla hustá mlha, do níž téměř po celá dvě staletí nevnikla noha žádného člověka. Ti, kteří zůstali na místě, aby

bránili město před Stínem, se už nikdy neobjevili, a ti, kteří uprchli, je už nikdy nespatřili.

Uprchlíci se usídlili na jihu u Angkor Thomu a pokusili se získat zpět část své slávy tím, že vystavěli velký chrám Angkor Wat, ale toto znovuustavené království bylo pouhým odleskem své dřívější moci a brzy začalo upadat.

Předkové Khmerů přicestovali přes polovinu Zeměkoule, aby unikli Stínu, a po mnoho generací se opravdu zdálo, že síle, která kdysi zničila jejich rodnou zemi, unikli. Pak se ale nedaleko jejich nového města otevřela nová brána. Jejich původní domov před Kambodžou byl odkazem dávných předků, těch, kteří znali tajemství Stínu a Těch Dřívějších. Tajemství, jež jejich potomci buď zapomněli, nebo je znali jen roztroušené do jednotlivých mýtů.

Na okraji mlhy Stínu v opuštěné strážní věži postavené z velkých bloků pečlivě opracovaných kamenů teď stála osamělá žena jménem Tam Nok. Strážní věž se tyčila vysoko na hřebenu, z něhož shlížela na mlhu, jež označovala hranice brány. Mlha, obvykle převalující se směs žluté a bílé barvy, byla nyní velice tmavá, téměř černá, a daleko hustší, než si kdokoli od útěku z Angkor Kol Keru pamatoval.

Tam Nok pozorovala přes koruny stromů tuto nezemskou mlhu, v níž, jak věděla, leželo jejich bývalé hlavní město. Byla to kněžka z Angkor Watu, která znala všechno vědění, jež zůstalo v paměti Khmerů o Těch Dřívějších a o Stínu. Tyto vědomosti však bohužel byly neúplné. Došla sem pěšky, aby se na vlastní oči podívala na Stín, a protože první zastávka na její cestě ležela v temnotě před ní.

Tam Nok byla vysoká a štíhlá, zahalená do jemně utkaného černého pláště s červenou obrubou. Měla šikmé, mandlové oči a tmavě hnědou pleť. Černé vlasy nosila nakrátko – spíše z praktických důvodů než kvůli eleganci. V pouzdře za opaskem měla zasunutou dýku a na zádech nesla kožený batoh s věcmi, jež potřebovala do začátku své cesty. K horní straně vaku měla připevněnou dutou bambusovou hůl, jejíž oba konce uzavíraly dřevěné zátky. V jejím nitru byly schovány vzácné dokumenty, předávané mezi kněžími z generace na generaci.

Tam Nok se znovu podívala na temnotu před sebou a připustila si jednu věc: blíží se konec. Konec všech živých bytostí na této planetě. Spisy dávných předků uváděly, že znamení, jejichž svědkem se teď všichni znovu stali, signalizují, že se blíží k bodu, kdy opět povstane nebezpečí. Přítomnost Stínu, který se nyní nad Angkor Kol Kerem vznášel černější než jindy, tyto záznamy potvrzovala. Každou chvíli se chvěla země a varovala tak obyvatele, že bohové, kteří sídlí v jejím nitru, jsou neklidní. V oceánu na jihovýchodě došlo k ohromnému výbuchu. Po mnoho následujících dnů se k zemi snášel popílek a oblohu zahalil temný mrak. Obloha byla každý večer při západu slunce krvavě rudá.

Záznamy o Těch Dřívějších, předávané po celé věky, udávaly, že existuje způsob, jak přežít a jak odrazit útok Stínu. Ani tyto záznamy ale bohužel nebyly úplné. Existoval nějaký Štít, který jejich předkům svěřili Ti Dřívější. Štít, který účinkuje na tvory a bytosti v bráně a který dokonce dokáže bránu uzavřít. Ten Štít se ale ztratil ve velké bitvě, k níž došlo tam, odkud pocházeli předkové Khmerů. Tito předkové bitvu vyhráli, ale zároveň přišli o svůj domov, o podstatnou část vědomostí a také, což bylo nyní nejdůležitější, o Štít, díky němuž bitvu vyhráli. Tam Nok se bude muset vrátit zpátky cestou, kterou sem přišli, a vyhledat jej. Cesta byla dlouhá a obtížná a ona si nebyla jistá, kam přesně by měla jít. Věděla jen to, kde musí pout' začít.

V každém rohu strážní věže stála socha Nagy, sedmihlavého hada ztvárněného podle khmerských mýtů o stvoření světa. Podle mýtů Khmerů, kteří už neuctívali Ty Dřívější. Kterí ztratili zájem o pravdu, když se lety vyprávění změnila v legendu. I ostatní kněží a kněžky upozorňovali Tam Nok, aby pozorně přemýšlela o tom, co jí mohli říct, a aby se pokusila oddělit skutečnost od pověstí.

Vnitřní stěny věže pokrývaly rytiny a malby. Část z nich byly jen jednoduché čmáranice unudených vojáků, ale jiné byly zjevně díly obratných umělců. Vyprávěly výjevy z dějin Khmerů, které zasahovaly do minulosti až k dávným předkům a Těm Dřívějším.

Tam Nok zde strávila čtyři dny studováním nápisů a kreseb. Podle toho, co zde bylo uvedeno, Khmerové založili Angkor Kol Ker, město, které nyní pokrývala mlha, před více než pěti tisíci

lety. Dávní předci přišli z ostrova v moři za dalším mořem. Tam Nok se musela posadit a zamyslet. Na východě se rozkládalo velké moře, které ve známých dějinách nikdo nepřepřelavil. Pomyšlení, že za zemí na druhém břehu tohoto moře, již nikdo, pokud bylo známo, nenavštívil, je další moře, jí dělalo starosti, protože věděla, že její cíl leží velice daleko.

Podle nápisů jejich předkové opustili ten ostrov proto, aby unikli před Stínem. Cestovali dlouho, než se usadili tady. Po mnoho generací se domnívali, že se jejich únik zdařil, a díky tomuto pocitu přišli o podstatnou část dávné moudrosti, kterou zapomněli. A pak se zde objevil Stín.

Tam Nok věděla o nedávné porážce. Příběh o tom, jak Stín zahabil Angkor Kol Ker, byl příliš čerstvý, aby vybledl do podoby legendy. Zajímala se daleko více o ten ostrov v moři za mořem. Legendy ho popisovaly s jistými podrobnostmi: byly na něm prstence souše a vody, které obklopovaly ústřední horu, na níž stál velký chrám a palác. Ještě v Angkor Watu, ze kterého pocházela, využívali systém ochranných vodních příkopů.

Jejich dávné předky ale voda nespasila. Na ostrov zaútočil oheň z černého Stínu a zničil jej tak dokonale, že se nad ostrovem zavřela hladina a jeho obyvatelé se rozprchlí do všech koutů světa.

Tam Nok věděla, že její lid přišel od oceánu, ve směru od vycházejícího slunce. O umění přeplavit moře však přišli nebo je snad schválně zapomenuli, jak se střídaly generace lidí. Nemohla tedy zamířit na východ. Staré záznamy jí sdělily, že další uprchlíci odpluli do jiných směrů. A že některé z nich bude muset najít, má-li odhalit to, co hledá.

Když na východě vyšlo slunce, hodila si svůj vak na ramena a sešla po schodech dolů ze strážní věže. Obrátila se směrem ke Stínu a vydala se do údolí.

Jestli přežije tuto první část cesty, bude mít před sebou stále ještě dlouhé putování.

3. kapitola

SOUČASNOST

Dane vyhlédl z okénka vrtulníku, ale pod sebou viděl jen hladinu oceánu. Držel Chelsea na krátkém vodítku a drbal ji za ušima, aby ji trochu uklidnil. Už letěla vrtulníkem mnohokrát, když se potřebovali rychle dostat na místo, kde bylo třeba jejich záchranářských schopností, ale pokaždé let snášela špatně. Vysoce posazené kvílení motorů se jí ani trochu nelíbilo. Napínala vodítko a ocasem bouchala Danea do nohy.

Dane ji stále pevně držel a posunul se trochu na svém červeném sedadle, aby byl blíže Sin Fen, kromě posádky jediné další osobě na palubě vrtulníku Chinook. Uprostřed nákladního prostoru se nacházely dvě pryčny s přivázanou výstrojí.

Než nastoupili do této helikoptéry, námořnictvo je dopravilo z letecké základny Andrews ke stanici námořního letectva na Roosevelt Roads. Během cesty Sin Fen zachovávala mlčení a pracovala na svém laptopu. Dane první část letu strávil podřimováním, kterým doháněl promeškané hodiny spánku, a pak si četl – listoval řadou knih, které si koupil před odletem, když se mu podařilo na několik minut setřást Sin Fen.

Chelsea se vmáčkla mezi ně a hbitě se natáhla, břicho položené na zadních packách a čenich na předních. Tato poloha ji vždycky uklidňovala.

„Jaké jsou důsledky těch jaderných výbuchů v Atlantském oceánu?“ zeptal se Dane.

„Těsně předtím, než jsme odstartovali, jsem přes modem dostala nejnovější zprávu od Foremana,“ odpověděla Sin Fen. „Všechny bomby explodovaly na mořském dně v hloubce mezi třemi sty a tisícem metrů. Námořnictvo vyslalo lodě a ponorky, aby tu oblast prozkoumaly, ale musíme předpokládat, že došlo k poškození spojnice mezi dvěma tektonickými deskami. Myslím, že se jednalo o zkoušku – jako když Spojené státy dělaly zkušební jaderné výbuchy v Nevadě a Rusové v Semipalatinsku. Zkoušeli si účinnost a dopady. Skutečnost, že Stín provedl svoje zkoušky podél spojnice tektonických desek, ukazuje, že průzkum těchto spojnic má pro něj nějaký význam.“

Samozřejmě došlo k uvolnění velkého množství radioaktivity. Vzhledem k převažujícím mořským proudům, které tečou severovýchodním směrem, část z ní zasáhne pobřeží Islandu, Irska a Anglie. Konkrétní vliv je zatím těžké odhadnout, ale je nepochybné, že to nepříznivě ovlivní rybolov v těchto oblastech.“

„Nepříznivě ovlivní?“ Dane nečekal, až to Sin Fen rozvede. „Jinými slovy nevíme o moc víc, než co jsme věděli už před výbuchem těch osmi hlavic. Nevadilo by vám, kdybyste mi prozradila, kam přesně míříme?“ zeptal se.

Sin Fen měla v klíně pořád otevřený přenosný počítač a její mandlové oči se na vteřinku podívaly Daneovým směrem, než se zahleděla opět na obrazovku. Natukala nějaký příkaz a ukázala mu displej. Byla na něm loď. „Tohle je naše příští zastávka.“

„Co je to?“ Dane nikdy nic takového neviděl.

Uprostřed prázdného oceánu se plavila obrovská loď a široká brázda, kterou vytvářela, naznačovala, že se pohybuje poměrně rychle kupředu. Celou prostřední část lodi zabírala velká vrtná věž, jež se tyčila vysoko nad palubou. Na přistávací plošině na zádi stály dvě helikoptéry, které vedle věže vypadaly jako dětské hračky a díky nimž si člověk mohl udělat představu, jak velická celá loď musí být. Vedle obou vrtulníků bylo ještě bohatě místa i pro jejich chinook.

„To je *Glomar Explorer*,“ řekla Sin Fen.

„Loď námořnictva?“

Sin Fen zavrtěla hlavou. „V roce 1973 ji postavil Howard Hughes pro CIA.“

Dane v tom tušil Foremanovy dlouhé prsty. „Jaký je její účel? Hledat ložiska ropy?“

„Krycí historka, kterou Howard Hughes představil tisku, zněla, že *Glomar Explorer* má těžit minerály z mořského dna. To dokonce řekl i lidem, kteří tu loď stavěli.

Loď byla sestrojena v Yorku v Pensylvánii a má délku více než dvě stě metrů. Hughes za ni utratil kolem čtyř set milionů vládních dolarů, aniž by o tom daňoví poplatníci cokoliv věděli. A to bylo v roce 1973, kdy měly dolary vyšší hodnotu než dnes. Nedávné úpravy přišly na šest set milionů dolarů. Aby ji dostali do Tichého oceánu, museli s ní obeplout Jižní Ameriku, protože je příliš velká na Panamský průplav.

Zatímco tato loď byla postavena na východním pobřeží, její doplněk byl sestrojen v Kalifornii – jde o HMB-1, Hughesovo speciální plavidlo, úzké, dlouhé, s plochým dnem. To je asi sto metrů dlouhé a je navrženo jako podmořský hangár letadel.

Tato dvě plavidla pracují v případě potřeby spolu. *Glomar* je plošina, která zůstává na hladině, ale HMB-1 se může ponořit. Je vybaven obřím klepetem, dálkově ovládanými kamerami a světlomety. Může vplout pod *Glomar* do prostoru pod vrtnou věží.

Glomar i HMB-1 byly ve skutečnosti postaveny v rámci tajné mise CIA s krycím názvem Projekt Jennifer. Jeho účelem bylo vyzvednout z mořského dna ruskou ponorku, která se potopila i s celou posádkou v Pacifiku. Vydali se k ní v roce 1974.“

„A podařilo se jim ji vyzvednout?“

„Část,“ přikývla Sin Fen. „Klepeto ji zachytilo a začali ji zvedat k hladině, ale pak se ponorka rozlomila. Dostali z ní jen asi dvanáctimetrový kus. Ten jim ovšem stačil k tomu, aby získali část šifer a manuálů, spolu se dvěma jadernými torpédy.“

„Proč utráceli takové peníze, aby vyzvedli nějakou ruskou ponorku?“ zajímalo Danea. „Naše technologie byla přece lepší než jejich. Nemohli se z ní dozvědět příliš nových věcí.“

„Prioritu mělo získání knihy šifer sovětské flotily,“ řekla Sin Fen.

„Kolik uběhlo času mezi potopením té ruské ponorky a tím, než se ji *Glomar* pokoušel vyzvednout na hladinu?“

„Rok a půl.“

„Tak pak je to s těmi šiframi nesmysl,“ řekl Dane. „Rusové jistě změnili kódy hned druhý den poté, co přišli o ponorku.“

„Ale CIA měla pořád nahrávky veškerých tajných komunikací z doby, kdy ta ponorka ještě byla funkční,“ vysvětlila Sin Fen. „I rozšifrování rok a půl starých zpráv může odhalit spoustu informací o operacích nepřátelské flotily.“

Dane znovu vyhlédl okénkem na širý oceán. „Takže krycí historkou byla podmořská těžba nerostů,“ řekl. „A vy mi tvrdíte, že CIA chtěla s pomocí té lodi vyzvednout ruskou ponorku, aby se dostala k jejich šifrám. Teď byste mi pro změnu mohla říct skutečný důvod, proč byl *Glomar* postaven.“

Sin Fen zavřela laptop. „Vy jste ale nedůvěřivý.“

„Byla by ode mě pěkná hloupost, kdybych nebyl,“ opáčil Dane.

Sin Fen přikývla. „Omlouvám se. Zvyk je železná košile. Jsem zvyklá lhát a říkat různé krycí historky. Po celé ty roky, když jsem pracovala s Foremanem a nevěděli jsme, co vlastně ty brány jsou, jsme museli být mimořádně opatrní. Také jsme museli manipulovat lidmi, aby udělali, co jsme chtěli, aniž měli tušení, jaký je skutečný důvod pro jejich úkoly, protože jinak by těžko dělali to, co jsme od nich potřebovali.“

„Jako třeba když jste poslali můj průzkumný oddíl za nějakým spadlým špionážním letounem do Kambodže,“ řekl Dane.

„Ano, ale to letadlo tam tehdy opravdu spadlo,“ odpověděla Sin Fen.

„Spadlo, protože pracovalo pro Foremana na misi, která se týkala Angkorské brány, ne podpory našeho válečného úsilí ve Vietnamu,“ podotkl Dane. „A Foreman nechtěl jen černou skříňku. Chtěl, aby náš oddíl a ten jeho člověk, Castle, provedl průzkum brány.“

„Prosím, věřte mi, že naše pohnutky jsou čestné, i když používáme lstí.“

„Jasně,“ řekl Dane takovým tónem, že Chelsea zvedla hlavu a chvilku se na něj dívala svýma zlatýma očima, než mu zaryla

hlavu do stehna a vysloužila si pohlazení. „Ale vraťme se ke *Glomaru*,“ dodal.

„Skutečným důvodem pro konstrukci *Glomar Exploreru* bylo vyzvednout ze dna ruskou ponorku.“

„Ale proč chtěl Foreman, aby *Glomar* dělal něco takového?“ zeptal se Dane. „Nějaké staré šifry ho nezajímal ani za mák, že ne?“

„Zajímal ho ponorky, které propluly bránou,“ řekla Sin Fen. „Tato konkrétní loď zmizela na týden roku 1973 při plavbě přes oblast, která je nyní známa jako Ďáblovo moře nedaleko břehů Japonska. Ruské námořnictvo ztráta jaderné ponorky pochopitelně poněkud znepokojila – to si asi umíte představit.“

Pak, o týden později, se ponorka najednou objevila přesně na tom samém místě, kde zmizela, jako kdyby se nic nestalo. Až na to, že nereagovala na žádné pokusy o rádiový kontakt. Během necelé hodiny po svém náhlém objevení klesla do hlubiny. Tak hluboko, že se Rusové nemohli pokusit o záchranu nikoho z posádky ani o vytažení vraku – tehdejší technologie na to nestačily.“

„Ale nebyla tak hluboko, aby se o její vyzvednutí Foreman aspoň nepokusil,“ poznamenal Dane.

„Správně. Podařilo se mu přimět CIA, aby financovala stavbu *Glomaru*, pod záminkou možnosti vyzvednout knihy šifer a technické dokumenty. Pod záminkou, že se námořnictvo přesně dozví, na jaké úrovni byly tehdy ruské jaderné ponorky. Navíc se mu podařilo získat na svou stranu Howarda Hughese. Pan Foreman byl vždycky velice dobrý v získávání pomoci od bohatých jedinců ze soukromého sektoru.“

„Dozvěděl se Foreman z toho vraku něco?“

„Foreman měl především zájem o jaderný reaktor a jaderné zbraně. *Glomar* ale reaktor nevyzvedl, a ze čtrnácti jaderných zbraní, které byly na palubě, se mu podařilo vynést nad hladinu jen dvě.“

Dane čekal.

„Některá pouzdra jaderných raket byla prázdná,“ dodala nakonec Sin Fen.

„Což znamená, že ty zbraně někdo z ponorky odstranil.“

„Přesně tak. A i na těch dvou zbraních, které byly nakonec vyloveny, někdo pracoval.“

„Pracoval?“

„Otevřel jejich obaly a rozmontoval součástky.“

„To vysvětluje, jak byly zaměřeny, navedeny a odpáleny ty rakety z *Wyomingu*,“ podotkl Dane.

„To vskutku ano,“ potvrdila Sin Fen.

„Co dál?“

„Nedáte se snadno odbýt, co?“ Sin Fen si nepočkala na Daneovu odpověď. „Vyzvedli z ruského vraku také několik mrtvých těl.“

„To se dalo čekat.“

„Jenže nikdo nečekal, jací ti mrtví budou,“ namítla Sin Fen. „V tom oddílu ponorky, který byl vyloven, jich bylo celkem osm. Čtyři z nich byli členové ruské posádky. Ale ti ostatní čtyři – no, tři z nich byli Japonci a jeden se zdál být Američan.“

„Co dělali na ruské ponorce?“ zeptal se Dane.

„To je dobrá otázka. Před několika lety se Foreman diskrétně vyptával svého protějšku v Rusku – muže jménem Kolkov –, který zkoumal to, čemu říkal nebezpečné víry. Tak Rusové nazývali brány.

Kolkov potvrdil, že na palubě té ruské ponorky nebyli během plavby žádní cizinci. Foreman se domnívá, že se dostali na palubu až v bráně Dáblova moře.“

„Podobně jako jsem byl já dopraven na palubu *Scorpionu*?“

„Možná. Nebo se ti lidé prostě nějak ocitli v nitru brány. Ještě zajímavější je, že se nám nikdy nepodařilo identifikovat toho Američana, a Japoncům se nepodařilo identifikovat ty tři Japonce. Jeden z těch mrtvých ale měl ošetřené zuby způsobem, jaký se údajně v Japonsku používal na začátku dvacátého století. Přitom se ale jednalo o tělo mladého člověka – třicátníka.“

„Víme, že na druhé straně brány plyne čas odlišně,“ řekl Dane.

„To víme teď,“ opravila ho Sin Fen. „Tehdy jsme to nevěděli.“

„Je možné, že Stín dokáže využívat lidi?“ zeptal se Dane.

„Ti Dřívější využili Flahertyho, takže je klidně možné, že i Stín umí využívat lidi.“

Dane si přejel rukou po čele a cítil, že ho začíná bolet hlava.
„Proč šla ta ponorka ke dnu?“

„To je další zvláštní věc,“ odpověděla Sin Fen. „Zdá se, že Rusové měli v té oblasti docela dost lodí ze svého loďstva, které se pokoušely tu ponorku najít. Když se pak znovu objevila, vypadá to, že místo toho, aby se ji Rusové snažili zachránit, raději ji potopili.“

„Proč?“

„To nevíme. Dokonce se nám ani nepodařilo přimět Kolkova, aby tuto informaci potvrdil.“

„Kvůli těm cizincům na palubě?“ uvažoval Dane.

„Snad.“

„Nebo kvůli jaderným zbraním?“

„Nebo kvůli jaderným zbraním,“ přikývla Sin Fen s úsměvem.

Dane dokázal vycítit její pocity. Poznal, že si je vědoma toho, jak frustrující pro něj jsou chybějící jasné odpovědi na tolik záhad, které souvisely s branami.

„To proto si Foreman dělá takové starosti s *Wyomingem*?“ zeptal se nahlas. „I když posádka dostala smrtelnou dávku ozáření, na palubě může být někdo další.“

„Ano.“

„Ale ta ponorka bude pořád zářit, ne?“ zeptal se Dane. „Kdokoliv se ocitne na palubě, okamžitě dostane také smrtelnou dávku radiace.“

„Ano, ale...“ Sin Fen pokrčila rameny, aby naznačila, že tohle je další záhada, které nerozumí. „Ten trident byl odpálen z *Wyomingu*, o tom není žádných pochyb. Jestli je na palubě ještě někdo živý, to je teď čistě akademický problém.“

„Proč nevyzvedli i zbytek té ruské ponorky?“ zeptal se Dane.

„Pokoušeli se o to, ale horšilo se počasí a Sověti začínali čmúchat kolem. CIA proto misi zastavilo.“

„Takže i z té ruské ponorky se ztratily jaderné zbraně,“ shrnul to Dane.

Sin Fen přikývla. „To je přísně tajná informace, ale pokud nepočítáme zbraně z *Wyomingu*, celkem se na palubě ponorek a letadel, které zmizely v některé z bran, ztratilo více než dvě stě jaderných hlavic.“

„Tak to mi opravdu pomůže dobře spát,“ utrousil Dane.

„Tridenty z *Wyomingu* jsou určitě ty nejúčinnější z nich a navíc s nejlepším naváděcím systémem.“

„Jaký je současný status *Glomar Exploreru*?“

„Po projektu Jennifer byl ukotven na více než deset let v doku v kalifornském Sausalitu. Když v roce 1989 skončila studená válka, dokonce jsme se ji pokoušeli prodat Rusům, aby mohli vyzvednout ostatní potopené ponorky, ale Rusové neměli zájem. Pak ji koupila soukromá společnost a před rokem a půl ji zrenovovala.“

„Nechte mě hádat...,“ řekl Dane. „Protože Howard Hughes je už nějaký ten čas po smrti, tipoval bych to na Michelet Technologies.“

Sin Fen přikývla. „Ano.“

„A ta loď míří na místo, kam chceme i my?“

„Správně.“

„A co se od nás čeká, že uděláme, až tam dorazíme?“

„Pokusíme se najít ten Štít,“ odpověděla Sin Fen.

„A k tomu potřebujeme tuhle loď?“ Dane začínal mít z celé mise mimořádně špatný pocit.

„Z ostatních zdrojů pan Foreman zjistil, že místo, na kterém musíme hledat, je na dně oceánu v této oblasti.“

„No jistě,“ ušklíbl se Dane. „Proč by něco mělo jít jednoduše?“

Ucítil, jak se mu Sin Fen pokouší nahlédnout do mysli, a zablokoval její pokus. Během akce v Kambodže s ní dokázal komunikovat prostřednictvím obrazů v mysli – ty Dane ostatně vnímal od ostatních lidí po celý svůj život. Jen se ještě nikdy nesetkal s nikým jiným, kdo by měl stejnou schopnost. Byl to současně zvláštní i zneklidňující pocit.

„Velice dobře,“ komentovala to Sin Fen. „Hodně jste se naučil.“

„Kdo jste?“ zeptal se Dane prudce.

„Pracuji pro pana Foremana.“

„Tak jednoduché to není,“ zatlačil na ni Dane.

„Ne, to není.“

„Řekla jste mi, že jste vyrostla v Kambodži, v blízkosti Angkorské brány,“ řekl.

„Ano.“

Pokusil se jí nahlédnout do mysli, ale byl snadno odražen. „Jak jste získala tuhle schopnost?“

Sin Fen pokrčila rameny. „A jak vy? Víím o své minulosti právě tolik, co vy vííte o své.“

Dane ucítil, jak se Chelsea vedle jeho nohy trochu zavrtěla a pak si lehla.

„Přečetla jsem si vaši tajnou složku,“ pokračovala Sin Fen. „I kdybych to ale neudělala, měla bych o vaší minulosti dobrou představu. Byl jste sirotek. Nemáte ani tušení, kdo jsou vaši biologičtí rodiče. To samé platí o mně. Jako dítě jste se stěhoval z místa na místo. Stejně jako já. V sedmnácti letech jste vstoupil do armády a odešel jste do války. Já jsem se zapojila do obchodů na černém trhu v Phnompenhu, když jsem byla ještě dítě – udělala bych cokoliv, abych nebyla nucená k prostituci jako ostatní dívky v sirotčinci. Pak se se mnou spojil pan Foreman. Vás si Foreman najal, když jste byl ve Vietnamu. A teď jsme oba tady.“

„Jak nás Foreman našel?“ zeptal se Dane.

„Myslím, že Foreman nás dokáže najít, protože je jedním z nás,“ odpověděla Sin Fen. „Pokoušel jste se mu nahlédnout do mysli. Je jako neproniknutelná zeď, stejně jako momentálně vaše. Má nějaký vztah k těm branám stejně jako my dva. Vííte o jeho bratrovi?“

Dane zavrtěl hlavou.

„Foremanův bratr zmizel v bráně Dáblova moře v posledním měsíci druhé světové války, když se účastnil leteckého útoku. Foreman patřil k té samé letce a jeho letadlo bylo jediným strojem, který nezmizel beze stopy.“

„Vycítil nebezpečí,“ řekl Dane.

Sin Fen přikývla. „Pak byl přidělen na leteckou stanici námořnictva ve Fort Lauderdale. Měl se účastnit zkušebního letu 19.“

„To byla ta letka TBM Avengerů, která zmizela v Bermudském trojúhelníku,“ vzpomněl si Dane.

„Ano. Foreman se toho letu nezúčastnil a sledoval na radaru, jak náhle zmizeli.“

„Takže ví dost, aby se sám do těch bran nevydával,“ řekl Dane, „ale rozhodně se nebojí tam posílat ostatní.“

„Věnuje celý svůj život tomu, aby zjistil, co jsou ty brány zač a kdo je na jejich druhém konci. Kvůli tomu vyhledává další lidi, jako je on sám.“

„A kdo vlastně jsme?“ zeptal se Dane.

Sin Fen zavrtěla hlavou. „Nevím. Už jsem vám přece vyprávěla o dvou mozkových hemisférách a o tom, že se může jednat o genetické dědictví z dob, kdy lidé měli telepatické schopnosti. To si myslí Foreman. Že na rozdíl od ostatních lidí máme i v pravé polovině mozku plně vyvinuté a funkční centrum řeči, a to že je ten důvod, proč máme ty schopnosti, které máme.“

„A co si myslíte vy?“ zeptal se Dane.

„Souhlasím s ním v tom, že jsme geneticky odlišní. Řekla bych, že důvodem k tomu není jen to, aby nám líp pracoval jeden kousek mozku. Věřím, že slyšíme hlasy bohů. Během dějin se vždycky vyskytovali ti, kteří dokázali slyšet to, co jiní neslyšeli. Kněží a kněžky, věstci v Delfách, různí svatí a spasitelé – světová náboženství jsou plná takových příběhů. Všechny nemohou být nepravdivé. Myslím, že jsme současnými proroky.“

„Současnými proroky?“ zopakoval Dane. „Proroky čeho?“

„Zdá se, že proroky záhuby,“ řekla Sin Fen, „protože jsme nějak spojeni s těmi branami.“

„Spousta proroků, kteří slyšeli hlasy, byla upálena na hranicích,“ poznamenal Dane.

„A v modernějších dobách zamčena v psychiatrických ústavech,“ doplnila Sin Fen.

„Co je na druhé straně těch bran?“ zeptal se Dane. „Narazili jsme na nějaké tvory, kteří prošli skrz, ale nikdy na nikoho, kdo by stál za tou zjevnou inteligencí – kromě zlatého paprsku.“

„Nezapomeňte na ten modrý paprsek, který vám pomáhal,“ řekla Sin Fen. „Myslím, že na druhé straně brány probíhá válka, která přetéká i do našeho světa. Naši vědci se pořád pokoušejí zjistit, co jsou vlastně ty brány zač.“

„Takže bohové, které slyšíme, jsou na druhé straně ti dobří?“ zeptal se Dane. „A padouši jsou ďábel?“

„To nevím,“ odpověděla Sin Fen. „Možná slyšíme hlasy z druhé strany. Možná je to jen naše podvědomí, které zachytává něco, co naše vědomí zachytit neumí.“

Dane si nebyl jistý, jestli jí má věřit. „Musí to mít nějakou spojitost s těmi branami. Podařilo se mi vejít do Angkorské brány a zase se tam odtud dostat, i když všichni ostatní zemřeli. Cítil jsem tam věci, které ostatní lidé vycítit neumějí. Kruci, i v našem světě cítím víc věcí než jiní. Vy jste taky byla v nějaké bráně?“

„Ano.“

„Angkorské?“

Sin Fen přikývla. „Když jsem byla malá. Doprovázela jsem skupinu vykradačů památek – lidí, kteří prohledávají starobylá místa v naději, že najdou něco cenného. Doslechli se o legendárním Angkor Kol Keru a chtěli ho vyrabovat. Když se na to dívám dnes s odstupem, uvědomuji si, že to nebyla žádná náhoda, že jsem skončila zrovna u téhle skupiny. Oni mě vyhledali. A teď už vím, že to byl Foreman, kdo jim dal informace o Kol Keru – i o mně.“

Vidina pokladů překonala náš strach z legendárních nestvůr.

Vyrazili jsme na sever, kde podle legend měl ležet Kol Ker. K místu, kam se lidé báli chodit. Vešli jsme do oblasti, o které dnes vím, že to byla oblast brány. Do mlhy.“ Její pohled se rozostřil a nepřítomně se dívala někam za Daneovo levé rameno. „Během pěti minut byla celá moje skupina mrtvá. Nestvůry. Stejně, s jakými jste se setkal vy. Napadla nás zvířata, o kterých jsem slyšela jen v pověstech a vyprávěních, která se o půlnoci šeptala od úst k ústům. A ten zlatý paprsek světla. Ten taky. A modrý. Mně se sotva podařilo uniknout. Běžela jsem zpátky stejnou cestou, jakou jsme tam přišli. Během týdne po mém návratu do Phnompenhu se se mnou spojil Foreman.“

„On zařídil tu vaši výpravu,“ řekl Dane.

Sin Fen opět zaostřila oči na Danea. „Ano. Teď už to vím. Tenkrát jsem to netušila.“

„Využívá lidi, aby ověřoval svoje teorie. Ke zkoumání těch bran.“

Využil vás. Využil mě a můj oddíl zvláštních sil. Využil *Scorpion*. Kolik lidí takhle zabil?“

„Nevím,“ odpověděla Sin Fen.

Dane potřásl hlavou. „A přesto jsme tu a děláme to, co po nás chce.“

„Je válka,“ řekla Sin Fen. „Ve válce dochází ke ztrátám.“

„Vy tomu opravdu věříte?“ zeptal se Dane.

„Býval jste voják,“ odvětila mu Sin Fen. „Kdysi jste tomu musel věřit taky.“

„Já jsem jel do Vietnamu, protože...“ Dane se zarazil v polovině věty. Neměl chuť vysvětlovat svoje pohnutky Sin Fen.

„Foreman má svoje vlastní démony,“ řekla Sin Fen. „Jeho rodiče zemřeli v koncentračních táborech v Německu. Ke konci třicátých let poslali oba chlapce, aby žili v Americe u příbuzných, ale sami zůstali v Německu, kde se věnovali obchodu v naději, že se všechno vrátí do starých kolejí. Pošetilá naděje, když se na ni podíváme s odstupem a se znalostmi historie.“

„Foreman určitě vycítil nebezpečí,“ napadlo Danea. „Musí si připadat provinile, protože je nedokázal přesvědčit.“

Sin Fen pokrčila rameny. „Moc o tom nemluví. Tohle jsem zjistila jen díky tomu, že jsem se v Langley podívala do jeho přísně tajného spisu.“

„Takže jste mu nedůvěřovala ani vy,“ poznamenal Dane.

„Ne, nedůvěřovala.“

Dane vyhlédl z okénka a spatřil, jak se k nim rychle přibližuje reálná verze toho, co před chvílí viděl jen na obrazovce laptopu. Vrtná věž uprostřed paluby *Glomar Exploreru* se tyčila do výšky bezmála sta metrů nad klidnou hladinou oceánu a palubou lodi. Loď byla dlouhá jako dvě fotbalová hřiště a široká skoro čtyřicet metrů, takže dva armádní torpédoborce, které kolem ní kroužily, vypadaly jako trpaslíci vedle obra.

„Teď už Foremanovi věříte?“ zeptal se Dane.

„Věřím, že udělá všechno, co bude v jeho silách, aby nad těmi branami zvítězil,“ odpověděla Sin Fen.

„To nevěstí nic dobrého pro pěšáky v zákopech v první linii,“ poznamenal Dane chmurně.

4. kapitola

ROK 999 N. L

Od rozeklaných skal fjordu foukal s vytím a skučením studený vítr a zabodával se do kůže jako stovka špiček oštěpů, vržených ječícími válečníky. Chlad pronikal až do morku kostí, bez ohledu na to, do kolika pokrývek a kožešin se Ragnarok Krvavá Ruka zachumlal. Vítr ale nebyl tím nejhorším, když se z moře zvedla tříšť vody a ve vzduchu zmrzla ještě před tím, než dopadla přes příď lodi na palubu a na kousky jeho nahé kůže – jako kdyby mu samotný bůh moře Aegir dával jasně najevo, že se má vrátit.

Ragnaroka však nevzbudila ani zima, ani vítr. Dokázal spát i za horšího počasí. Mezi posádkou platil vlastně za podivína, protože nespal pod jednou z dvanácti dřevěných lavic, které probíhaly od jednoho boku lodi k druhému, ale na lavici, která byla nejbližší u příďe, a tím pádem byla nejvíce vystavená řádění živlů. Loď večer vyvlekli na oblázkovou pláž podél úzkého pruhu země, který představoval přístupovou cestu ke fjordu a na moře, do něhož se záliv otvíral.

Vytáhli loď na břeh ještě před setměním, ani ne tak kvůli tmě, jako spíš kvůli husté mlze, která se náhle objevila a zahalila jejich plavidlo. Ragnarok i jeho muži se už plavili i v hustší mlze, ale takhle nepřipomínala nic, s čím se kdy setkali. Byla mimořádně hustá, takže neviděli dál než na šest metrů před příď s vyřezaným drakem. A na kůži nechávala lepkavý pocit a vlhkost, která

nepřipomínala mořskou ani dešťovou vodu. Dokonce ani barvu neměla správnou: nebyla šedá, jako spíš nažloutlá s černými proužky.

Mlha se objevila poté, co na východě spatřili hořící horu – to byl velice zvláštní úkaz, který celou posádku vyděsil. Na vrcholu černého oblaku, který přiléhal k pobřeží a hoře tím nejnepřirozenějším způsobem, žhnula sopka. Země byla neklidná – to bylo jasné už po celý minulý rok, kdy v celé oblasti světa, po níž Ragnarok a jeho muži cestovali, docházelo ke slabším zemětřesením, sopky se chvěly a chrlily oheň.

Na Ragnarokův příkaz se opatrně vrátili ke břehu a neustále přitom zkoumali dno před přídíl, i když ponor lodi dosahoval jen necelý metr. Nakonec zatočili do tohoto fjordu. Tady se mlha mírně rozplynula, ale další zvláštností bylo, že ji nedokázal rozehnat ani ten ostrý víchr, což bylo natolik divné, že si posádka, když se ukládala ke spánku, nepovídala o ničem jiném. Bylo to tak nepřirozené, že Ragnarok postavil hlídky a nechal loď vytáhnout na břeh, kde chtěl přečkat toto podivné počasí.

Teď se vzbudil, ale nevyskočil rovnou na nohy – místo toho pootevřel nepatrně oči a rozhlédl se po lodi, napínaje uši, aby zaslechl něco přes skučení větru. Byla tma, ale přesto viděl na krátkou vzdálenost kolem sebe a všiml si, že na palubě není nikdo jiný kromě jeho posádky. Znal na lodi každý kousek dřeva a věděl, že by se tu nikdo nemohl ani pohnout, aniž by neslyšel, jak na vetřelcův pohyb dřevo reaguje. Vítr k němu donesl chrápání členů posádky.

Ragnarok, uspokojený, že není v bezprostředním nebezpečí, vstal a odhodil příkrývky. Měl impozantní postavu – byl vysoký dva metry a na široká ramena mu padaly nerozčesané, spleené prameny dlouhých černých vlasů. Hranatý obličej rámovala ohromná čelist a po levé straně tváře se mu těsně před uchem táhla červená jizva od spánku až po bradu. Oči měl překvapivě modré, po své matce. Na rozdíl od většiny Vikingů nenosil plnovous. Každý týden nebo tak nějak se holil ostrým nožem, takže po většinu času mu tvář zdobilo jen hrubé černé strniště.

Na sobě měl kožené kalhoty, jejichž barva přecházela od původní hnědé po černou špinu, která se do nich zažrala po

několikaletém nošení. Mohutnou hrud' mu zakrýval přehozený plášť, který byl v daleko lepším stavu než kalhoty. Na zádech měl dokonce červeně vyšíty symbol orla. Na nahých pažích se mu vzdouvaly svaly, když zvedl svou sekýru – Drtiče lebek – z místa, kde ji měl položenou vedle hlavy.

Dánská sekýra byla zbrání, kterou v boji nedokázalo účinně používat mnoho mužů, dokonce ani mezi Vikingy. Drtič lebek měl rukojeť delší než metr a silnou přes sedm centimetrů, vyrobenou z dubového dřeva, která navíc končila kovovou špičkou, podobnou špičce oštěpu, takže bylo možné bojovat oběma konci. Obrovské ostří – normálně používanou stranu sekýry – Ragnarok každý den brousil se stejnou pečlivostí, s jakou se mnoho plavovlasých vikinských žen věnovalo rozčesávání svých dlouhých vlasů. Proti ostří končila hlava sekýry deset centimetrů silnou tupou stranou, která zbrání dala jméno. Ragnarok už mohutným rozmachem roztříštil nejednu nepřátelskou lebku, poté, co nejprve odrazil stranou protivníkův štít nebo meč.

Se sekýrou v ruce zůstal nehybně stát. Díval se směrem k pobřeží. Nic se tam nehýbalo. Přenesl pohled dál za pláž, kde se strmě vzhůru tyčila skalní stěna, která mizela v mlze. Ragnarok už vylezl na řadu skal, které obklopovaly fjordy, a věděl, že pravděpodobnost, že by nepřítel mohl přijít odtud, je mizivá. Pak se obrátil směrem, kterým se automaticky otáčeli všichni Vikingové – k moři.

Černou hladinu čeřil vítr a vzorce, které vytvářely vlny, měly téměř hypnotický účinek. Na levé straně se fjord zužoval a nakonec se setkával s ledovcem, který sestupoval z hor ve vnitrozemí. Napravo fjord vedl na otevřené moře úzkou, patnáctimetrovou soutěskou mezi dvěma skalnatými výchozy, které tak ohraničovaly jedinou cestu ven. Tímto otvorem propluli krátce před soumrakem dovnitř, když hledali nějakou pevnou zemi, u níž by mohli přistát. Hladinu nenarušovala brázda žádné lodi, do vody se nenohla žádná vesla. Všude panoval klid.

Ragnarok ztuhl napětím. Všechno bylo až moc klidné. Vítr rychle ustával a hladina se zklidnila jako zrcadlo. Severní větry se vyznačovaly nestálostí a často zradily a zmátly i ty nejzkušenější

námořníky, ale aby takhle náhle ustaly... Ragnarok otrásl rameny, protože mu po zádech náhle projel mráz.

Fjord ležel na západním pobřeží Norska, severně od těch nejsevernějších vikinských usedlostí, kde se během zimy slunce ukazovalo sotva víc než jako matná záře za obzorem po několik hodin denně a na zbytek čtyřiašestihodinového cyklu se všechno ponořilo do temnoty. Teď bylo časně jaro, a i když na pobřeží už nebyl žádný sníh, na skalách kolem se ho ještě zbytky držely.

Ragnarok nezpozoroval žádný pohyb. Neviděl tu nic, co ho mohlo vzbudit. Na malé dřevěné plošině dva metry nad palubou sloužící jako místo pro hlídku na hlavním stěžni ale také nebyl žádný válečník, který by držel stráž.

Ragnarok přešel po své lodi a překračoval spící těla, až dorazil k velkému kormidlu. Jemně šťouchl nohou do jedné postavy pod poslední lavicí.

„He?“ zabručel hluboký hlas.

Ragnarok se předklonil a zašeptal: „Hrolfe, vstávej.“

Hrolf Zabiják odhodil stranou přikrývkou a posadil se. Rozhlédl se kolem sebe.

„Kdo měl být na stráž?“ zeptal se Ragnarok.

Hrolf se podíval k hlídkové plošině a zaklel. „Duartr. Spráskám ho jako psa za to, že...“

Ragnarok zvedl ruku a zůstal stát s hlavou nakloněnou ke straně, protože zaslechl nějaký zvuk – téměř stejné skučení jako vytí větru, který před chvílí ustal, jenže hlubší a hrozivější. Přicházelo z jednoho bodu v dálce. „Není na svém lůžku.“

Hrolf se postavil, uchopil svůj meč a vytáhl jej z pochvy. Byl to muž o čtyřicet centimetrů nižší než Ragnarok, ale zato širší, takže připomínal soudek s jednou vrstvou svalů nad druhou a pod koženou tunikou se mu klenulo obrovské břicho. Třímal mohutný meč, který mu sahal skoro do pasu. Špičku měl tupou, protože Viking nebojuje bodáním, ale sekáním. Obě ostří byla ostrá jako žiletka a vzhledem k váze meče a síle, s jakou s ním Hrolf dokázal máchnout, mohl jediným pohybem srazit hlavu velkému býkovi.

„Co to bylo?“ Hrolf otočil hlavu směrem k pevnině.

„Nevím,“ odpověděl Ragnarok. „Vzbud’ posádku – tiše – a vyplujeme na moře.“

Ragnarok přelezl okraj lodi a seskočil na pobřeží. Pod koženými botami mu tiše křuply oblázky.

Ze vzdáleného vytí se Ragnarokovi zjezily vlasy na zátylku. To nebyli vlci. Těch se ostatně nebál. Některé z pokrývek, pod nimiž spal, byly vyrobeny právě z kožešin vlků, jež zabil sekýrou nebo oštěpem. Tohle ale bylo něco jiného, něco, co ještě nikdy neslyšel. Ragnarok se plavil po severních mořích až k Irsku, Islandu a ještě dál, až k zemi, kterou Eric Červený obdařil tak zavádějícím názvem Grónsko, tedy Zelená země. Domníval se, že na velkém bílém Severu viděl už všechno, co se vidět dalo. Tento zvláštní zvuk mu ale sděloval, že se tu nesetkal ještě zdaleka se vším, a srdce mu při té myšlence poskočilo. Hrolfovi už dal pokyn, aby muži spustili loď na vodu, protože Viking vždycky jako první ze všeho chrání svou loď a vesnici.

Ragnarokova pravá ruka sevřela rukojeť sekýry. Ten zvuk vycházel zpoza hřebenu za pobřežím. Když přecházel k hromadě velkých kamenů u úpatí příkré skalní stěny, ostrážitě se rozhlédl po okolních útesech.

Něco tam leželo. Nějaké tělo. S horní polovinou vmáčknutou mezi kameny. Ragnarok si vedle těla klekl. Zamračil se. Mrtvola oběma rukama svírala meč. Ragnarok jej poznal – patřil Duartrovi. Zemřít s mečem v ruce je pro Vikinga dobrá smrt, ale kdo ho mohl zabít ještě předtím, než stačil způsobit poplach? Ragnarok se natáhl a vyprostil tělo ze škvíry mezi kameny.

Chyběla mu hlava. I ve tmě Ragnarok rozeznal v krvavém pahýlu krku bílou páteř. Ať už tu hlavu oddělil kdokoliv, nebyla to čistá práce. A hrud’ a břicho měla mrtvola roztržené, jako kdyby si na Duartrových vnitřnostech pochutnávalo nějaké zvíře.

Ragnarok pustil mrtvé tělo a vstal. Slyšel drhnutí dřeva o kameny, jak posádka spouštěla loď na vodu, a tichý sykot udílených rozkazů. Vzhlédl a rozhlížel se kolem. Pokoušel se proniknout zrakem hustou mlhu.

Za své úsilí byl odměněn, když spatřil, jak se napravo asi šedesát metrů nad ním něco pohybuje. Někdo tam slézal dolů ze

skály. Podivný skřek se teď ozval o něco blíže, téměř z okraje hřebenu. To nekřičel žádný člověk.

Ragnarok zavrčel – ten zvuk se mu samovolně vydral z hlubin hrudi. Cítil, jak mu v hlavě buší krev a s každým tepem srdce se v něm zvedá bojový vztek.

Ta postava už byla o něco níž, necelých třicet metrů nad jeho hlavou, a spouštěla se ze skály velice rychle a obratně. Tělo měla zahalené do černého roucha, které teď volně viselo pod ní. Ragnarok vylezl na hromadu kamení a zkrátil tak vzdálenost mezi nimi.

Došel k širokému kusu skály, který se v minulosti odlomil a nyní ležel téměř vodorovně. Široce se rozkročil, zvedl svou sekyru a opřel si ji o levé rameno.

Postava byla sotva dvacet metrů od něj, ale Ragnarok se soustředil výš a pátral po zdroji těch děsivých skřeků, které se teď ozývaly častěji, každých několik vteřin. O krok ustoupil, když se k němu donesly další dva výkřiky, jeden těsně po druhém. Nevycházely z jednoho místa, ale kousek od sebe. A pořád tu ještě taky bylo Duartrovo tělo a chybějící hlava – ať už to udělal kdokoliv nebo cokoliv, musel už být tady dole.

Postava mírně změnila směr sestupu a nyní mířila přímo k Ragnarokovi. Černý plášť se jí zvlínil, když dorazila ke kusu skály, na kterém stál, a otočila se k němu s pozvednutými dlaněmi, aby viděl, že nemá žádnou zbraň.

„Kdo jsi?“ zeptal se Ragnarok.

Skřeky se přibližovaly a Ragnarok v nich slyšel jasnou hrozbu.

Když ten člověk odpověděl, Ragnarok překvapeně zjistil, že se jedná o ženu. „Možná by ses měl spíš zajímat o to, kdo vydává ten křik.“ Mluvila starou norštinou s přízvukem, jaký Ragnarok ještě nikdy neslyšel.

„Znějí jako psi ze samotných pekel.“ Sňal sekyru z ramene a držel ji oběma rukama před sebou.

„Přesně to také jsou,“ odpověděla žena. „Valkýry a jejich tvorové noci.“

Všichni Vikingové znali valkýru, démona-bohyni, podřízenou pánu podsvětí, která se na Zemi chová podle jeho rozkazů a která hoduje na tělech těch, kdož byli zabiti v boji.

„Pak jsem připraven statečně zemřít v boji s nimi,“ řekl Ragnarok a od ostří jeho sekyry se odrážel měsíční svit.

„Bylo by lepší rychle zmizet,“ odpověděla žena.

„Válečník neutíká z boje.“

„Nedokážeš je zastavit.“ Žena pokročila k němu a položila mu ruku na svalnaté předloktí. „Zabily už mnoho statečných bojovníků, jako jsi ty.“

Vytí se blížilo. Ragnarok slyšel od své matky příběhy o valkýrách a mnoha dalších podivných a hrůzostrašných stvořeních, ale nikdy žádné z nich neviděl. Nepochyboval ovšem o tom, že skutečně existují – jinak by mu o nich jeho matka nevyprávěla. A také viděl Duartrovo tělo. Bojovat s vyslancem boha – a dokonce zlého boha – představovalo obrovskou výzvu. Když vyhraje, budou se o něm vyprávět hrdinské příběhy. Když prohraje, budou brány Valhaly pro takového válečníka dozajista otevřeny dokořán.

„Nemohu utéct,“ řekl nahlas.

„Jsem dísa.“ Žena si stáhla z hlavy kápi svého pláště. Vlasy měla čistě bílé, i když její tvář byla mladá a bez vrásek. Ragnarok se ještě nikdy nesetkal s někým s tak tmavou pokožkou. A její oči! Byly šikmé, jako kdyby kůži po jejich stranách něco vytahovalo vzhůru. Nikdy nic takového neviděl. „Jmenuji se Tam Nok. Žádám tvoji pomoc při úniku před svými nepřáteli.“

Ragnarok potřeboval čas na rozmyšlenou, ale jako ve všech bitvách času nebylo nazbyt. „Myslel jsem si, že by to mělo být opačně – dísy by měly pomáhat nám.“

Tam Nok k němu přistoupila. Ragnarok věděl, že je nablízku nebezpečí, ale její oči a jejich zvláštní tvar ho přitahovaly. Byly tmavé, ještě černější než noc kolem nich, a vpalovaly se přímo do jeho bytosti.

„Pokouším se pomoci mnoha lidem, nejen tobě,“ řekla. „Všichni Vikingové – celé lidstvo je v nebezpečí. Jestli tu zemřu, zemřeme všichni. Rozhodni se hned teď, Ragnaroku Krvavá Ruko.“

Jedna část Ragnarokovy mysli přemítala o tom, jak ta žena zná jeho jméno. „Já nemůžu...“ Prudce se otočil, když vzduch po jeho levici protrhlo nezemské zavrčení. Sekyru přitom stále držel

před sebou. Její ostří se zabořilo do hrudi zvířete, které bylo právě uprostřed skoku. Ragnarok krátce zahlédl obnažené zuby, zavalité tělo a napřažené nohy s drápy, než dokončil otočku a odhodil tělo za sebe. Těsně kolem tváře mu proletěl hadí ocas, jak se zvíře z posledních sil pokoušelo zabít svou kořist.

Ragnarok se zapřel botou o jeho hrud' a s praštěním kostí z něj vytáhl svou sekyru. Zvíře mělo tělo lva, ocas hada a hlavu nestvůry s dlouhými tesáky. Ragnarok nikdy nic podobného neviděl.

„Musíme pryč,“ zatahala ho Tam Nok za paži. „Hned!“

Když se Ragnarok podíval směrem, odkud přišlo to zvíře, spatřil postavu – dva a půl metru vysokou – zahalenou do červeného pláště a s krvavě červenými vlasy, splývajícími na ramena. Její podlouhlé, bílé tváři chyběly jakékoliv lidské rysy. Neviděl žádná ústa, jen dvě žhnoucí červené oči. Valkýra vydala skřek, při kterém tuhla krev v žilách, i když neměla žádná ústa, jimiž by z ní ten zvuk mohl vycházet. Výkřik vycházel z její celé bytosti a svíjel se ve vzduchu, který tělo obklopoval. Ragnarok přimhouřil oči. Vzduch kolem valkýry se mihotal způsobem, jaký ještě nikdy neviděl. Stvoření k němu napřáhlo pravou ruku, zakrytou stejným bílým brněním jako obličej, na jejíž dlani drželo jasný zlatý kámen.

Ragnarok vykročil k valkýře a oběma rukama zvedl sekyru nad hlavou. Tam Nok vykřikla: „Ne!“

Z valkýřiny ruky vyšlehl zlatý paprsek, který zasáhl Ragnaroka do hrudi a okamžitě se mu propálil kožešinovým oděvem. Bolestí zařval a zapotácel se. Ruka na něj namířila podruhé. Tam Nok si stoupla mezi ně a vytáhla zpod svého pláště nějaký jasný předmět. Zlatý paprsek na něj dopadl a odrazil se do tmy. Tam Nok odskočila dozadu, vrazila do Ragnaroka, takže oba uklouzli a spadli z kamene, na němž stáli.

Když se kutáleli po kamenitém svahu, Ragnarok zapomněl na bolest v hrudi. Dole se prudce zastavil. Tam Nok ležela na něm. Oba byli potlučení a poškrábaní, ale stále živí. Zvedl se a pomohl jí vstát.

„Nemají dobrý zrak,“ sykla Tam Nok. „Musíme hned pryč!“

Před sebou uslyšeli hlasy mužů na palubě Ragnarokovy lodi, poplašených zvuky boje. Ragnarok se zamračil a vyrazil za ženou. Ze tmy něco vyšlehlo a Ragnarok před sebe instinktivně nastavil sekyru. Kolem rukojeti se ovinulo něco, co vypadalo jako červený provaz. Ozval se prskavý zvuk a kovová hlava sekyry odpadla, odříznutá od násady.

Ragnarok se podíval směrem, odkud se ten červený provaz objevil. Asi sedm metrů od sebe spatřil na pobřeží velice tmavý stín, skvrnu černočerné tmy. Odtud vzápětí vyšlehly další paže s provazy, pátrající po své oběti. Ragnarok hodil zbytkem své válečné sekyry jako oštěpem směrem k tmavé hmotě. Překulil se pod nataženými pažemi, znovu se postavil a vyběhl plnou rychlostí za Tam Nok. Kolem něj prosvíštelo několik šípů, které ho těsně minuly, namířených na nestvůry za ním.

Na křik valkýry odpovídaly jiné napravo i nalevo od nich. Blížily se další. Něco na Ragnaroka vyskočilo ze tmy – malá vrčící koule ze samých drápů a zubů, kterou chytil a odhodil za rameno. Přitom ucítil v pravém rameni bolest.

Popadl Tam Nok pod pravou paži, hodil si ji přes rameno a vběhl do vody, zatímco jeho posádka jim stále střílela nad hlavou z luků, s vytřeštěnými očima při pohledu na děsivé cíle, které se rýsovaly ve tmě.

Ragnarok hodil Tam Nok přes okraj lodě na palubu a skočil za ní. Hrolf ho chytil za paže a pomohl ho vytáhnout nahoru. „K veslům!“ křičel Ragnarok. „K veslům!“

Ohlédl se za sebe. Pobřeží mizelo ve tmě. Nad vodou se neslo ozvěnou zklamané vytí valkýr, když zjistily, že jim jejich kořist uniká. Opět se zvedal vítr, stejně náhle, jako se před časem utišil.

„Napněte plachtu,“ přikázal Ragnarok Hrolfovi a oběma obrovskými rukama popadl ohmatané dřevo velkého kormidla, aby pomohl kormidelníku Bjarnimu.

Starý válečník vypadal znepokojeně. V tak úzkém fjordu a při tak silném větru bylo nebezpečné plout s napnutou plachtou. Udělal nicméně, co mu bylo přikázáno. Vítr se opřel do plachty a loď prudce zrychlila. Ragnarok pevně svíral kormidlo a pomáhal Bjarnimu udržovat směr přesně mezi kamenné valy, které vymezovaly ústí fjordu.

Hrolf se také ramenem opřel do kormidla, aby připojil svou sílu k jejich, protože je vítr začal srážet k levé straně a hnál je na jižní kameny. Ragnaroka překvapilo, když se k nim přidala i Tam Nok, která se svou štíhlou postavou zapřela hned vedle Hrolfa.

Ragnarokovi přeletěl mráz po zádech. Vzhlédl k nebi.

„Pozor!“ vykřikla Tam Nok.

Ragnarok pustil kormidlo a otočil se. Ze tmy se snášela jedna z valkýr, s napřaženými pažemi s drápy a lesklýma červenýma očima v jinak prázdném obličejí. Rychle se blížila k lodi.

Ragnarok popadl oštěp a držel ho opřený o hrud'. Valkýra se na poslední vteřinu vyhnula probodnutí a vznášela se po levé straně lodi. Thorak Vytrvalý proti stvoření vyrazil svým mečem, štít v druhé ruce. Valkýra rychle máchl křídlem pod útočícím kovem, pařát s drápy uchopil Thorakovu nataženou paži a zvedl Vikinga z paluby, jako když matka zvedá dítě z kolébky. Thorak se ohnal svým štítem s kovovým okrajem, když jeho nohy opouštěly loď.

Kov dopadl s dutým zvukem, jako kdyby se střetl s jiným kovem, a stvoření se prudce narovnálo. Pak se druhou rukou s drápy ohnalo dolů a čistě v lokti odkrojilo Thorakovu paži, ve které držel štít. Vzápětí valkýra zmizela v mlze i s Thorakem, jehož jekot rychle utichl.

„Ragnaroku!“ vykřikl Hrolf.

Vůdce Vikingů přenesl pozornost zpátky k lodi, která mířila přímo na kameny. Ragnarok se znovu opřel do kormidla a napínal všechny svaly, aby se jim podařilo plavidlo otočit. Válečníci v přední část lodi opět brali do rukou luky, oštěpy a štíty, vystrašenýma očima se rozhlíželi skrz mlhu a čekali, odkud se objeví další démon.

Dračí hlava lodi se pomalu natočila doprava. Minuli jižní výběžek skal o necelých sedm metrů a vytí valkýr jim postupně zmizelo za zády, když vypluli na širé moře.

5. kapitola

SOUČASNOST

Jakmile se výtah dal do pohybu a začal sjíždět dolů, přestalo záležet na tom, je-li noc či den. Elektrická světla ve stropě klece se odrážela od tmavých stěn a osvětlovala vrstvy skal. Profesor Nagoja tuto cestu podnikal už mnohokrát, a ztratila tak pro něj veškerou zajímavost. Předem zavolal a nadiktoval souřadnice, které bylo třeba zkontrolovat, a jeho skupina už teď pilně pracovala.

Z Tokia přijel sem na sever superrychlým vlakem, který překonal vzdálenost dvou set kilometrů během necelé hodiny. Na parkovišti nádraží na něj čekal vrtulník, jenž ho pak dopravil sem.

Skalnaté stěny ze všech čtyř stran ho naváděly přímo dolů. Důl Kamioka Mozumi je nejhlubší v Japonsku. Jeho nejnižší patro se nachází téměř pět kilometrů pod zemským povrchem. Klec stále klesala rovnoměrnou rychlostí sto dvaceti metrů za minutu. Nagoja musel třikrát přestoupit do jiného výtahu a projít třemi vodorovnými chodbami, aby se dostal k šachtě, která vedla dál dolů.

Tyto poslední kilometry vertikálním směrem mu zabraly téměř tolik času jako dvě stě kilometrů horizontálně po povrchu. Konečně se zastavila i poslední klec. Nagoja netrpělivě odsunul její dveře. Čekala na něj mladá žena, jeho asistentka Ahana. Uklonila se a pozdravila ho. „Co jste zjistili?“

„Pořád koordinujeme postup s Američany,“ odpověděla Ahana, „ale výsledky vypadají divně. Něco na těch souřadnicích, které nám dal pan Foreman, opravdu je.“

Nagoja cítil, jak se mu zrychlil tep. Po všech těch letech pro něj každý drobný objev o bránách a o bytostech, které číhají na druhé straně, představoval něco jako doušek vody pro poutníka po poušti. Věděli toho pořád tak málo. Vzhledem k tomu, že se mu podařilo přimět japonskou vládu, aby investovala do tohoto projektu více než sto milionů dolarů, bylo jediné dobře, že se konečně začaly objevovat nějaké výsledky. Jistě, projekt měl naoko zcela jiné důvody a výzkumné cíle – řada organizací ho opravdu využívala k nejrůznějším studiím a takto se investice vládě vracely, ale Nagoja byl tím mužem, kterému se podařilo to, o čem mnozí říkali, že to není možné.

Procházeli chodbou vytesanou v pevné skále, asi dva a půl metru širokou a přes tři metry vysokou. Po dvou stech metrech se chodba rozšiřovala do velké přírodní jeskyně, která byla objevena při dolování před mnoha lety, ještě než byly práce v dole zastaveny. Tato jeskyně, více než osmdesát metrů hluboká a stejně tak široká, byla přesně tím, co Nagoja hledal.

Chodba ústila téměř u stropu jeskyně. Do prostoru pokračovalo kovové mřížoví s řadou pracovních míst, kde se činil jeho tým. Pod nimi byla s velkými obtížemi sestavena velká vyleštěná nádrž z nerezové oceli, šedesát metrů široká a šedesát metrů hluboká. Ke stěnám nádrže přiléhalo více než dvacet tisíc fotonásobičů. Fotonásobiče jsou mimořádně citlivé detektory světla, které jsou schopny zachytit jediný foton, který putuje vodou a reaguje s ní. Všechny byly propojeny a jejich údaje se zobrazovaly na počítačích nad nádrží.

Nádrž vyplňovala ta nejčistší voda, jejíž hladina se tmavě a podmanivě leskla. Nagoja se často přistihl, že jednoduše sedí ponořen v myšlenkách a zírá na ten dokonale hladký povrch.

„Takže co máte?“ zeptal se znovu, když se Ahana usadila u svého pracovního stolu.

„Počítač ještě nedokončil zpracování dat, pane.“ Ahana vytukala několik příkazů. „Ještě pár minut, prosím.“

Nagoja si založil ruce za zády a pokoušel se vypadat klidně. Celý komplex se jmenoval Super-Kamiokande. Odborně řečeno se jednalo o vodní Čerenkovův detektor. Foreman, Nagojův protějšek ve Spojených státech, jej prostě nazýval Nádrž, což bylo podle Nagoji poněkud neuctivé označení pro přístroj, který byl svého druhu jediný na světě.

Čerenkovovo záření vzniká při průchodu částic gama vodou. Důvod, proč musela být Nádrž tak hluboko pod zemí, spočíval v tom, aby několikakilometrová vrstva země a skály odstínila fotony produkované lidmi na povrchu planety. Takto mohli výzkumníci studovat daleko silnější kosmické paprsky vysílané sluncem, které pronikaly skálou do téměř neznečištěného prostředí, podobně jako astronomové stavějí své teleskopy na vysokých horách.

Dalším důvodem – o kterém ale věděl pouze Nagoja – bylo to, že se celé zařízení mohlo snadněji dívat i opačným směrem, do nitra Země. Vzhledem k tomu, že samotná Země by neměla vysílat částice, k jejichž detekci byla Nádrž konstruována, nikoho jiného toto možné využití nenapadlo. Nádrž pátrala po částicích, o kterých Foreman náhodou zjistil, že jsou významné pro brány a pro účinky, jež brány mají.

Z tohoto důvodu Nagojovi nevadilo, jakým jménem ten Američan ze CIA počastoval Super-Kamiokande, který vznikl jako společný výzkumný projekt USA a Japonska. Oba, Foreman i Nagoja, přiměli své vlády, aby započaly dílo, jehož důležitost a potřebnost zpočátku nemohly plně docenit.

Nagoja věděl, že Foreman se v desetiletích po druhé světové válce soustředil na různé oblasti, kde docházelo k podivným událostem: Bermudský trojúhelník byl jen jednou z nich, byť nejznámější veřejnosti. Také šlo o Dáblovo moře nedaleko japonského pobřeží, které jako první přilákalo Nagojovu pozornost. Na Zemi ale existovala řada dalších míst, kde se daly zaznamenat podivné elektromagnetické a radioaktivní jevy.

Zajímavé bylo, že nejdále ve výzkumu těchto oblastí pokročili Rusové, kteří studovali místa na svém vlastním území. Na tajné schůzce, zorganizované Foremanem krátce po pádu Berlínské

zdi, se Nagoja konečně setkal se svým ruským protějškem Kolkovem a dozvěděl se mnoho věcí o jeho výzkumu a teoriích.

Rusové přišli o jednu ponorku v Ďáblově moři a o dvě v Bermudském trojúhelníku během kubánské krize. Kromě toho Sověti vyslali i pozemní průzkumné oddíly do oblasti Angkorské brány v Kambodži – v roce 1956 a 1978 – a obě skupiny se ztratily do posledního člena. Jen Kolkov věděl, kolik lidí Rusové ztratili v bránách na svém území. O existenci tří z nich už Nagoja věděl: Tunguzsko, vody jezera Bajkal a v okolí černobylského reaktoru.

Lidí, kteří přežili vstup do brány, bylo velmi málo a dělilo je od sebe mnoho let. Pro Foremana pracovali dva takoví, muž jménem Dane a žena jménem Sin Fen. Nagoja se s Danem nikdy nesetkal, ale často přemítal nad tou ženou, kterou viděl již mnohokrát. Byl z ní velice nervózní, připadalo mu, že její černé oči nahlízejí přímo do jeho nitra a vidí místa, o kterých sám nemá sebemenší tušení.

Nagoja také věděl, že se Rusové zajímali o brány z velice specifických důvodů. Za prvé tu byly tendence k paranoie, zabudované do osobnosti každého Rusa. Řada invazí během posledních let vytvořila v této zemi určité postoje a vzorce myšlení. Za druhé sovětská vláda dala Kolkovovi k dispozici ohromné finanční a další prostředky, jakmile vyšlo najevo, že otevření brány v blízkosti Černobyli způsobilo havárii v jaderné elektrárně. Také se objevovaly spekulace, že masivní exploze v Tunguzsku roku 1908 měla rovněž něco společného s branami.

Podobně jako Foreman a CIA pracoval i Kolkov po mnoho desetiletí v temných chodbách KGB a hledal odpovědi v situaci, kdy si nikdo nebyl jistý ani tím, jak vlastně znějí otázky.

Nagoja neměl ani zdaleka tolik prostředků, ale spolehl se na svou technickou odbornost a soustředil se na hledání vědeckých vysvětlení anomálií bran. Po celá staletí Japonsko přicházelo o lodě v bráně Ďáblova moře a tuto oblast obestíralo mnoho legend.

Nagoja potlačil nutkání postoupit kupředu a dívat se Ahaně přes rameno, aby viděl, jak postupuje vyhodnocování dat. Byl si totiž vědom, že kdyby to udělal, připravil by ji o část respektu

jejích spolupracovníků, a proto se obrnil trpělivostí, postával nad nádrží a shlížel dolů na dokonale hladký černý povrch.

Super-Kamiokande – Nádrž – vznikla kvůli tomu, že Foreman zjistil o bránách něco dost zvláštního. Díky penězům, které plynuly od vlády Spojených států k nejrozmanitějším univerzitám na projekty, z nichž některé dokonce i americká veřejnost považovala za poněkud tajemné a bizarní, nechal Foreman sledovat bránu Bermudského trojúhelníku úplně všemi typy detekčních zařízení v zoufalé naději, že odkryje nějakou informaci, která mu pomůže pochopit, co vlastně ty brány jsou a co se skrývá na jejich druhé straně. Až do doby asi před rokem byly brány jednoduše dokonale neproniknutelnými černými skvrnami na všech typech snímacích a detekčních přístrojů.

Minulý rok se ale v rámci jednoho z výzkumných projektů zjistilo, že z bran proudí muony, což byla opravdu hodně zvláštní informace. Jako fyzik Nagoja dobře znal historii těchto částic.

Ve třicátých letech byli fyzici přesvědčeni, že stavebními kameny hmoty jsou protony, elektrony a neutrony. Byly tu ještě tři další typy částic, o kterých vědci nevěděli o mnoho více než to, že existují: fotony, neutrina a pozitrony.

Fyziku té doby ale trápil jeden velký problém. Vědci si totiž byli vědomi faktu, že protony, namačkané v atomovém jádře těsně vedle sebe, mají shodný náboj, a proto by se měly silně odpuzovat, místo toho, aby spolu zůstávaly na jednom místě. Nagoja byl velice hrdý na to, že to byl právě japonský fyzik Hideki Jukawa, který našel odpověď a byl za svou genialitu odměněn Nobelovou cenou.

K vysvětlení toho, co drží protony pohromadě, navrhl nový typ síly, takzvanou silnou interakci, kterou v jádře zprostředkovává další částice, již nazval mezon. Také určil, že poměr energie této nové částice je nepřímo úměrný její hmotnosti, z čehož vyplývalo, že mezon je dvěstěkrát hmotnější než elektron.

Vědci po celém světě začali hledat mezony, většinou v kosmickém záření, které k nám dopadá ze Slunce – to má nejsilnější elektromagnetické pole, jaké kdy vědci měli k dispozici, nekonečněkrát silnější než vše, co dokázali vyrobit

lidé. Výzkumníci zjistili, že Jukawa nepředpověděl skutečnost úplně přesně. Mezon nebyl jedinou částicí, pod tímto názvem se skrývaly částice dvě: jedna nesla silný náboj, ale měla malou hmotnost – nyní se jí říká pion –, a druhá měla slabý náboj, ale velkou hmotnost – dnes nazývaná muon. Obě částice jsou nestabilní a po vyzáření se rychle rozpadají. Muon se rozpadá na elektron, neutrino a antineutrino.

Tyto objevy zahájily éru částicové fyziky, která otevřela cestu i kvantové mechanice jakožto novému pohledu na speciální teorii relativity a Einsteinův vztah mezi hmotou a energií vůbec.

Skutečnost, že brány vyzařovaly muony, které se nerozpadaly tak rychle, jak uznávané fyzikální rovnice předpokládaly, dělala Nagojovi i dalším vědcům, kteří se zabývali branami, hodně starostí. V zásadě to znamenalo, že fyzikální zákony na druhé straně bran jsou odlišné od těch na straně pozemské – nebo, a to byla ještě znepokojivější možnost, z toho vyplývalo, že někdo nebo něco dokáže manipulovat samotnou podstatou částic, aby umožnil existenci bran. Nagoja se domníval, že je možné oboje. Také měl pocit, že ty brány jsou trhliny v samotném tkanivu fyzikální podstaty Země a že je úmyslně vyvolala nějaká síla na úplně jiném místě, pravděpodobně v jiné dimenzi.

To byla ohromující možnost a Nagoja byl rozhodnut, že tomu přijde na kloub. Musel připustit, že Rusové měli podobné podezření dříve než kdokoliv jiný, protože si všímali spojitosti mezi jednotlivými branami. V šedesátých letech vydali tři ruští vědci v časopise Sovětské akademie věd článek s názvem „Je Země velký krystal?“.

Vědci na Západě tuto teorii nebrali vážně, protože ji házeli do jednoho pytle s jinými články v tom samém časopise o psychických silách a dalších tématech, která většina vědců považovala za produkt chorého mozku. Teprve v posledních několika letech si vědci začínali uvědomovat svou chybu a připouštět možnosti, jež dosud jednoznačně odmítali. Tato změna přístupu nebyla dána tím, že by nakonec přijali teorie Rusů, ale spíše novými objevy ve fyzice, které rozmetaly staré, všeobecně přijímané pravdy.

Ti tři ruští vědci, kteří sepsali zmíněný článek, pocházeli svým vzděláním ze tří různých oblastí: jeden byl historik, druhý elektronik a třetí inženýr. Zapomněli však na své rozdíly a rozhodli se společně zkoumat svět kolem sebe. Začali se starší, dávno odmítnutou teorií o tom, že do planety byla při jejím vzniku zabudována síť kosmické energie a že vliv této energie je i v současné době čas od času patrný v oblastech, jež jsou nyní známy pod označením brány.

Ruští vědci rozdělili svět do dvanácti pětiúhelníkových částí. Na nich pak narýsovali dvanáct rovnostranných trojúhelníků. Překrytím těchto dvou typů obrazců pak postulovali, že ony trojúhelníky mají v mnoha směrech velký vliv na celý svět: podél nich leží linie zemětřesení, jsou zde často zaznamenávány magnetické anomálie a také podél nich často vznikaly starověké civilizace.

Místa, kde se trojúhelníky stýkaly, nazvali „nebezpečnými víry“. A ukázalo se, že brány, jež zkoumal Foreman, často ležely na stejných místech jako tyto víry. Zatímco zbytek vědecké komunity zmíněný ruský článek přehlížel, Foremana velice zaujal a předal jej v polovině šedesátých let Nagojovi.

Rusové v něm dokonce přišli s názorem, že krystalická struktura se chová podle matematického řádu, jehož existenci dokládali pravidelnou povahou anomálií, jež v těchto oblastech vznikaly.

Jakmile Nagoja od Foremana dostal ten článek, okamžitě ho jako vědce napadly dvě věci. Jednak si uvědomil, že Rusové tím, že různé brány dali do vzájemné souvislosti, udeřili hřebík na hlavičku. A jednak mu bylo jasné, že teorie Země jako krystalu se pohybuje mimo rámec poznatků současné vědy. Nagoja věděl, že litosféra, vnější vrstva planety, v níž jsou umístěny víry, je po miliony let v pohybu. Dokonce věděl i o Einsteinově teorii přesunů zemské kůry, které se ovšem nedostalo všeobecného přijetí. Bylo mu tedy jasné, že jakékoliv krystalické uspořádání by se těmito pohyby rychle setřelo, a neměnná podstata vzorů, jež načrtli tři Rusové, by po čase nemohla existovat. Nagoja si navíc byl vědom i toho, že neexistuje ani žádný důkaz o tom, že by Země mohla mít strukturu obřího krystalu.

Během nedávných výzkumů bran se ale nade vší pochybnost prokázalo, že spolu souvisejí a že jsou propojené podél linií, které narýsovali Rusové. Tudy také docházelo k šíření elektromagnetické energie a radioaktivity, které Dane zastavil doslova v poslední chvíli těsně předtím, než pohltilo celou planetu.

Poslední data od Foremana o tom, že se energie z bran šířila právě podél hranic mezi tektonickými deskami, ruské teorii dodala na přesvědčivosti. Pohyb těchto desek, laicky nazývaný kontinentální drift, je nejmocnější silou na povrchu planety. Může vyvolávat ničivá zemětřesení, výbuchy sopek a tsunami, vytvořil nejvyšší pohoří světa, Himálaj, i nejhlubší bod, Mariánský příkop v oceánu.

Nagoja také věřil tomu, že hranice mezi tektonickými deskami už jednou byla využita ke zničení celého kontinentu a civilizace, která na něm prosperovala. Jeho první příspěvek k teorii bran se týkal historie, což vyplývalo z jeho okouzlení dávnými kulturami a civilizacemi. Během studií se rozhodoval mezi dějinami a fyzikou a fyziku si vybral jen kvůli pocitu, že je z těchto dvou věd více založená na faktech a že v ní lze lépe testovat a dokazovat různé teorie, zatímco při studiu dějin se často ukazuje, že to, co vypadá jako skutečnost, není vůbec pravda.

Nagoju vždycky fascinovala legenda o Atlantidě. Jako první se o ní zmiňuje Platón ve svých dialozích *Timaeus* a *Critias*, ale historikové se obecně domnívali, že se jedná jen o výmysl, na kterém měla být demonstrována autorova pointa, a nemá žádný skutečný základ. Nagojovi tento předpoklad připadal poněkud naivní. Dával tuto legendu do souvislosti s archeologickými nálezy, které byly často zamlčovány, i s alternativními teoriemi o vývoji civilizací, a věřil, že na místě známém jako Atlantida kdysi existovala vyspělá civilizace. Pak se ale otevřely brány – stejně jako před týdnem – a zničily ji tak důkladně, že z ní dnes zbyla jen pověst.

Kromě zmínky u Platóna Nagoja věřil v existenci Atlantidy i z dalších důvodů. Vzrušil ho objev velkých kamenných bloků, spojených těsně k sobě, v hloubce asi dvaceti metrů kus od pobřeží ostrova Bimini na Bahamách. Měl pocit, že by se mohlo

jednat o skutečný, fyzický doklad existence Atlantidy, nebo možná, vzhledem k poloze, o její předsunutou základnu.

Další věc, která ho přitahovala – a zájem o ni znovu vzkřísil vzkaz na boku *Scorpionu* –, byla skutečnost, že raná písma mnoha různých kultur jsou si podobná. Vikinské runové písmo není tak odlišné od písemných památek, které studoval v Jižní Americe, Mexiku, Africe a dokonce i na Velikonočním ostrově.

Nagoja věřil, že zmíněné podobnosti jsou důsledkem toho, že všechny tyto abecedy jsou odvozené od nějakého společného, podstatně staršího písma, které předcházelo i těm nejstarším dnes známým písemným záznamům. Tento předpoklad ho přivedl k difúzní teorii vývoje civilizací.

Obecně přijímaný koncept vývoje lidských civilizací je izolacionistický. Izolacionisté se domnívají, že dávné civilizace se vyvinuly nezávisle jedna na druhé. Města v Jižní a Střední Americe, Mezopotámii, údolí řeky Indu, Číně a Egyptě všechna překročila pomyslnou hranici civilizace přibližně ve stejné době, ve třetím nebo čtvrtém tisíciletí před narozením Krista. Když se podíváme na ohromnou dobu existence planety a lidstva, byla by to opravdu pozoruhodná shoda.

Nagoja samozřejmě věděl, že pro tuto shodu existují různá vysvětlení, přičemž tím nejlepším z nich je přirozený vývoj. Řada podobností v archeologických nálezech, včetně podobností v písmech, byla izolacionisty vysvětlována jako důsledek stejného genetického základu lidí. Nagoja si tuto teorii zkracoval do sloganu „velké mysli myslí podobně“ a nevěřil jí, ani co by se za nehet vešlo. Izolacionista by tvrdil, že starobylé pyramidy v Jižní Americe, Egyptě, Indočíně a dokonce i v Severní Americe – některé ze dřeva, jiné z hlíny a další z bláta, ale všechny si vzájemně pozoruhodně podobné, když uvážíme vzdálenosti mezi jednotlivými místy a to, že historikové trvají na tom, že spolu jejich tvůrci neměli žádné kontakty – byly dány tím, že všechny tyto kultury měly přirozené sklony stavět stejné věci.

Nagojovi se daleko více líbila difúzní teorie vývoje civilizací. Věřil, že různé kultury, rozšířené po celém světě, které se vyvinuly přibližně ve stejné době přibližně stejným způsobem,

byly založeny lidmi z jediné, ještě starší civilizace – těmi, kteří přežili zánik Atlantidy.

Izolacionisté se po celá léta vysmívali difuzní teorii ve dvou bodech. Jedním byla samotná existence Atlantidy. Druhým byl problém, jak se mohli lidé z Atlantidy dostat na tak vzdálená místa po celé planetě. Na to Nagoja odpovídal tím, že moderní badatelé přepluli na rekonstruovaných starých plavidlech Atlantský i Tichý oceán. Ať už se jednalo o rákosový vor, jaký používali Polynésané, který se jmenoval *Kon Tiki*, nebo otevřenou loď s vesly a čtvercovou plachtou, na jakých se plavili Vikingové, prokázalo se, že dávní mořeplavci uměli překonat oceán.

Byly objeveny archeologické nálezy, které toto přeplouvání oceánů opravdu podpořily: různé artefakty, jež se našly na místech, kde nevznikly. Existovala celá skupina lidí, kteří se věnovali oblasti známé pod označením „zakázaná archeologie“ – zkoumali předměty nalezené na místech, kde by podle klasické archeologie být neměly.

Nagoju jako vědce překvapilo, když se dozvěděl, že mnoho archeologických objevů bylo zatajeno, ačkoliv věděl, že vědci mají sklony pohrřbívát důkazy, které vyvracejí jejich vlastní teorie. Téměř v každém muzeu po celém světě se nacházely zamčené místnosti, do kterých byly před zraky veřejnosti schovány artefakty, jež nebylo možné logicky vysvětlit.

Nagoja se domníval, že pokud by archeologové připustili, že existovala Atlantida – civilizace o 7000 let starší než nejstarší uznávané kultury –, podařilo by se vysvětlit mnoho z těch záhadných nálezů.

Dokonce i samotná zkáza Atlantidy kolem roku 10 000 př. n. l. je součástí záznamů prakticky všech kultur po celé planetě. Existují záznamy o velké potopě, ke které mělo v té době dojít. To není pouze případ bible, ale i Tibetské knihy mrtvých, která popisuje, jak tehdy klesla do moře velká pevnina. Mayové nazývali Atlantis jménem Mu. Severní Evropané zase Thule. A potopení velké pevniny do oceánu by vyvolalo tsunami – obrovské přílivové vlny, desítky, ne-li stovky metrů vysoké, které by se přehnaly po celé zeměkouli a zaplavily by všechny níže

položené přímořské oblasti s takovou ničivou silou, že by snadno mohly položit základy vyprávnění o celosvětové potopě.

Nagoja vůbec nepochyboval o tom, že Atlantida opravdu existovala – a také neměl pochyb o tom, že svět právě čelí stejné hrozbě, která vedla k jejímu zániku. Proto považoval za mimořádně důležité, aby se lidé dozvěděli co možná nejvíc o této staré civilizaci a o tom, jakým způsobem byla zničena.

Zatímco řada současných badatelů a vědců ohruje nos nad starými záznamy s tím, že se jedná spíše o fikci než o popis skutečností, Nagoja si myslel pravý opak. Četl překlady starých dokumentů, jako třeba Platónovy dialogy, které se jako první zmiňují o Atlantidě a umísťují ji někam do Atlantiku. Popis zkázy Atlantidy odpovídal tomu, co by se stalo, kdyby byla uvolněna strašlivá síla pohybu tektonických desek, vedoucí k zemětřesením, sopečné aktivitě, obřím vlnám a nakonec zmizení celé pevniny pod hladinou. Řekové dokonce tvrdili, že na místě, kde se rozkládala Atlantida, byl oceán zanesen bahnem a podvodními rostlinami.

„Ještě pět minut a budeme mít kompletní údaje,“ vytrhla Ahana Nagoju ze zamyšlení.

Kývnutím dal najevo, že rozuměl. Nagoja s Foremanem se domnívali, že ta část o zarostlém a bahnitém oceánu mohla narážet na Sargasové moře, které se nacházelo severně od Portorika a poměrně blízko od místa, kde, jak nyní věděli, se otevřela brána Bermudského trojúhelníku.

Nagoja přečetl spoustu prací i o jiných ranějších civilizacích. Vikingové měli ve svých pověstech zemi, kterou nazývali Thule, zemi ohně a ledu, kde přebývali bohové, odděleni od skutečného světa hlubokou propastí. Další zajímavá legenda se týkala země Mu, ztraceného kontinentu v Tichém oceánu. Někteří lidé tvrdili, že Mu byla dokonce ještě starší než Atlantida. Jistý francouzský badatel v roce 1864 při překládání jednoho z mála dochovaných textů zmizelé mayské civilizace ve Střední Americe objevil zmínky o místě nazvaném Mu, které bylo v textu popsáno jako stará pevnina s rozvinutou civilizací, jež se potopila do moře po katastrofickém sopečném výbuchu.

Jiný francouzský archeolog, který zkoumal mayské zříceniny a překládal nalezené nápisy, přidal k příběhu země Mu další údaje. Jednalo se o kulturu, která zanikla, když spolu dva bratři bojovali o právo vzít si královnu. Po zničení celého kontinentu královna uprchla do Egypta, kde pod jménem Isis postavila Sfinxu a položila v této části světa základy civilizace.

Tito Francouzi neumístili Mu do Pacifiku, ale buď do Mexického zálivu, nebo do Karibiku, a Nagoja se domníval, že možná nevědomky narazili na záznamy o Atlantidě, i když uváděné pod jiným jménem a z pohledu opačného pobřeží Atlantiku.

Když se Nagoja rozhlédl po moderním vědeckém vybavení, kterým byl nyní obklopen, uvědomil si, že vědci mají tendenci ke konzervativismu a k přílišné důvěře v přístroje, místo aby se spoléhali na sílu vlastních myslí. Nagoja byl pevně přesvědčen o tom, že lidská mysl je tím nejdůmyslnějším nástrojem na planetě, ale současně také nástrojem nejméně poznaným.

Nejvíce ho okouzlovala postava člověka, který nebyl ani vědcem, ani filozofem, ale farmářem z Kentucky: jmenoval se Edgar Cayce. Narodil se roku 1877, zemřel v roce 1945 a nechal po sobě odkaz vizí, z nichž mnohé se týkaly Atlantidy.

Podobně jako Platón umístil Cayce Atlantidu do Atlantského oceánu. Cayce ale o tomto legendárním ostrovním království poskytl daleko více informací, které získal ve stavu transu. Tvrdil, že na ostrově žili lidé po celá tisíciletí a že prožili tři velké katastrofy, z nichž ta poslední vyústila v konečné zničení celého ostrova. Cayce také tvrdil, že Atlantidáňe měli hodně pokročilou civilizaci a že používali elektřinu i létající stroje. Také hovořil o zvláštním prvku, který nazýval „ohnivý kámen“, jenž vytvářel energii. Cayce se o něm poprvé zmínil v roce 1933 a Nagoja považoval za zajímavé, že Cayceův popis ohnivého kamene je velice podobný popisu radioaktivních materiálů – a to o desetiletí dříve, než si veřejnost uvědomila existenci jaderné energie.

Nagoja věřil, že v každé legendě je možné nalézt zrnka pravdy, a když teď bylo nepochybné, že brány opravdu existují, přemítal, kolik pravdy je v Cayceových vizích a předpovědích. Cayce také říkal, že první Atlantidáňe byli duchovní bytosti,

kterým chybělo fyzické tělo. Teprve poté, co vstoupili do hmotného těla, začaly problémy. Nagoja si nebyl jistý, nakolik může tuto Cayceovu vizi brát vážně, ale předem ji neodmítal, zejména po útoku z bran, ke kterému právě došlo.

Nepochyboval o tom, že brány ohrožovaly Zemi v minulosti stejně jako nyní. A také věřil, že ačkoliv byla Atlantida zničena, šlo pouze o prohranou bitvu ve válce, kterou teprve bude třeba rozhodnout. Před těmi dávnými lety se nějak podařilo invazi z bran zastavit. A ať už to tenkrát lidé provedli jakkoliv, bude nezbytné opatřit si tehdejší prostředek a s jeho pomocí zastavit hrozbu i nyní, zvláště poté, co došlo k odpálení tridentu a výbuchu jaderných hlavíc podél hranice tektonických desek v Atlantiku.

Nagoja čerpal naději ze skutečnosti, že někdo na druhé straně bran stál zjevně po boku lidí. To, že Foremanův člověk jménem Dane byl kontaktován bývalým spolubojovníkem Flahertym jak před tím, než vešel do Angkorské brány, tak i přímo ve zříceninách Angkor Kol Keru, chápal jako pozitivní znamení. Znovuobjevení *Scorpionu* s mapou vyrytou do kovového boku rovněž.

Místo označené na mapě se shodovalo s polohou nejhlubšího místa Atlantiku a bylo zjevně nějak důležité. A tohoto místa se právě týkala data, na která čekal od Ahany. Jakmile ho Foreman informoval o mapě na *Scorpionu*, nechal všechny počítače, které ukládaly údaje z Nádrže, aby se zaměřily na toto místo téměř přesně na opačném konci světa, a snímaly muony, které z něj vycházely.

„Už jsme vycentrovali a zanesli emisi muonů z toho místa do grafu.“ Ahana se otočila na své židli. „Je velice podivná, pane.“

„Jak to?“ zeptal se Nagoja.

Ahana si stoupla a naznačila Nagojovi, aby se posadil na její místo. „Tohle,“ řekla a ukazovala na obrazovku, „je hladina vyzařovaných muonů. Všimněte si, že brána Bermudského trojúhelníku je pořád stabilní. Toto je pozadí, které jsme naměřili po celém světě, když jsme mapovali brány. Nikdy jsme si nevšimli ničeho zvláštního, dokud jste nás nenavedl k průzkumu této konkrétní oblasti. Vyladila jsem detektory, aby

zaznamenávaly muonovou aktivitu na úrovni jedné desetiny současných hodnot z brány.“

Prstem se dotkla obrazovky. „Vidíte tuhle tenkou stopu, která vede z Bermudské brány na jih? Končí přesně tady, na tom místě, které bylo vyznačeno na boku *Scorpiona*.“

„Takže ta místa jsou opravdu propojena,“ řekl Nagoja.

„Ano, pane. Máme údaje nejen o zeměpisné šířce a délce, ale protože provádíme snímání skrz hmotu Země, známe i přesnou hloubku. To místo je na dně oceánu. A na tom místě se vytváří oblast s nízkou muonovou aktivitou, která má obvod třináct kilometrů a výšku více než půl kilometru.“

„Co si myslíte, že to je?“

„Není to brána,“ odpověděla Ahana. „Je to na naší straně, v našem světě, ale některými vlastnostmi to bránu připomíná.“

Nagoja věděl, že jeho asistentka nechce nahlas říct žádnou pošetilost, ale během let se naučil, že při zkoumání bran nemůže být žádný odhad příliš šílený. „Máte nějakou teorii?“ zatlačil na ni.

Ahana se kousla do rtu a pak promluvila: „Myslím, že to je nějaké nehybné pole, které obklopuje volný prostor.“

„A co je v něm?“

„To nevím.“

Ponorka hladce prořezávala vodu. Povrch trupu měla potažený zvláštním pryžovým roztokem, takže při plavbě nevytvářela ve vodě téměř žádné víry. I její šrouby byly speciálně navržené, aby čeřily vodu co nejméně. Jednalo se o nejtišší ponorku, která kdy brázdila oceány. I při plné rychlosti vydávala méně hluku než kterákoliv jiná ponorka, jež by se třeba jen nehybně vznášela na místě.

Právě se pohybovala v hloubce tří set metrů a mohla klesnout ještě o dalších pět set metrů hlouběji, než by začala mít problémy s tlakem vody. Asi nejdůležitější předností této ponorky byla rychlost, protože jí jaderný reaktor dovoľoval plout rychlostí třiceti pěti uzlů, tedy kolem šedesáti kilometrů v hodině.

Seawolf byla nejmodernější a nejdražší ponorkou námořnictva Spojených států. Od prvního do posledního šroubku byla navržena jako útočná loď – ponorka *Seawolf* měla jediný úkol: ničit ostatní ponorky. Přišla na dvě miliardy dolarů a na palubě nesla všechny nejnovější vynálezy určené k podvodnímu vedení války. Nejenže mohla likvidovat ostatní ponorky pomocí torpéd Mark-48, byla vyzbrojena i řízenými střelami Tomahawk, kterými dokázala zasáhnout sedmdesát pět procent pozemních cílů. Měřila na délku přes sto metrů, a byla tedy podstatně delší než americká ponorka stejného jména, která operovala během druhé světové války.

Zadní dvě třetiny tohoto plavidla zabíral jaderný reaktor, strojovna a systémy ovládající vnitřní prostředí. Posádka skládající se ze 14 důstojníků a 120 vojáků pracovala a žila v přední třetině. I když tu nebylo tak málo místa jako v dřívějších ponorkách, i na *Seawolfu* mohli sloužit jen takoví muži, kteří byli ochotni žít po delší časové úseky v těsných prostorech pod hladinou moře.

Nedostatek místa dobře ilustrovala skutečnost, že velitel ponorky, kapitán McCallum, musel pořádat schůzky se svými důstojníky v důstojnické jídelně. Byl tu sotva prostor na to, aby se sem vešlo dvanáct důstojníků – dva zbývající dohlíželi v operačním centru a ve strojovně na chod lodě.

Od jejich náhlého ranního vyplutí z domovské základny v Grotonu v Connecticutu celá posádka přemýšlela o tom, co se asi děje. Ponorka plula plnou rychlostí na jih. Také tu byl ten cizí člověk, kterého přivedli na palubu a drželi ho v izolaci v soukromé kajutě kapitána lodi.

„Pohov,“ zvolal McCallum, když se vmáčkl k ostatním do důstojnické jídelny. Kapitán si sedl na konec stolu a položil si před sebe složku s nápisem Přísně tajné.

„Pánové, v současné době operujeme pod přímými rozkazy nejvyššího velitelství. Můžete si domyslet, že tuto misi odsouhlasil sám prezident. Naším úkolem je pokračovat nejvyšší možnou rychlostí na určené souřadnice severně od Portorika a zůstat na místě, dokud nedostaneme další rozkazy. Cílem je zničit ponorku Spojených států *Wyoming*, která se v současné době

pohřešuje, pokud se objeví s nepřátelskými úmysly, ještě předtím, než odpálí některou ze svých jaderných raket.“

„Pane...“ začal protestovat jeho zástupce Barrington, ale McCallum ho přerušil.

„Před zmizením byla posádka *Wyomingu* ozářena smrtelnou dávkou radiace. Pokud se někde objeví, můžete si být jisti, že ji nebudou řídit američtí námořníci.“

McCallum viděl ve tvářích svých důstojníků šok a věděl, že nejlepší bude je rychle seznámit s celou situací a nechat je, ať si to přeberou později.

„Pánové, existuje nemalá pravděpodobnost, že se *Wyoming* může objevit s jinými lidmi na palubě, než byla původní posádka. Ruská ponorka, která se v sedmdesátých letech ztratila v bráně Ďáblova moře, se o týden později znovu objevila. Rusové ji potopili. Když se naši lidé pokusili vrak vyzvednout ze dna, podařilo se jim vytáhnout část trupu, ve které našli mrtvoly mužů, kteří původně nebyli na palubě. Na jaderných hlavících té ponorky někdo pracoval a několik jich, pokud víme, stále chybí. Nikdo neví, jak se ti cizinci dostali na palubu, ale faktem je, že tam prostě byli.

A jak víte, včera byl z brány Bermudského trojúhelníku odpálen trident, který musel pocházet z *Wyomingu*, a jeho jaderné hlavice vybuchly v Atlantském oceánu. Na palubě ponorky zbývá dvacet tři dalších tridentů.

Kromě toho: ještě něco dalšího nám říká, že se z té brány mohou vrátit zmizelé ponorky, někdy i velice dlouho poté, co se ztratily.“

McCallum se natáhl ke straně a otevřel dveře. Do místnosti vstoupil další důstojník se stejnou hodností – jediným rozdílem bylo, že měl na sobě zastaralou uniformu: takové se v námořnictvu nenosily už od roku 1975.

„Pánové, tohle je kapitán Bateman z ponorky Spojených států *Scorpion*.“

Vzhledem k tomu, že *Scorpion* zmizel v roce 1968, náhlé objevení jeho kapitána – a také to, jak mladě po těch třiceti letech vypadal – způsobilo, že důstojníci *Seawolfu* na několik vteřin zapomněli dokonce i na zautomatizované návyky, než opožděně

vyskočili do pozoru, jak se vyžaduje, když do místnosti vstoupí kapitán lodi.

„Pohov, pánové,“ řekl Bateman.

Jakmile se důstojníci znovu usadili, kapitán McCallum otevřel složku, kterou měl před sebou, a vytáhl z ní několik obrázků. Nechal je kolovat. „Tohle je *Scorpion*. Momentálně je držen v utajení v přístavu v Grotonu. Jak vidíte, vypadá úplně stejně jako v ten den, kdy před třiceti lety zmizel.“ McCallum ukázal na nově příchozího. „A jak také můžete vidět, to samé platí i pro kapitána Batemana. Pánové, kapitán Bateman neví, proč se to stalo, ani jak k tomu zmizení došlo, ale protože tu právě sedí před vámi, musíte prostě přijmout skutečnost, že se to stalo. Kapitán Bateman tu je, aby nám pomohl, jak jen bude moci, na naší hlídce u anomálie známé pod označením brána Bermudského trojúhelníku.

O této oblasti toho mnoho nevíme, protože na satelitním snímcích vypadá jen jako černý trojúhelník. Loď kapitána Batemana se v roce 1968 účastnila jistého experimentu, který měl získat nějaké další informace. Ve stejné chvíli, kdy průzkumné letadlo SR-71 vletělo do obdobné oblasti v Kambodži známé jako Angkorská brána, *Scorpion* vstoupil do brány Bermudského trojúhelníku a pokusil se navázat rádiové spojení s oním letounem. Takové spojení by dokázalo, že tyto dvě brány jsou propojeny. Kapitán Bateman vám teď poví, co se přihodilo.“

Bateman byl menší, plešatící muž s bledým obličejem. V očích měl mírně nepřítomný pohled, a když mluvil, nezvedl je od stolu, aby se na někoho podíval. Levá ruka se mu mírně chvěla, takže se musel chytit opěradla své židle, aby ji udržel v klidu.

„Vstoupili jsme do určené oblasti. Neměli jsme moc informací o tom, co vlastně děláme, věděli jsme jen to, že máme vplout na dané místo a pokusit se navázat spojení prostřednictvím bóje na hladině. Pluli jsme směrem devadesát stupňů v hloubce sedmdesáti metrů. Cílové místo bylo asi sto kilometrů severně od severozápadního výběžku Portorika.

Zahájili jsme vysílání vysokofrekvenčním rádiem. Spojili jsme se s průzkumným letounem, i když v tu chvíli bylo nad Kambodžou, což by nebylo možné, pokud by signál neprocházel

z anomálie, v níž jsme se nacházeli my, přímo do anomálie, kde bylo zrovna to letadlo.

Letadlo začalo hlásit selhání systémů.“ Batemanův hlas byl téměř dokonale bezvýrazný. „Dostali jsme příkaz, abychom okamžitě přerušili misi. Dal jsem pokyn kormidelníkovi, aby se ihned otočil. Pak se ozvalo cinknutí.“

„Sonaru?“ zeptal se McCallum.

„Znělo to, jako kdyby nás někdo sledoval sonarem, ale ten tón byl trochu odlišný. Neměl jsem moc času o tom přemýšlet, protože v tu chvíli jsme začali mít problémy s reaktorem. Přístroje indikovaly selhání chlazení. Přikázal jsem reaktor odstavit.

Pak jsme na obrazovce radaru spatřili, jak se něco velkého blíží naším směrem. Něco obrovského.“ Bateman poprvé vzhledl od desky stolu. „Ještě nikdy jsem na radaru neviděl něco tak velkého, pokud nepočítáme pevninu, až na to, že tento předmět se pohyboval. Přikázal jsem nouzové vynoření na hladinu.“

Bateman zmlkl.

„A dál?“ pobídl ho McCallum.

„A pak nic,“ odpověděl Bateman. „Ztratil jsem vědomí. Celá posádka ztratila vědomí. Když jsme se probrali, pluli jsme v hloubce sedmdesáti metrů ve stejné oblasti jako předtím. Až na to, že uběhlo třicet let, reaktor byl v pořádku a na palubě jsme měli lidi, kteří prošli tím, co nazýváte Angkorskou bránou. To je všechno, co vím.“

„Naším úkolem je zastavit cokoliv, co se vynoří z brány,“ řekl McCallum. „Není naším úkolem do ní vstupovat. Máme zůstat v bezpečné vzdálenosti a být připraveni zaměřit cíl.“

„Co když vypluje ta obrovská věc, kterou jsme pozorovali?“ zeptal se Bateman.

„Zaměříme ji a zničíme,“ odpověděl McCallum.

„Myslím, že byste měli být připraveni na to, že vám selžou všechny možné systémy,“ upozornil ho Bateman. „Neměl jsem čas ani pomyslet na boj, když na nás zaútočili. Tahle loď je moc pěkná a máte moderní vybavení, ale doporučuji, abyste si připravili plány pro situaci, kdy přijdete o všechny senzory a zaměřovači zařízení.“

„Máme ještě jeden záložní hlavní počítač,“ řekl mu McCallum. „Je odstíněn i před elektromagnetickým pulzem, který by vyvolala jaderná exploze.“

Kapitán se obrátil ke svým důstojníkům. „Znáte svoje rozkazy,“ řekl McCallum a ukončil schůzku. Důstojníci vyšli z jídelny.

McCallum se vrátil do své kajuty. Ve stěně vedle malého stolu byl zabudován trezor s klíčem, který umožňoval kapitánovi *Seawolfa* odpálit jaderné zbraně. Také obsahoval zapečetěné rozkazy, které McCallumovi předal agent CIA těsně před vyplutím.

McCallum trezor otevřel a vytáhl z něj obálku obsahující rozkazy. Roztrhl ji a vyndal list papíru. Dvakrát si jej přečetl a pak jej skartoval. Zvedl telefon na stole a přikázal důstojníkovi, který měl na starosti navigaci, aby mírně upravil kurz a cílové místo.

6. kapitola

ROK 999 N. L.

Ragnarok přenechal kormidlo Bjarnimu a sedl si na poslední lavici. Odhrnul si tuniku, aby se podíval na svoje zraněné rameno.

„Musíš si to vyčistit,“ řekla mu Tam Nok. „Rány způsobené těmito bytostmi bývají často jedovaté.“

Její poznámka Ragnaroka rozzlobila – jako kdyby to bylo jeho první zranění. Každá rána může způsobit, že v těle začne růst jed. Kůže v jeho ráně byla hladce proříznuta. Ragnarok si zmáčkl okraje, aby z ní vyteklo víc krve. Zavolal Askella Léčitele. Stařec, ohnutý díky letům stráveným u vesel, k němu přistoupil a podíval se na zranění smutnými šedými očima.

Zkontroloval i Ragnarokovu hrud'. „Popálenina. Už je čistá. Zahojí se,“ znělo jeho shrnutí. „Ošetřím ti rameno.“

Sáhl do velkého vaku, který mu visel po boku, a vytáhl to, co potřeboval. Zatímco mu Askell zašival zranění, Ragnarok hloubal nad svou situací. Udržovali kurz směrem od pevniny. Bjarni Bystrý zrak měl vynikající schopnost udržet loď v pohybu po přímé linii i bez pomocných orientačních bodů. Ragnarok si nebyl tak docela jistý, jak to vlastně dělá, ale kormidelník tuto schopnost prokazoval během let, po která se spolu plavili znovu a znovu, a proto mu Ragnarok bezmezně věřil. Pořád je obklopovala mlha, i když vítr se poněkud utišil. V žádném směru

nebylo vidět nic, jen tmavá šed'. Většina mužů si netroufala vyplout tak daleko na moře. Nechtěli ztratit z dohledu zemi, protože se báli, že na moři zabloudí, ale Ragnarok věděl, že jakmile vyjde slunce, mohou vždycky otočit a plout směrem k němu, dokud znovu nenarazí na pevninu. Už mnohokrát se plavil nahoru a dolů podél břehů Norska, i když ještě nikdy nebyl tak daleko na severu.

Hledal při pobřeží obdělávatelnou půdu, která v těchto světových končinách představovala cenný druh zboží. Jediné, co našel, byly příkřejší kopce, horší počasí, ohnivá hora, mlha a teď večer ještě prožil toto podivné setkání.

Po světě Vikingů se šířily zvěsti, že se dějí zvláštní věci. Obchodníci z jihu vyprávěli o zemětřeseních, která zabila mnoho lidí. Jižně od území Vikingů převládlo v podstatné části světa náboženství křesťanů a to začínalo pronikat dokonce až do Norska. A celá řada křesťanských mnichů varovala před koncem tisíciletí, počítáno od doby, kdy se narodil ten, kterého nazývali Bohem, a tvrdili, že nastane jeho druhý příchod, ale až po všeobecné zkáze.

Ragnarok v křesťanského boha nevěřil. Křesťané říkali, že mají jen jednoho, a přitom hovořili o třech, čemuž Ragnarok nerozuměl. A zatímco někteří kazatelé tohoto náboženství varovali před blížícím se koncem světa, jiní se o ničem takovém vůbec nezmiňovali. Ragnarok se zúčastnil loupežných nájezdů na řadu klášterů v Anglii a Irsku, a i když nepřestoupil na křesťanské náboženství, choval úctu k duchovní síle mnichů, s nimiž se setkal, kteří ani v nejmenším neustoupili z víry ve svého boha, dokonce ani když umírali pod meči útočníků.

Ragnarok věřil ve vikinské bohy, stejně jako jeho matka, ale nebyli tím nejdůležitějším v jeho životě. Jeho život se už po mnoho let točil kolem lodi, která se mu houpala pod nohama.

Byla téměř třicet metrů dlouhá a ve středu pět metrů široká – velká, ale ne příliš obrovská vikinská loď. Ragnarok slyšel, že král Olaf Trygvason si nechal v Norsku minulý rok postavit loď o délce téměř šedesáti metrů, dvakrát delší než jeho. Ragnarok by se na takovou velkou loď rád podíval, ale také věděl, že jestli

někdy na moři narazí na královu loď, bude to poslední věc, kterou uvidí, pokud se mu nepovede uniknout.

Kýl Ragnarokovy lodi byl vytesán z jediného masivního dubového kmene a pomocí síly mnoha mužů ohnutý do patřičného tvaru. Kýlový trám měl tvar písmene T, jehož užší část mířila dolů do vody. Dlouhé zkušenosti s plavbou na moři Vikingy naučily, že tento tvar vede k lepší ovladatelnosti plavidla.

Lodní žebra byla také z dubu, který lodi dodával pevnost a stabilitu. Vnější obložení tvořila dva a půl centimetru silná dubová prkna, která se překrývala. Tato prkna byla přibita k žebroví a svázána smrkovými kořeny. Výsledná loď, silná, a přitom ohebná, dokázala odolávat nástrahám plavby po otevřeném moři, a současně měla tak malý ponor, že ji bylo možné snadno vytáhnout na souš a opět odtláčit do vody.

Stěžen nebyl vlastně ani tak vysoký na to, o jak velkou loď se jednalo – měřil jen asi osm metrů a vytesali ho z jednoho kmene. To, co plachtě chybělo na výšku, doháněla šířkou – více než dvanáct metrů. Tento jedinečný tvar ji umožňoval velice rychle roztáhnout a zase stáhnout. Plachtu tvořila dvojité vrstvy hrubé vlněné látky temně šedé barvy, s výjimkou nakresleného obrysu krvavě červené ruky.

Zásoby se ukládaly pod palubní prkna, do nízkého prostoru mezi palubou a kýlem. Přímo pod stěžněm visel na velké krbové desce železný kotlík, pod nímž bylo možné za vhodných povětrnostních podmínek a na klidném moři rozdělat oheň a připravit jídlo. Vhodné podmínky nastávaly poměrně vzácně a byly mezi nimi dlouhé mezery, takže posádka většinou na moři přežívala na sušeném mase a okoralém chlebu. Tu a tam na palubě stály pečlivě uvázané soudky a vaky s dalšími zásobami a – což bylo nejdůležitější – s pitnou vodou.

Posádka byla neustále vystavena rozmarům moře – jediné přístřeší tvořily asi metr široké lavice, pod kterými bojovníci spali. Nad každou z patnácti lavic, určených pro třicet veslařů, na hácích visely štíty. Na přídi lodi čněla vyřezána hlava draka, který očima propátrával moře před plavidlem.

Kormidlo představovalo také jedinečný vikinský vynález. Bylo připevněno na pravé straně zádi, kde Bjarni řídil loď pomocí páky. Na opačném konci kormidla z trupu lodi odstupovaly dvě vodorovné dřevěné tyče, o které se muži opírali, když vyprazdňovali střeva do moře.

Ragnarok měl jen svou loď, kterou pomáhal v mládí postavit. Stavba trvala tři roky a Ragnarok se na ní plavil už deset let, přičemž poslední čtyři roky mu skýtala jediný domov.

Z přídě se ozval hlas: „Vypluli jsme z mlhy!“

Ragnarok vzhlédl a spatřil, jak se příd' koupe ve světle časného rána. Vyklouzli z té mlhy. Ohlédl se. Mlha za nimi připomínala stěnu, která svým šedivým povrchem zakrývala hrůzy, jež v ní číhaly.

„Už jsme v bezpečí,“ řekla Tam Nok.

Ragnaroka daleko víc než jeho zranění zajímala nová pasažérka. Ta, která se označila za dísu, nižší bohyni, jednu z těch, které měly na Zemi pomáhat lidem. Nebo taková aspoň byla úloha dis v příbězích, které mu vyprávěla matka. Až na to odražení zlatého paprsku valkýry ale nová cestující neudělala nic, co by dokazovalo její schopnosti. Ragnarok nepochyboval o existenci bohů ani o tom, že tito bohové sesílají na Zemi svoje přísluhovače, aby se tu vkládali do záležitostí lidí. Docházelo k příliš mnoha nevysvětlitelným věcem, k příliš mnoha zázrakům a hrůzám, než aby byly vysvětlitelné pouhou náhodou. Vikingové věřili, že člověka stvořili bohové, a proto si s ním mohou pohrávat, jak se jim zlíbí. Člověk může s bohy bojovat podle svých nejlepších schopností, a někdy – je-li opravdu statečný – může dokonce i vyhrát.

A pokud někdo v boji s bohy prohraje, jistě se mu otevrou dokořán brány Valhaly. Pro Vikinga neexistovala větší čest než zemřít statečně v boji, se zbraní v ruce. Na muže, který se dožil stárí a zemřel v posteli, se pohlíželo s opovržením jako na přítěž pro jeho vesnici a jako na zbabělce, který si jednoduše nevyhledal ten poslední boj, jenž by mu přinesl smrt hodnou úcty.

Valhala byla síní vybraných mužů zabitých v boji, kteří tu hodovali a pili u stolu bohů. Každý večer tu válečníci bojovali na život a na smrt a pak byla jejich těla a zranění zahojena, aby

mohli příští den dělat to samé. Šlo o takový druh posmrtného života, o kterém každý vikinský válečník snil.

Ragnarokova matka byla vypravěčka, jedna z těch, které znají všechny příběhy, a za dlouhých zimních večerů a nocí se kolem ní shromažďovala celá vesnice, aby poslouchala její hlas. Tak se Ragnarok dozvěděl o dísách a valkýrách – nadpřirozených ženách, které zasahovaly do záležitostí lidí. Dokonce ani ty nestvůry, které zahlédl ve fjordu, ho nešokovaly. Během svých cest viděl na oceánu mnoho podivných věcí a od mužů, kterým věřil, slýchal vyprávění o ještě podivnějších stvořeních. Teď mohl vyprávět svůj vlastní příběh, ačkoliv věděl, že to nikdy neudělá – protože nechal nepřítelů stát na bitevním poli.

Stejně jako řada dalších lidí v této oblasti Ragnarok věděl, že svět je o hodně větší než ta část, kterou viděl na vlastní oči. Za obzorem byla vždycky další voda a další země a Ragnaroka spalovala touha spatřit jich co nejvíce, ještě než přijde jeho poslední bitva.

Přes to všechno ale ještě nikdy neměl na palubě nikoho, kdo by o sobě tvrdil, že přichází od bohů. Žena, která si říkala Tam Nok – vskutku zvláštní jméno –, seděla na stejné lavici při druhém boku lodi, asi metr a půl od něj.

„Odkud jsi?“ zeptal se Ragnarok.

Tam Nok ukázala k vycházejícímu slunci. „Z velké dálky tímto směrem.“

„Z Říma?“ Ragnarok se jednou v Dánsku setkal s mužem, který tvrdil, že pochází z této legendární země, kde mělo být údajně teplo téměř po celý rok a slunce svítilo v poledne vždy vysoko na obloze. Ze země, která kdysi dobyla celou Galii a Germanii i většinu Anglie. Ten muž měl u sebe několik zlatých mincí, o kterých říkal, že jsou římské, a pravdou bylo, že Ragnarok nikdy předtím podobné neviděl.

„Mnohem dál za Římem. Za Persií. Za Indií.“ Ragnarok na tu ženu jen zíral. Až na bílé vlasy vypadala příliš mladá na to, aby mohla hovořit o pouti zeměmi, které on sám znal jen jako jména z legend. Sáhla do pláště a vytáhla dlouhou trubici ze dřeva, jaké nikdy neviděl.

„Bambus,“ řekla Tam Nok, když si všimla jeho tázavého pohledu.

„Bambus?“ zopakoval Ragnarok.

Poklepala na dřevo. „Tohle je bambus. Roste tam, odkud pocházím. Je vysoký. Tak vysoký jako vaše nejvyšší stromy. Uvnitř je dutý, ale je velice pevný.“

Ragnarok přenesl pohled ze ženy na Hrolfa, který jen pokrčil rameny. Už slyšeli mnoho neuvěřitelných příběhů, některé byly pravdivé, a jiné si vymýšleli chvastouni – až na to, že Tam Nok držela to dřevo v ruce a Ragnarok neviděl žádný důvod, proč by měla o takové věci lhát.

Odzátkovala konec trubice a opatrně vytáhla kus pergamenu, který rozprostřela na lavici mezi sebou a Ragnarokem.

„Co to je?“ Ragnarok civěl na čáry, jež byly na pergamenu načrtnuty.

„Mapa.“

„Čeho?“ Ragnarok se pokoušel najít nějaká místa, která by znal, ale měřítko té mapy bylo divné.

„Světa. Většiny světa.“ Poklepala na mapu dlouhým, štíhlým prstem. „My jsme tady.“

Ragnarok se soustředil na naznačený bod a pak poznal nedaleké pobřeží Norska s jeho zátokami. Pokud ale ta malá část byla Norsko, pak celá mapa zobrazovala daleko větší území. Pocítil vzrušení, jaké ještě nikdy nezažil – odlišné od bitevní zuřivosti. Byla to touha po poznání: chtěl vědět, jaká moře a země ty čáry na mapě představují.

„Tady je Dánsko!“ ukázal Ragnarok. „A Anglie, kde jsou Sasové. Tam jsem byl na loupežných nájezdech. Island. I u něj jsem byl a ještě za ním – tady u té země, kterou Erik Červený nazval Grónskem. Bylo to předminulé léto.“

Vlevo mapa končila Grónskem. Ragnarok slyšel o zemích dál na západ, ale ještě nikdy neviděl tak podrobnou mapu. Největší úžas v něm vzbudily země, které se na mapě rozkládaly doprava, na východ.

Tam Nok přikývla. Její prst sklouzl na mapě daleko na východ. „Já pocházím odtud.“

Ragnaroka to ohromilo. Její prst přejel Norsko, kolem Kyjeva, přes zemi rozsáhlých stepí, kde lidé jezdili na koních a byli to zuřiví válečníci, o kterých Ragnarok slýchal úžasné příběhy, a ještě několikanásobně dál až k zemi ohraničené mořem, o níž nikdy neslyšel.

„Moje království se nazývá Khmer. Přicházím z města Angkor Thom. Jsem knězka z chrámu Angkor Wat.“

„O těch místech jsem nikdy neslyšel,“ zašeptal Ragnarok. „Řekla jsi mi, že jsi dísa, panna bohů z Asgardu.“

„Bohové...“ Tam Nok opsala rukou kruh, do kterého zahrnula celý svět. „Bohové mají na různých místech různá jména, ale jsou to stále ti samí bohové. Ty bys mě nazval dísou, ve své rodné zemi jsem knězka.“

Putovala jsem déle než rok, abych se dostala sem, a musím pokračovat ještě podstatně dál.“ Prstem sklouzla zpátky po mapě až k jejímu západnímu okraji. „Musím pokračovat až za okraj této mapy.“

„Kam?“ zeptal se Ragnarok.

„Zatím ještě nevím přesně.“

„Proč tě stíhají valkýry?“ pokračoval Ragnarok ve vyptávání. Tam Nok nezvedla hlavu, takže hlas vycházel ze záhybů její kápě. „Chtějí mě zastavit.“

„Proč?“

„Vím věci, o kterých podle nich nesmí nikdo vědět. Věci, které je mohou pomoci porazit, spolu s Těmi Temnými ze Stínu, jenž je vyslal.“

Pravidelné šplouchání vody, která narážela na trup lodi, pomáhalo vymazat poslední záchvěvy bitevního vzrušení. Ragnarok se otočil, opřel se zády o trup a natáhl si nohy. Pokoušel se nějak zpracovat všechny ty nové informace.

Askill se přesunul za ním a pokračoval ve své práci. Vyčistil zranění a teď byl připraven řeznou ránu zašít. Ragnarokovo tělo křížovala řada jizev, takže byl zvyklý na bolest.

„Jak jsi znala moje jméno?“ zeptal se Ragnarok.

Tam Nok zvedla hlavu a stáhla si kápi z obličeje. Svými tmavými očima se dívala přímo do Ragnarokových. „Podobně jako v případě znalostí, které chtějí zničit valkýry, vím mnoho

věcí, aniž by mi je někdo musel říkat.“ Rozhlédla se. „Kam jste měli namířeno, než jste mne potkali?“

Ragnarok se zasmál, přestože Askell zrovna začal propichovat jeho rameno kostěnou jehlou. „Zrovna jsi tvrdila, že znáš mnoho věcí, aniž by ti je někdo musel říkat.“

„Jsem unavená,“ odpověděla Tam Nok. „Nemám energii na slovní hrátky.“

Z Ragnarokovy tváře zmizel úsměv. „Nelíbí se mi, že jsem utekl z boje, ženo.“

„Tu bitvu jsi nemohl vyhrát,“ řekla Tam Nok.

„To není podstatné,“ namítl Ragnarok. „Důležitější je statečně bojovat.“

„Teprve já ti řeknu, co je důležité,“ odpověděla Tam Nok.

„Nehýbej se!“ sykl Askell, když Ragnarokovy boty dopadly se zaduněním na dno lodi. Jeho vztek se vrátil, ale svou příkrou odpověď spolkl. Přinutil se ke klidu, zatímco Askell dokončoval poslední stehy.

Askell pak zuby ukousl nit ze zvířecích střev, jíž zašil Ragnarokovo rameno. Vrátil jehlu do vaku a odešel na svoje místo. Ostatní muži poblíž se snažili tvářit, jako že neposlouchají, ale Ragnarok věděl, že všechno slyší. Na vikinské lodi neexistovalo nic takového jako soukromí. Přetáhl si přes rameno oblečení a zkusil zvednout paži. Mezi stehy prosákla trocha krve a také cítil bolest, ale mohl ruku i nadále používat a to bylo důležité. Na bolest způsobenou spáleninou na hrudi si už zvykl.

Pak obrátil pozornost znovu k té ženě a promluvil tichým hlasem: „Já se tě nebojím, kněžko. Tohle je moje loď. Tam vzadu tvoji démoni zabili jednoho člena posádky. Neměl patřičný pohřeb, ale aspoň zahynul s mečem v ruce, což je dobrá smrt. Dalšího člena posádky ti démoni odnesli. Oba to byli dobří muži a stateční bojovníci. Říkáš, že jsi dísa, ale to je jen slovo. Budeš muset udělat o hodně víc, abys mě přesvědčila, že jsi opravdu to, co říkáš.“

„Kam máte...“ Tam Nok se zarazila, přeformulovala otázku a změnila tón: „Kapitáne této skvělé lodi, kam jste měli namířeno?“

„Na Faerské ostrovy a potom na Island,“ řekl Ragnarok a ukázal na mapě jejich polohu.

I ona zabodla prst do mapy. „Já se potřebuji dostat sem.“

„Do Anglie,“ poznamenal Ragnarok. „Ta je odtud na jih, ale je to nebezpečné místo. Během let jsme prolili mnoho saské krve. Oni se nás bojí, ale pokud narazí na osamělou loď, roztrhají nás na kusy jako psi. A ta země už byla vypleněna. Poblíž pobřeží už není žádný pořádný poklad, který by bylo možné snadno odvézt. To není směr, kterým se...“

„Zaplatím vám za dopravu.“

Ragnarok vycítil zájem těch členů posádky, kteří její slova zaslechli. „Jak?“

Tam Nok vytáhla ze svého pláště malý kožený váček. Přesunula jej po lavici směrem k Ragnarokovi. Ten jej zvedl, rozvázal a nahlédl dovnitř. Protože si nebyl úplně jistý tím, co vidí, vytřepal si jeho obsah na dlaň. Třpytily se mu na ní kameny a ingoty. Zlato a drahokamy. Takové už viděl, při nájezdech do Anglie a na francouzské pobřeží, ale nikdy neviděl tak velké.

„Mohl bych tě hodit přes palubu, tohle si nechat a pokračovat v cestě,“ poznamenal Ragnarok.

„To neuděláš,“ odpověděla Tam Nok. „Nemáš to v povaze.“

Ragnarok se nad její odpověď zamračil a vrátil kameny do váčku. „Proč do Anglie?“

„Jak jsem říkala, hledám něco, co je za okrajem té mapy. V Anglii ale dostanu víc informací. To je první místo, kde musím hledat.“

„Co hledáš?“

„Štít.“

„Ten zastaví valkýry a jejich nestvůry?“

„Ten dokáže víc než to.“

„Jak víš, že takový Štít vůbec existuje?“ zeptal se Ragnarok, kterého zaujala představa tak mocné zbraně. Jeho sekýra – Drtič lebek – byla opravdu působivá a v bitvě ho nikdy nezklamala, až nyní. Zbraň, která by byla ještě mocnější, by měla daleko větší cenu než drahokamy nebo zlato. Viděl, jak Thorlakův meč to stvoření dokonce ani nezpomalil, i když už zažil, jak takový úder v bitvě dokáže rozpoltit nepřátelskou lebku. Bílé brnění, které na sobě valkýry měly, bylo něco úplně jiného, než co dosud viděl, stejně jako ten zlatý paprsek, který ho popálil.

Tam Nok vytáhla z bambusového pouzdra další svitek pergamenu a poklepala Ragnarokovi na hrud' těsně nad popáleninou. „Prozrazují mi to runy, které jsou napsané na tomto pergamenu. Píše se tu o existenci Štítu, jenž zastaví valkýry i ty, kteří přijdou po nich.“

„Ukaž mi to,“ řekl Ragnarok. Matka ho naučila runové písmo – poté, co k tomu dal jeho otec neochotně svolení.

Tam Nok rozvinula svitek.

„To nejsou runy,“ Ragnarok se s přimhouřenýma očima díval na nakreslené čáry.

„Nejsou to runy, které znáš,“ souhlasila Tam Nok. „Jsou to runy, jaké používají jiní lidé. Dávní lidé. Píší tu, jak porazili Temné bytosti Stínu. A o tom, jakou tito předkové měli k dispozici zbraň. Ale já nevím, kde ten Štít je. Nemám mapu. Pro ni musím do Anglie, kde najdu někoho, kdo mi dá zbytek mapy, který mně chybí. Ten kus, jenž zobrazuje země za Grónskem, na druhém břehu moře.“

Ragnarok slyšel příběhy o zemi za Grónskem. Vikingové, které při plavbě na Island nebo do Grónska zastihla bouře a zahнала je daleko na západ, narazili na zvláštní zemi, kde stromy dosahovaly až k pobřeží. Žili tam podivní lidé, kteří se nepodobali žádným lidem v Evropě. Stejně jako Tam Nok, pomyslel si Ragnarok.

„Jsi si jistá, že tam najdeš někoho, kdo ten zbytek mapy má?“ zeptal se Ragnarok.

„Bylo mi řečeno, abych putovala do Anglie a zjistila to,“ odpověděla Tam Nok.

„Důvěřuješ tomu, kdo ti to řekl?“ ptal se dál Ragnarok.

Tam Nok ukázala k nebi. „Řekli mi to bohové. Slyším jejich hlasy. Vždycky mě vedli správným směrem.“

„Proč ti tedy nemohou bohové říct, kde je ukrytý ten Štít?“ Ragnarok měl sám ze sebe radost, že ho to napadlo. „Pak by ti ušetřili hledání toho druhého člověka.“

„Tomu bys nerozuměl,“ řekla Tam Nok. „Tak to prostě je.“

Ragnarok se znovu opřel o bok lodi a zvažoval to, co se po něm chtělo. S příznivým větrem v zádech bylo severní pobřeží Anglie asi dva dny plavby na jihovýchod. Faerské ostrovy ležely

jeden a půl dne plavby na severovýchod. Podíval se na tu mapu. Představil si, že může existovat ještě druhá mapa, která by zachycovala země, kam se před generacemi plavil Erik Červený.

„Bjarni,“ zavolal Ragnarok na svého kormidelníka. „Plujeme na jihovýchod.“

7. kapitola

SOUČASNOST

„Svoji polohu udržujeme pomocí globálního pozičního systému a pomocných motorů,“ vysvětloval jim kapitán Stanton, když je prováděl dlouhou chodbou od přistávací plochy pro vrtulníky na zádi *Glomar Exploreru* ke středu lodi. „Jakmile dorazíme na místo určení, dokážeme stát nehybně s odchylkou pouhých patnácti centimetrů.“

Na Danea loď udělala dojem. *Glomar Explorer* se zdál být ještě větší, když člověk stál přímo na jeho palubě. Chelsea se držela po Daneově boku po celou cestu chodbou obloženou ocelovými pláty. Vzduchem se neslo hučení těžkých strojů a loď se mírně chvěla.

Chodba skončila a všichni vešli do sloupového průchodu kolem velkého otevřeného bazénu s mořskou hladinou ve středu lodi. Bazén měl rozměry třicet krát dvacet metrů. Nad hlavami se jim k jasně modrému nebi tyčila stometrová vrtná věž, která se odrážela i v zrcadlově klidné hladině bazénu, na jehož stěnách visely kabely.

„Jsme schopní spustit přes pět kilometrů potrubí,“ řekl kapitán Stanton. „To je o dva kilometry víc, než co dokáže druhá nejlepší plošina, která je na trhu. Jsme lepší než jakékoliv standardní vrtné zařízení. A navíc jsme mnohem pohyblivější.“

„Za jak dlouho budeme na místě určení?“ zeptala se Sin Fen, zatímco obcházelí bazén.

„Ještě šest hodin.“ Kapitán otevřel další dveře na vzdálenější straně. „Uděláme si krátkou poradou, abychom vás seznámili se všemi potřebnými informacemi. Tudy.“

Dane a Chelsea následovali kapitána a Sin Fen do konferenční místnosti. V čele stolu seděla Ariana Micheletová. Ariana, jediná dcera Paula Micheleta, zakladatele společnosti Michelet Technologies, měla nejen dostatek rozumu, aby se narodila do jedné z nejbohatších rodin na světě, ale také jí byl dán do vínku atraktivní zevnějšek. Byla vysoká a štíhlá a měla olivově hnědou kůži, ze které ale bylo vidět velice málo, protože Ariana na sobě měla černou kombinézu, která připomínala leteckou uniformu. Značka na rameni zobrazovala siluetu *Glomaru* obroubenou nápisem Michelet Technologies.

Stoupla si a usmála se. Sklonila se, aby pohladila Chelsea. „Jsem ráda, že vás zase vidím – oba,“ řekla Daneovi.

„Trochu mě překvapuje, že jste tady,“ odpověděl Dane.

Ariana se narovnala a podívala se na něj. „Proč to?“

„Poté, co vás váš otec s Foremanem lstí přiměli letět do Angkorské brány – a tak vás málem zabili –, bych čekal, že se moc nepohrnete do žádného projektu, se kterým by měl kdokoliv z nich co do činění.“

Sedla si a pokynula jim, aby se také usadili. „To samé bych čekala já od vás. Foreman vás poslal do Angkorské brány hned dvakrát. Já jsem tam byla jen jednou.“

Dane se usmál. „To je dobrá připomínka.“

„Kromě toho je tohle naše loď.“ Doprovodila svá slova gestem ruky, do něhož zahrnula celý *Glomar*. „Tato technologie je také ryze naše.“

„Takže jaký je přesně plán?“ zeptal se Dane. „Co budeme dělat? Vrtat doprostřed oceánu a doufat, že na něco narazíme?“

Ariana se natáhla před sebe a stiskla několik tlačítek. Místnost potemněla a na stěně za ní se objevila mapa. „Míříme k tomuto místu, asi sto mil severozápadně od Portorika. Zároveň to je také nejhlubší místo v Atlantiku, v tisícimílovém údolí na mořském dně, kterému se říká Portorický příkop.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ poznamenal Dane.

„Jmenuje se Portorická předhlubeň.“ Ariana ukázala pod sebe. „Dno je přes osm kilometrů tímto směrem. Mohli byste sem postavit Mount Everest a nad hladinu by koukalo jen několik set metrů.“

„Ale tady kapitán,“ Dane ukázal na Stanton, „říkal, že můžete vrtat jen do hloubky pěti kilometrů.“

„My nebudeme vrtat,“ řekla Ariana.

Dane čekal.

Ariana zmáčkla tlačítko na promítacím přístroji a za jejími zády naskočil další obrázek s kresbou *Glomar Exploreru*, z něhož dolů k oceánskému dnu mířilo potrubí. Na jeho konci byly kolem centrálního úzkého válce shromážděny tři kolmé válce silnější.

„Máme v úmyslu pronikat do hloubky postupně. Na konec potrubí se v maximální hloubce pěti kilometrů připojí podmořská stanice, která bude našim základním táborem, aby se tak řeklo, budeme-li se dívat na naši výpravu jako na zrcadlový protějšek šplhání po horách. Ta hlubokomořská kabina, *Deeplab IV*, patří námořnictvu a připojí se k nám na místě.“

„Odkud pochází?“ zeptal se Dane.

„Z laboratoří námořnictva vyvíjejících podmořské zbraně v Norfolku. Dopravili jsme ji na námořní stanici v Roosevelt Roads na palubě tří letadel C-5, tam byla přeložena na ponorku, a zatímco spolu mluvíme, je skládána dohromady. Na cílové místo dorazí zhruba ve stejném okamžiku jako my.“

„Byla ta podmořská laboratoř už někdy v takové hloubce?“

„*Deeplab* je zkonstruována pro hloubku šesti kilometrů,“ řekla Ariana.

„Byla už v takové hloubce?“ zopakoval Dane.

„Zatím ne,“ připustila Ariana.

„To je čím dál tím lepší,“ poznamenal Dane.

Ariana stiskla knoflík a objevila se další mapa s obrysem Atlantského oceánu od Bermud na severu po Portoriko na jihu a pobřeží USA na západě. V centru zachycovala černý trojúhelník, kolem kterého se rozkládal podstatně větší žlutý trojúhelník. „V době maximálního otevření dosahovala brána Bermudského trojúhelníku téměř k pobřeží Baham, Portorika a Bermud. V

současné době je podstatně menší a střed trojúhelníku leží asi šedesát kilometrů severně od našeho cíle.“

„Takže místo, na které míříme, není momentálně v nitru brány?“ Daneovi to připadalo neobvyklé.

„Ne,“ řekla Ariana, „ale...“ Odmlčela se a obrátila se k Sin Fen.

„Tak mi povězte tu dobrou zprávu,“ vyzval je Dane.

Odpověděla Sin Fen. „Námořnictvo sleduje oblast Bermudského trojúhelníku na příkaz pana Foremana už hodně dlouho, a to kromě satelitů ještě i systémem SOSUS.“

„Co je to SOSUS?“ zeptal se Dane.

„Zvukový sledovací systém, který monitoruje pohyb ponorek,“ odpověděla Sin Fen. „Původní systém SOSUS byl položen podél pobřeží Atlantiku v padesátých a šedesátých letech, a když vzrůstalo nebezpečí ze strany sovětských ponorek s balistickými raketami na palubě, rozšířilo námořnictvo tento systém i do Tichého oceánu a předsunulo ho blíž k Sovětskému svazu.“

Každá linka SOSUS se v podstatě skládá z řady mimořádně citlivých odposlouchávacích zařízení na mořském dně, které jsou propojeny kabelem a jejichž údaje se zpracovávají ve středisku na pobřeží. Námořnictvo svůj systém neustále vylepšuje a pořád zkouší nové přístroje.“

„I když už studená válka skončila?“ zeptal se Dane. Vždycky si dával pozor na ty části vysvětlení, které tak úplně nezapadaly, a i když nedokázal číst v mysli Sin Fen, vnímal, jakým způsobem na její slova reaguje Ariana a kapitán Stanton, a věděl, že jako obvykle mu prozrazují jen část celého příběhu.

„I po konci studené války,“ odpověděla Sin Fen. „Námořníci nejsou hloupí. Peníze na pokračování v projektu SOSUS získávají tím, že jej spojili s řadou občanských a vládních organizací, pro které plní řadu jiných úkolů, než je stopování ponorek. SOSUS teď detekuje podmořská zemětřesení, výbuchy sopek a pro biology dokonce i pohyb velryb.“

„To je velmi zajímavé,“ řekl Dane. „Co tedy SOSUS zjistil?“

„Ještě předtím, než se do věci vložil pan Foreman a než jsme dostali na boku Scorpionu tu mapu,“ pokračovala Sin Fen,

„vzbuzovala oblast známá jako Bermudský trojúhelník řadu spekulací. Během století se v té oblasti ztratilo mnoho lodí a v poslední době taky letadel.“

„Blbost,“ pronesl Dane klidným hlasem.

Sin Fen jen pozvedla tázavě obočí.

Dane svou námitku rozvedl: „Jak jste si možná všimla, po cestě sem jsem dost četl. Pojišťovací společnost Lloyd z Londýna – která by to měla vědět, protože pojišťuje lodě a letadla – si nechala udělat podrobnou studii a zjistila, že oblast označovaná jako Bermudský trojúhelník nemá statisticky významně vyšší ztráty než kterákoliv jiná oblast. Řada lodí a letadel, o kterých se tvrdí, že zmizely v Bermudském trojúhelníku, nebyly v čase zmizení vůbec v jeho blízkosti. Některé z nich se nacházely stovky, ne-li tisíce kilometrů daleko od trojúhelníku, který máte vyznačený na mapě.“

„V tom máte pravdu,“ řekla Sin Fen. „Nicméně v Bermudském trojúhelníku něco je. Nejde ani tak o to, že by lodě či letadla vstoupily do té oblasti a zmizely. Myslíme si, že spíše něco vychází z toho trojúhelníku ven a nechává je mizet.“

„Co to podle vás je?“

„To nevíme – zatím,“ připustila Sin Fen. „Ale víme, že něco z té brány vychází a čas od času to propluje Portorickým příkopem, aby se to vzápětí vrátilo zpátky do brány.“

„Proč zrovna na tohle místo?“ zeptal se Dane.

„To nevíme,“ odpověděla Sin Fen. „V každém případě, speciální snímkování pomocí muonového detektoru v Japonsku...“

„Čeho že to?“ chtěl vědět Dane.

„To vám vysvětlím později,“ vmísila se do rozhovoru Ariana. „Zatím stačí, když budete vědět, že ten detektor dokáže sledovat bránu a její vliv na náš svět.“

„Tak dobře, pokračujte,“ přikývl Dane.

Sin Fen pokynula Arianě, aby promítla další obrázek. Objevila se brána Bermudského trojúhelníku, obtažená červeně. Na jih od ní se táhla červená tečkovaná čára k Portorické předhlubni, kde bylo zakresleno červené kolečko.

„Zde je oblast s vysokou muonovou aktivitou, asi třináct kilometrů v průměru,“ řekla Sin Fen.

„Další brána?“ ptal se Dane.

„To není brána,“ odpověděla Sin Fen. „Je to oblast v našem světě, kterou brána ovlivňuje.“

Dane se nad tím zamyslel. „To znamená, že ať už je na druhé straně brány cokoli, dokáže to projít do našeho světa.“

„Ano, nebo aspoň vyslat do našeho světa něco, co tu dokáže nějakou dobu vydržet,“ řekla Sin Fen.

„Tak to je něco jiného,“ podotkl Dane. „V Angkoru představovala brána směsici našich dvou světů. Byla tam zvířata z obou stran brány. A voda zastavovala stvoření z jejich strany.“

„Zvířata ano,“ odvětila Sin Fen, „ale ať už je na druhé straně jakákoliv inteligence – a není pochyb o tom, že tam nějaká inteligence je –, byla schopna vysílat z brány radioaktivní a elektromagnetické paprsky a ovládnout naše družice. Kdo by si mohl být jistý, že nemohou vycházet z brány i nějak jinak? Podobně jako astronauti, kteří zkoumají jinou planetu. Rozhodně prokázali, že nám jsou schopni vrátit naše stroje – tím, že jsme od nich dostali *Scorpion*, i tím, jak odpálili trident.“

Domníváme se, že si možná vyvinuli stroje nebo obleky, jež jim umožňují vyjít do našeho světa. Brány, které jsou ve vodě na naší straně, mohou být třeba ve vodě i u nich.“ Sin Fen hovořila rychle a Dane měl dojem, že se jedná přímo o její domněnku. „Dokonce je možné, že sem může pronikat i nějaký jejich vodní život, a přežívat tu tak dlouho, dokud je daná oblast v nitru brány. Voda pro takové tvory nemusí být překážka, ale spíše přirozené prostředí, stejně jako pro vodní zvířata u nás na Zemi.“

„Takže jako obvykle,“ shrnul to Dane, „nemáme ani páru, co se vlastně děje.“

„SOSUS několikrát zpozoroval neidentifikované plavidlo,“ pokračovala Sin Fen, „které pokaždé pocházelo z brány a zase se do ní vrátilo.“

„Stejně plavidlo, jaké detekoval *Wyoming*?“ zeptal se Dane.

„Ano. A *Scorpion*. Něco hodně velkého, co se pohybuje hodně rychle. Je to skutečné a větší, než cokoli jsme kdy spustili pod vodu.“

„A obvykle to má namířeno k místu, kam chceme i my?“

„Někdy.“

„Dobře,“ změnil Dane téma. „*Deeplab* bude pět kilometrů pod hladinou. Ke dnu je pořád ještě daleká cesta.“

Ariana znovu stiskla tlačítko na projektoru. Objevil se podlouhlý stroj, který připomínal letadlo s useknutými křídly a zaoblenou přední stranou. V polovině trupu se nad a pod hlavní válec zvedaly kulovité výdutě. U zádě čněla také krátká křídélka spolu se dvěma kolmými ploutvemi. Dane si okamžitě všiml toho, že tu chyběly průzory, kterými by bylo vidět ven.

„To je *Deepflight II*. Jedná se o podvodní plavidlo s pevnými křídly a s velice radikálním designem. To nás dopraví z *Deeplabu* k oceánskému dnu.“

„Do jaké hloubky je určené?“ zeptal se Dane.

„Jedenáct kilometrů,“ odpověděla Ariana. „To je tady víc než dost. Je to plavidlo pro čtyři osoby – dvě v přední tlakové komoře...“ Laserovým ukazovátkem namířila na přední část ponorky. „A dva v zadní. Oba oddíly jsou vyrobené z titanu a uzavírají se nezávisle na sobě.“

„Jak posádka vidí ven?“ zajímalo Danea.

„Pomocí videokamery a dalších snímacích přístrojů,“ vysvětlila Ariana. „Pro udržení tlakové celistvosti ponorky jsou v titanových oddílech tvaru pravidelné koule jen dvě narušení: jedním je poklop, který je také z titanu a těsně přiléhá ke zbytku komory, a druhým je posílený přístupový port pro elektroniku a ovládací prvky.“

„Tak k čemu to je?“ zeptal se Dane.

„Co tím myslíte?“

„Když stejně není vidět ven, tak proč dávat dovnitř lidi? Proč nepoužít jednoduše dálkové navádění?“

„Ale vy uvidíte ven,“ odpověděla Ariana. „Pomocí kamer a dalších přístrojů, jako je sonar nebo radar, uvidíte dokonce líp, než byste viděl pouhýma očima. Díky tomu je ponorka také méně rušivým elementem, protože si nemusíte v hlubině svítit silnými reflektory, abyste vůbec něco viděl. *Deepflight II* je sice vybaven běžnými pátracími reflektory, ale také má reflektory infračervené.“

„Budeme schopni detekovat ty vaše muony?“ ptal se Dane.

„Zatím ne, ale pracujeme na tom,“ odvětila Ariana. Pokračovala a ukazovala přitom laserovým ukazovátkem na promítaný obrázek. „Ponorka je dvanáct metrů dlouhá, čtyři metry široká a čtyři metry vysoká. Každý tlakový oddíl má vnější průměr tři a půl metru, vnitřní průměr dva celé osm desetin metru.

Nejvyšší rychlost je šest uzlů, rychlost ponořování je sto dvacet metrů za minutu, výstupu dvě stě metrů za minutu. Dva motory jsou napájené z baterií, které udrží ponorku v pohybu po dvanáct hodin. Přežít se v ní dá dvacet šest hodin. Mimo oddíly se nacházejí zaplavované části ponorky, což znamená motor a všechna místa, kde nebude posádka. Ty nebudou tlakově uzavřeny a vteče do nich voda.“

Zazvonil mobilní telefon a Sin Fen jej vytáhla ze svého opasku. Otočila se stranou a několik vteřin do něj tiše hovořila. Pak jej položila a promluvila: „Kapitán Stanton a já máme práci. Nechám dokončení instruktáže na vás.“

Stanton a Sin Fen opustili místnost a zanechali Arianu s Danem o samotě.

„Jak se vám vede?“ zeptal se Dane, než se Ariana stačila vrátit k obrázkům. „Tak, jak by se dalo čekat,“ odpověděla.

„Což znamená?“

„Dost mizerně.“ Ariana vstala, přešla k okénku a dívala se ven na oceán. „Oběma nám lhali a oba nás využili.“

„A teď jsme oba tady,“ poznamenal Dane.

„Jistěže,“ přikývla Ariana. „Kam jinam jsme mohli jít? Copak bylo možné prostě odejít? Předstírat, že to, co se děje v těch branách, není skutečné? Předstírat, že v Atlantiku nedopadl trident? Že ty jaderné hlavice nevybuchly?“ Otočila se čelem k Daneovi. „Foreman a můj otec nás znají lépe, než se známe my sami. Oba jsou profesionálové ve využívání lidí. Nemají svědomí, ale umějí manipulovat s lidmi, kteří ho mají.“ Pokrčila rameny. „A kromě toho, ta hrozba je reálná. Foreman musel dělat všechno, co bylo v jeho silách, aby s ní bojoval, když mu nikdo nevěřil.“

„Ale váš otec ne,“ podotkl Dane.

Ariana si zase sedla. „Je starý a celý život tvrdě pracoval...“

„Neomlouvejte ho,“ řekl Dane.

„Sehnal vás, abyste mě zachránil,“ připomněla mu Ariana. „Myslím, že ho soudíte příliš tvrdě.“

„To dělám vždycky,“ odpověděl Dane. „Proč jste tady?“ zeptal se. „Kromě toho důvodu, že tuhle loď vlastní vaše společnost.“

„Protože v Angkorské bráně přišli o život někteří z mých přátel.“ Vzhledla k němu. „Stačí vám ta odpověď?“

„Ano.“

„A je tu to nebezpečí,“ pokračovala Ariana. „Víte o tom, že se ta energie šířila podél tektonických desek?“

Dane přikývl. „Ale Foreman tvrdil, že to je jen průzkum. Jako naše snímkování.“

„Zatím,“ upřesnila Ariana. „Řekla bych ale, že ten jaderný útok byl něčím víc než pouhým průzkumem.“

„Sin Fen tvrdila, že to byl takový test.“

Ariana přikývla. „To ano, ale sakra pořádný test, nemyslíte? Nitro Země je mým studijním oborem a to, co ten Stín dělá, mě děsí. Většina lidí cítí pod nohama pevnou půdu a myslí si, že Země je velký pevný kámen s tekutým jádrem hluboko uvnitř, ale tak to vůbec není.“

Země je dynamická planeta. Vnější vrstva, zemská kůra, se nazývá litosféra. Pod pevninami je silná několik desítek kilometrů a je poměrně chladná a stabilní. Pod oceány jsou ale místa, kde měří jen asi šest až osm kilometrů. To je jako list papíru, který obaluje basketbalový míč. A to platí dvojnásobně v místech, kde se setkávají sousední tektonické desky.“ Ukázala dolů.

„Jako pod námi. Pod litosférou se nachází astenosféra. Ta je teplejší, méně pevná a velice pomalu se pohybuje. Desková tektonika je důsledkem toho, jak litosféra klouže po astenosféře.“

Ariana přešla k projektoru a projela několik snímků, až narazila na obrázek, který Daneovi ukazoval už Foreman: svět s vyznačenými okraji desek.

„Máme šest hlavních tektonických desek a několik menších. Tyto desky se pohybují různými rychlostmi jedna vůči druhé, od

jednoho do dvaceti centimetrů za rok. To nepůsobí jako kdovíjak velká vzdálenost, ale když si uvědomíme, jak neuvěřitelně obrovských mas se pohyb týká a jak nestabilní je astenosféra, může to mít docela dramatické následky, a to jak dlouhodobě, tak krátkodobě.

Když se dvě desky od sebe vzdalují, otvírá se mezi nimi škvíra do astenosféry, která vede k silné vulkanické aktivitě. Když se desky přibližují nebo do sebe narážejí, jedna z nich se obvykle podsouvá pod druhou podél takzvané subdukční zóny. Výsledkem jsou horské hřebeny. Himaláje například vznikly právě díky takové subdukční zóně, když se Indická deska začala podsouvat pod Asijskou desku. Ještě známe třetí typ interakce dvou desek, a to je transformní zlom v místě, kde desky kloužou jedna podél druhé. Dobrým příkladem takového zlomu je San Andreas.“

„Co uvádí ty desky do pohybu?“ zeptal se Dane.

„To je dobrá otázka,“ přikývla Ariana. „Jistě to nevíme, ale nejlepší teorie, kterou máme, říká, že to je díky pomalým vírům v horninách zemského pláště, vzniklým v důsledku konvekčního proudění. Jde o to, že horniny hluboko v plášti jsou zahřívané zemským jádrem a pomalu stoupají k povrchu, kde se ochlazují, až nakonec začnou opět klesat dolů. Je to něco podobného jako když vaříte v hrnci vodu – jenže se to děje s horninami. Jiná teorie uvádí, že pohyb vyplývá z toho, že jsou desky nevyvážené a to je nutí pohybovat se v jednom směru. Nejsme si jisti, co způsobuje pohyb desek, a ve skutečnosti to vlastně může být i kombinace obou příčin.“

„To si děláte legraci,“ řekl Dane. „My nevíme, co máme pod nohama a jak to funguje?“

„Mluvím vážně,“ odpověděla Ariana. „Až do doby před třiceti lety se někteří vědci domnívali, že Země je pevná. Jiní zase věřili tomu, že Země je dutá a je možné proniknout do jejího nitra vstupy na obou pólech. Sakra, pořád se ještě najdou lidé, kteří věří, že Země je dutá a v jejím nitru že jsou obrovská města obydlená podivnými bytostmi – například pod Mount Shanta v Kalifornii.“

Jediný způsob, jak můžeme zjistit, co se nám děje pod nohama, je použití nepřímé detekce. Nejhlubší vrt, který byl zatím proveden, nepronikl ani desetinou litosféry, takže všechno pod tím jsou jen domněnky a dohady.“

Ariana vypnula promítací přístroj. „Nejvíc mě zneklidňuje to, že i když my toho o deskové tektonice možná moc nevíme, ti na druhé straně bran nejspíš vědí naprosto přesně, jak Země funguje a jak mají manipulovat s obrovskými silami, které jsou ve hře.“

„A pokud to skutečně vědí?“ zatlačil na ni Dane.

„Pokud to vědí, pak mají celou škálu možností. Mohou zvýšit sopečnou aktivitu. Mohou způsobit obrovská zemětřesení. Sesuvy půdy o délce mnoha kilometrů. Pokud k něčemu podobnému dojde pod hladinou, výsledkem budou tsunami. Dovolte mi, abych vám přiblížila hrozbu, které podle mě můžeme čelit. Pak pochopíte, proč jsem tady. Slyšel jste někdy o Krakatau?“

Dane přikývl. „Velká sopka v jihozápadním Pacifiku, která vybuchla někdy v devatenáctém století?“

„20. května 1883,“ upřesnila Ariana. „Daný ostrov v Indonésii vykazoval po celé roky známky rostoucí vulkanické aktivity. Ležel na hranici mezi Eurasijsou a Tichomořskou deskou.

Toho posledního dne sopka konečně vybuchla. Ve dvě patnáct ráno místního času doslova vyletěla do povětří podstatná část ostrova. Byla to největší exploze, o které máme záznamy. Ani ty největší atomové nebo vodíkové pumy, jaké jsme kdy zkoušeli, s ní vůbec nelze srovnat.

Výbuch porazil zdi ve vzdálenosti více než dvou set kilometrů. Zvuk exploze slyšeli ještě na ostrově Rodriguez více než čtyři tisíce šest set kilometrů od Krakatau, tedy o třináctinu obvodu Země dál.

Výsledné vlny měřily na výšku více než čtyřicet metrů a zdevastovaly pobřeží tisíce kilometrů od Krakatau. Zničily přes sto šedesát pět vesnic a o život přišlo třicet šest tisíc lidí. Vzhledem k tomu, že ostrov samotný nebyl obydlený, většinu těch úmrtí mají na svědomí tsunami.

Před výbuchem měřil ostrov devět kilometrů na délku a pět kilometrů na šířku. Po výbuchu zbyla nad hladinou zhruba třetina původní rozlohy.

Popel padal ještě v Singapuru osm set kilometrů na sever. Když se dostal do vyšších vrstev atmosféry, vítr ho roznese kolem celé Zeměkoule, kde působil tak sytě rudé západy slunce, že až v New Yorku lidé omylem volali požárníky. Zastínil slunce takovým způsobem, že v následujícím roce průměrné celosvětové teploty poklesly o celý jeden stupeň a trvalo dalších pět let, než se vrátily k normálu. A to šlo jen o jednu sopku. Představte si desítky nebo stovky takových erupcí.“

„Jaký je nejhorší možný scénář?“ zeptal se Dane.

„Nejhorší? Jestli Stín umí používat ty jaderné nálože, které jsme mu dali – což, jak právě dokázal, umí –, a ví přesně, kam je má namířit – v čemž, jak doufám, zatím jasno nemá –, dokáže rozpoltit celý povrch planety. Což by znamenalo konec veškerého života na Zemi.“

8. kapitola

ROK 999 N. L

Plavba na jih podél východního pobřeží Anglie proběhla bez zvláštních událostí. Nevyrazila proti nim žádná anglická loď a těch několik rybářských člunů se jim rychle klidilo z cesty, jakmile si všimly velké plachty a na první pohled rozpoznatelného tvaru vikinského plavidla. Ragnarok na tom neviděl nic neobvyklého. Během dvou století, od nájezdu na klášter v Lindisfarne v roce 793, se Angličané naučili strachu před vikinskými loděmi, které ohrožovaly jejich pobřeží. I jediná vikinská loď, plující zcela o samotě, dokázala na východním pobřeží vyvolat obavy a přimět obyvatele, aby se schovali za hradbami hradů.

Před osmi lety, roku 991, byla Ragnarokova loď jednou z devadesáti tří plavidel flotily Olafa Tryggvasona, která podnikla poměrně dlouhý útok na země, které teď míjeli. Porazili Sasy v bitvě a získali pěkné výkupné ve výši 10 000 liber stříbra. O tři roky později, roku 994, se Ragnarok účastnil s králem Sveinem Vidlovousem plavby po Temži až do Londýna, kde jim Sasové předali další velké výkupné, tentokrát zvlíc 16 000 liber stříbra.

Poté už měl ale Ragnarok dost toho, že pořád pracuje pro někoho jiného. Výkupné bylo sice velké, nicméně odměna, která se dostala až ke kapitánům jednotlivých lodí, sotva stála za ten čas nebo riziko. Následujícího roku začal Ragnarok podnikat

plavby na vlastní pěst a věnoval se obchodu a nikoliv válce. Našel si lukrativní zaměstnání spočívající v tom, že převážel nezbytné zboží mezi Grónskem, Islandem a Skandinávií. Ne že by si ovšem nechával ujít příležitost, pokud se mu naskytla nějaká loď nebo vesnice k vyrabování.

Ragnarok byl oportunista a setkání s Tam Nok zažehlo jeho zájem. Po dvou dnech plavby ale věděl sotva něco víc, než když se s tou podivnou ženou setkal poprvé. Držela se stranou, což byl obtížný úkol na tak malé lodi s posádkou třiceti mužů. Skutečnost, že se na ni posádka dívala jako na dísu, tedy na svatou ženu, ale významně pomohla. Kromě toho se Ragnarok zlostně mračil na každého, kdo se k ní příliš přiblížil.

Muži byli rádi, že si od Tam Nok vydělali víc než dostatek prostředků na zbytek roku. Ragnarok věděl, že mezi nimi jsou i takoví, kteří poté, co se rozloučí s Tam Nok, už nechtějí plout k Islandu, jak měli původně v úmyslu. Považovali setkání s dísou za dvojsečné požehnání. Byl zabít Duatr a jeho tělu se nedostalo ani patřičného pohřbu – místo toho na něm mohly hodovat valkyry. Thoraka odnesly do tmy – a to byl velice oblíbený člen posádky. Na druhou stranu si už teď vydělali víc peněz, než kolik očekávali za celou sezonu.

Riziko se časně ráno o něco zvýšilo, když Tam Nok oznámila, že Anglie je příliš široký pojem. Potřebovala se dostat na konkrétní místo – uprostřed Salisburské pláně, téměř padesát kilometrů ve vnitrozemí od jižního pobřeží ostrova, severně od ostrova Wightu.

Plavba po moři byla jedna věc, ale vikinský bojovník na pevné zemi, daleko od své lodi, se cítil jako ryba držená příliš dlouho na suchu. Tam Nok vyřešila Ragnarokovo váhání dalším koženým váčkem se zlatem.

Kromě nadcházejícího putování po pevné zemi dělala Ragnarokovi starost další věc. Zhruba polovinu jeho posádky tvořili staří známí, muži, kteří se s ním plavili už po mnoho let. Jenže ostatní, šestnáct ze třiceti, k němu nastoupili letos na jaře poprvé. Nabral je z vesničanů podél pobřeží, které jejich rodiny zavrhly jednoduše proto, že chtěli opustit svoje klany a vesnice.

První váček zlata byl jako vůně masa pro hladové psy. Druhý váček představoval krvavou stopu na sněhu, díky které chtěli ukojit svůj hlad ještě víc. Vikingové ale respektují svoje bohy i své ženy a Ragnarok doufal, že tato dvojitá loajalita udrží posádku pod kontrolou.

Mužům v posádce většinou stejně jako jemu chyběl domov. Z různých důvodů neměli jiné místo, kam by se mohli vracet, než loď. Některé vyhnali z jejich vesnice. Pro jiné se pobyt doma stal nemožným díky různým sporům a mstám. Několik, jako byli Hrolf, Bjarni a Askell, pocházeli ze stejné vesnice jako Ragnarok, a když odcházel, šli z oddanosti s ním.

Ragnarok měl v úmyslu vrátit se jednoho dne domů a požadovat to, co mu právem náleží, ale věděl, že k tomu potřebuje větší moc. V srdci mu plála pomsta, palčivý žár, kterému dovoľoval vytrysknout na povrch jen v bitvách a jinak se jej snažil potlačit. Zradou přišel o všechno, co mu bylo drahé, kromě své lodi a blízkých druhů, a tuto zradu hodlal trojnásobně oplatit. Skoro o tom nemluvil, dokonce ani s těmi, kteří věděli, co se stalo s jeho rodinou, ale utvářelo ho to do podoby velitele, jakým se stal, velitele, jenž věří v to, že hlavní předností válečníka by měla být oddanost.

Slunce se už naklánělo nízko nad obzor po jejich pravoboku, ale Ragnarok chtěl pokračovat v plavbě i v noci. Bjarniho nechal spát přes den a zkušený kormidelník je provede písečnými mělčinami jihovýchodního výběžku Anglie a kolem bílých útesů. I když propluli kanálem mezi Anglií a Francií zatím jen čtyřikrát, Ragnarok důvěřoval Bjarnimu, že to dokáže i ve tmě. Ten člověk měl neuvěřitelnou paměť – i když se někam plavil jen jedinkrát, pamatoval si cestu, jako kdyby ji konal denně.

V průlivu číhala další nebezpečí, protože ti saští psi byli tím lépe organizováni, čím jižněji jste pluli. V Londýně dokonce panoval král, který prohlašoval podstatnou část ostrova za svoje vlastnictví. Královny lodě by se nemusely bát osamělého vikinského vlka, který se plížil jejich vodami tolik, jako prostí rybáři. To byl další důvod, proč Ragnarok hodlal pokračovat v plavbě i v noci.

Tam Nok ležela schoulená pod nejpřednější – a nejužší – lavicí, zabalila se do svého pláště a přes obličej měla přetaženou kápi. Ragnarok seděl na zádi, opíral se o bok lodi a nožem vyřezával dlouhou, silnou dubovou hůl. Chtěl mít připravenou novou rukojeť. V Anglii hodlal zajít za nějakým kovářem a přimět ho, aby mu ukoval novou válečnou sekyru.

Měl sice meč, ten, který třímal už jeho otec, ale Ragnarok dával před ostrostí meče přednost síle sekyry. Také velice obratně střílel z luku a vrhal oštěp, ale ty používal většinou jen k lovu, ne k boji. Na palubě měl muže, jejichž úkolem bylo v boji střílet šípy a útočit tak na dálku, ale Ragnarok věděl, že velitelovo místo je vždycky v první linii, a sekyrou už dokázal prorazit nejednu ochrannou hradbu a dovést tak svoje muže k vítězství.

Když se setmělo tak, že už nemohl pokračovat v práci, na chvíli se postavil vedle Bjarniho. Pobřeží na západě natolik splývalo s temnotou, že ho Ragnarok mnohdy ani nerozeznal, ale Bjarni klidně držel kormidlo.

Přidal se k nim Hrolf, takže na zádi lodi teď stáli tři nejzkušenější členové posádky.

„Letos na jaře nebudeme první lodí, která dorazí na Island,“ poznamenal Hrolf.

„Vydělali jsme si víc než dost, abychom nahradili ztrátu,“ odpověděl Ragnarok.

„Dost na to, abychom nahradili Duartrovu smrt?“ zeptal se Hrolf.

„Zemřel by, ať už bychom pokračovali na Island nebo do Anglie,“ namítl Ragnarok.

„A to, jak jsme opustili Thorlaka?“ Hrolf byl jediný muž na palubě, který si mohl dovolit říct něco takového.

„Co jsem měl dělat?“ zeptal se ho Ragnarok „Letět za tou mrchou valkýrou na svých křídlech?“

„Myslím, že té ženě příliš důvěřuješ,“ řekl Hrolf. „Možná Duatra na ten břeh ve fjordu vylákala ona. Všechny ty řeči o bozích, valkýrách a zbraních...“ Hrolf si odplivl přes bok lodi.

„Nebyla u pobřeží, když jsem vystoupil z lodi,“ odpověděl Ragnarok. „Šplhala zrovna dolů ze skály. Duatra dostalo ve tmě jedno z těch podivných zvířat. A nejde o to, jestli té ženě věřím

nebo ne. Je to riziko, ale jestli ta zbraň, o které hovoří, opravdu existuje, musí být velice silná.“

Několik minut bylo slyšet jen zvuk větru, který se opíral do plachty, a vody, která šplouchala na přídi.

„Myslíš, že se nám podaří vrátit se domů?“ zeptal se nakonec Bjarni.

„Jestli je ta zbraň dost silná,“ řekl Ragnarok, „bude to možné.“

„Tohle je náš domov,“ namítl Hrolf a pleskl mozolnatou dlaní do boku lodi. „Tohle je tvůj domov,“ pokračoval starý válečník. „I kdyby ses vrátil domů, zakrátko bys byl zpátky na moři. Tady děláš to, co umíš, a to, co máš rád. Tobě nejde o návrat domů, můj příteli, tobě jde o pomstu.“

„Tak ať,“ souhlasil Ragnarok, překvapený nebyvale dlouhým Hrolfovým prolovem. „A co je na tom špatného?“

„Nic,“ odpověděl Hrolf, „až na to, že pomsta u tebe vyvěrá z oddanosti, a já bych ti doporučoval, abys zvážil, nakolik tvoje touha pomstít mrtvé ublíží těm, kteří stále žijí a jsou oddaní zase tobě.“ Hrolf si přitáhl plášť těsněji k širokým ramenům. „Jsem unavený a říkám slova, aniž bych si je promyslel. Musím se vyspat.“ Přelezl lavici a vyrazil ke svému místu.

Ragnarok se v šeru podíval na Bjarniho. Kormidelník mlčel, oči upíral před sebe a každou chvíli se ohlížel doprava, aby zkontroloval pobřeží, které míjeli.

„Ty se chceš vrátit domů?“ zeptal se ho Ragnarok.

Bjarni svíral kormidlo tak pevně, že bylo těžké poznat, kde končí dřevo a začínají jeho ruce. „Jak říkal Hrolf, mým domovem je tahle loď. Jsme tu s tebou, protože naše rodiny jsou mrtvé, stáli jsme věrně při tvém otci a teď stojíme věrně při tobě.“

„Jenže pomsta...,“ začal Ragnarok, ale Bjarniho tichý hlas ho přerušil.

„Můj kapitáne, hledáním pomsty můžeme strávit zbytek života. A pokud jí nakonec dosáhneme, nebudou mít ti, na nichž se pomstíme, v rodině někoho, kdo se bude muset pomstít zase na nás? Kdy to skončí?“

„Ach...“ Ragnarok si odplivl přes lodní bok. „Vy starci jste nějak změkli.“

„To může být pravda,“ souhlasil Bjarni.

„Jdu spát.“ Ragnarok ulehл a obtočil si pokrývku těsně kolem těla.

Probudilo ho ne zrovna moc jemné šťouchnutí Bjarniho boty do hrudi. Ragnarok se překulil na kolena a podíval se ve směru tmavé siluety, na kterou Bjarni ukazoval. Někdo se podél levoboku lodi pokradmu přesunoval k přídi – příkrčené tělo bylo proti černočerné tmě sotva viditelné. Ragnarok si stoupl a vytáhl z pouzdra svůj meč.

Když se v ruce temné postavy zableskl kov – zdvižený nůž –, přestal se Ragnarok pohybovat tiše, vyběhl k přídi a přeskakoval přitom lavice a spící těla. Nůž v ruce útočníka se mihl vzduchem dolů vedle první lavice lodi. Do noci odlétly jiskry, když se srazil s kovem, který mu vystřelil v ústrety.

Ragnarok vydal válečný pokřik, přeskočil předposlední lavici a pak se náhle zastavil. Tam Nok byla na nohou a zrovna odrážela svým dlouhým nožem další vrahův výpad. Otočila se, téměř rychleji, než Ragnarok dokázal sledovat, a pak uslyšel jen zahučení, jak její nůž vnikl útočníkovi do hrudi. Muž se zapotácel a rukama sáhl po rukojeti nože, který mu trčel z prsou. Ragnarok ho popadl zezadu a vrazil mu koleno do zad, takže mu s hlasitým křupnutím přelomil páteř.

V chabém světle viděl muže konečně do tváře. Byl to Erik Thorren, jeden z mužů, kteří se k němu přidali teprve před dvěma týdny. Thorrenovy oči vyhasly a jeho tělo v Ragnarokových rukou ochablo. Ragnarok je pustil na palubu a překročil.

„Jsi v pořádku?“

Tam Nok si klekla a vytáhla svou zbraň z Thorrenovy hrudi. Než si ji zasunula zpátky za opasek, očistila si ji o plášť. „Nic mi není,“ odpověděla.

„Byl to nováček,“ vysvětloval Ragnarok. „Chtěl tvoje peníze. Pak by vyskočil z lodi a doplaval by k pobřeží. Nemohli bychom ho sledovat s lodí, protože tu je hodně písčných mělčin. Budu...“

„Nepotřebuji vysvětlení.“ Tam Nok se uložila zpátky na své místo pod přední lavicí a znovu si přetáhla kápi přes obličej. „Potřebuji jenom, abys mě dopravil tam, kam chci.“

Ragnarok spolkl zlostnou odpověď. Měl vztek sám na sebe za to, že se jí vůbec pokoušel něco vysvětlovat. Odkdy se kapitán lodi musí zpovídat pasažérovi, a ještě k tomu ženě? Nejprve Hrolf s Bjarnim a teď zase tohle. Takhle by to nemělo probíhat.

Ragnarok se od ní odvrátil. Zajel rukou pod mužovu tuniku a vytáhl malý kožený váček, který mu visel na provázku kolem krku. Ragnarok váček otevřel a obrátil si jeho obsah do dlaně. Vypadl z něj jediný zlatý ingot.

Bylo to Ragnarokovo zlato: kousek, který dal každému muži v posádce. Měl to být dar pro Aegirovu ženu. Aegir byl vikinský bůh moře a jeho manželka ovládala vstup z mořských hlubin do Valhaly. Dobrý vikinský kapitán vždycky zajistil, aby všichni muži v posádce měli kousek zlata – pro případ, že by se při plavbě něco přihodilo, dotyčný muž by zemřel a jeho tělo by skončilo v moři. Pak by u sebe měl dar, který by mu umožnil vstoupit do Valhaly.

Ragnarok uložil zlatý ingot do svého vlastního váčku a pak přehodil Erikovo tělo přes palubu. Sledoval, jak mizí v temné vodě, několik vteřin se díval na Tam Nok a nakonec se vrátil na své místo u zádi lodě.

Thorlak Vytrvalý si odplívl. Slina zasáhla bytost před ním a stékala jí po bílé, nehybné tváři. Stvoření nijak na tento akt vzdoru nereagovalo. Valkýra stála před ním jako vytesaná z kamene a po celé hodiny se nehýbala.

Thorlak neměl ponětí, kde je. Nejasně si pamatoval, jak byl unášen temnou mlhou a kýval se ve spárech té bytosti. Vzápětí ho obklopila tma. Pak se probudil do současné situace. A ta nebyla vůbec příznivá.

Paže měl připevněné kovovými pouty k rovnému, kolmému povrchu. Nohy jakbysmet. Byl nahý a jeho oblečení leželo kousek od něj na špinavé hromadě. Vzduch tu byl podivně hustý, lepkavý a chladný. Přesto mu po čele stékala kapka potu.

Pahýl zraněné paže měl vypálený, takže z něj už nevytékala žádná krev. Thorlaka oslabila ztráta krve a věděl, že bez paže, kterou by svíral meč, mu s největší pravděpodobnost Valhala

svoje brány neotevře. Možná by se o to měl pokusit. Dokázal držet meč i v levé ruce a bohové třeba příznivě ohodnotí, když bude bojovat i přes takový handicap.

Skoro celé zorné pole mu vyplňovala ta nehybná nestvůra s bílým obličejem, jejíž oči na něj bez mrknutí zíraly. Za ní se rozkládala obrovská jeskyně, ze které viděl strop a nejbližší stěny, ale protějšší stěna nebyla v chabém osvětlení viditelná.

„Dej mi můj meč a dopřej mi statečnou smrt.“ Thorlakova slova chvíli doznívala v tichu, ale nevyvolala žádnou reakci. „Jste psi. Zbabělci.“ Jeho hlas zněl ve velkém prostoru slabě.

Koutkem oka zachytil další pohyb a přimhouřil oči, aby lépe viděl. Do zorného pole mu připlula další valkýra. Spodní okraj jejího pláště se vznášel jen pár centimetrů nad zemí. Držela něco lesklého a velkého – nějaký druh bedny. Položila ji na kamenný stůl asi sedm metrů od něj a zvedla víko.

Thorlakovy oči se rozšířily, když si stvoření pravou rukou zkroutilo levou paži až zpátky k loktu. Odlomený konec odložilo na stůl a zvedlo něco z bedny. Byla to jiná paže, ale tentokrát nekončila rukou s drápy, ale jediným ostřím, asi dvacet centimetrů dlouhým. Od kovu se odráželo červené světlo, takže zbraň vypadala jako zbrocená kreví.

Valkýra se otočila a připlula k Thorlakovi. Ta druhá se konečně pohnula, aby jí ustoupila z cesty. Thorlak se pokoušel znovu plivnout, ale měl vyschlá ústa. Valkýra se zastavila půl metru před ním a bezvýrazně se na něj dívala svýma mrtvýma rudýma očima.

„Dopřej mi válečnickou smrt!“ vykřikl Thorlak.

Její levá paže, zakončená ostřím, vyrazila kupředu. Špičkou se dotkla Thorlakovy hrudní kosti.

„Chci mít v ruce meč!“ škemral Thorlak „Abych se dostal do Valhaly!“

Dýchal teď velice mělce. Kdyby se nadechl zhluboka, ostří by mu rozťalo kůži. Z čela se mu řinul pot a vytvářel na nahém těle potůčky.

Znovu se objevila druhá valkýra, která tentokrát něco nesla – jakýsi kovový proužek. Natáhla paže a připevnila pás Thorlakovi kolem temene hlavy, jako kdyby ho korunovala. Po celé horní

straně lebky cítil drobná bolestná bodnutí. Z proužku vedl drát k malé krychlové krabičce, kterou to stvoření drželo v rukou.

Zatímco Thorlak stále ještě přemítal, co má znamenat ten kovový proužek a ta krabička, ostří na jeho hrudi se pohnulo o kousek dopředu a vzápětí mu rozťalo kůži od hrudníku dolů na břicho, jako kormidlo rozťíná hladinu vody.

Thorlak stiskl rty, aby nevykřikl, protože nechtěl, aby dal svým nepřátelům najevo, že cítí bolest. Jednou viděl zajatého saského pána podstoupit mučení zvané krvavý orel, aniž ten muž třeba jen jedinkrát zaskučel bolestí. Severský mučitel rozřízl Sasovi záda, vyndal mu několik žeber a pak vytáhl otvory stále ještě dýchající plíce. Ležely muži na zádech a s každým dechem se nafukovaly a vyfukovaly jako pár krvavých křídel. Sas si rozkousal rty, aby neřičel bolestí, a až do své smrti se vzdorně díval na svého trýznitele.

Thorak věděl, že když něco takového dokáže obyčejný saský pes, i on by měl být schopen projevit stejnou statečnost. Ostří mu na břicho zajelo doleva a pak se vrátilo napravo. Valkýra druhou rukou odhrnula kůži podél zářezu ve tvaru písmene T.

Thorlak myslel na dětství, na kopce nad fjordem u jeho vesnice, které se zelenaly trávou a zářily všemi jasnými barvami rozkvetlých květín, jež bojovaly o tu trochu slunečního světla během krátkého léta. Na mladou dívku, se kterou se procházel poli až k...

Ostří rozťalo Thorlakovi kůži na tváři, tentokrát vodorovně, a odtržení kůže jediným silným škubnutím vrátilo Thorlakovu mysl zpátky do přítomnosti.

To samé valkýra udělala i na jeho druhé tváři. Pak následoval skalp, až z Thorlakovy hlavy zbyla jen krvácející lebka pokrytá odkrytými svaly a vazy. Přesto nevykřikl.

Vzpomínky nefungovaly. Thorlak přiměl svou mysl, aby se věnovala jinému úkolu. Veslování. Na palubě Ragnarokovy lodi měl za sebou tolik záběrů vesly, že to pro něj bylo stejně přirozené jako dýchání. Ruce měl položené na veslech a napínal svaly. Zatáhnout. Zvednout. Zatlačit. Spustit. Zatáhnout. Zvednout. Zatlačit. Spustit. Zatáhnout.

Tato litanie dostala Thorlakův mozek do rytmu, zatímco valkýra pokračovala ve svém příšerném úkolu. Neustala, dokud z Thorlaka nestáhla veškerou kůži s výjimkou úzkého proužku pod kovovým páskem na hlavě. U nohou měl kaluž krve, smíchané s potem, který tam byl už předtím, a s hromádkou stažené kůže.

Valkýra přerušila svou práci a nehybně se vznášela. Thorlakova mysl pravidelně veslovala a pomáhala uvádět do pohybu Ragnarokovu loď. Cítil bolest, ale ne tak trýznivě jako předtím.

Pak ho začala brnět hlava. Byl to velice zvláštní pocit. Na několik vteřin bolest ustoupila ještě víc. Obě valkýry se vznášely ve vzduchu a jen tiše přihlížely. Thorlak znehybněl s veslem nad vodou. Dřevěné veslo mu zmizelo z ruky. Byl zpátky v jeskyni.

Bolest se vrátila. Vzdal se. Otevřel ústa, aby vykřikl, ale nevydal ani hlásku.

Připadal si slabý a unavený. Říkalo se mu Vytrvalý, protože dokázal zůstat vzhůru a veslovat i poté, co se všichni ostatní na lodi zhroutili, ale teď věděl, že už o mnoho déle veslovat nevydrží. Cesta byla téměř u konce. Natáhl se po vesle, pevně ho uchopil oběma rukama a pocítil útěchu z něčeho důvěrně známého.

Ostří, nyní v červeném svědě sytě karmínové, vyrazilo znovu kupředu. Thorlak pustil pádlo a odevzdal se temnotě.

9. kapitola

SOUČASNOST

Na Danea udělala výkonnost posádky *Glomaru* dojem. Muži hbitě odníмали další části potrubí ze stěny bazénu, jeřábem je vytahovali na vrchol vrtné věže, pak dva z nich připnuli ke každé části kabelu bezpečnostní jištění a přišroubovali je k předchozí části, zatímco se celá souprava spouštěla stálou rychlostí dolů. Těsně předtím, než se potrubí zanořilo pod hladinu, dva další muži k němu přichytili elektrické vedení, přívod kyslíku a komunikační kabel, který neustále odvíjeli a ujišťovali se, že se nikde nezachytává.

O dvě hodiny dříve byl ke spodku úplně první části osmnáctipalcového potrubí přichycen *Deeplab IV*. Poručík Sautran jednou zamával, než zmizel v poklopu na vrcholu ústřední chodby, pak byl poklop zašroubován, proběhly poslední kontroly a *Deeplab IV* zmizel pod hladinou.

Jak docházelo k připojování dalších a dalších částí potrubí a spouštění *Deeplabu IV* do stále větší hloubky, Dane si všiml něčeho podivného: silné potrubí, které vedlo z vrcholu vrtné věže, se velice pomalu zvedalo a klesalo nezávisle na houpání lodi. Byl to fascinující pohled.

Kapitán Stanton si všiml, co Dane pozoruje, a vysvětlil: „Člověka to zaujme, že ano? Musíme udržovat *Deeplab* stabilní. Nemůžeme ho nechat houpat jako korkový špunt na konci

provázku, a proto vyrovnáváme pohyby lodi.“ Ukázal k místu, kde bylo potrubí sevřeno mezi několika válci. „To loď se pohybuje spolu s vlněním hladiny. Potrubí je ve skutečnosti naprosto nehybné. Měl byste vidět, když je moře rozbourané. Hydraulika připojená k těm válcům dokáže potrubím hýbat až o deset metrů v kolmém směru, pokud je to nutné. Zvláštní je, že vám připadá, že stojíte klidně a pohybuje se to potrubí, ale současně v duchu víte, že se pohybujete vy.“

Daneovu pozornost přilákal vrtulník námořnictva, který se objevil na jižním obzoru a pod kterým bylo zavěšeno něco velkého.

„Přilétá *Deepflight*,“ řekla Ariana. Obrátila se k zádi lodi. „Pojďme se na něj podívat.“

Dane následoval Arianu a Sin Fen kolem bazénu a chodbami, dokud se neoctli na okraji velké přistávací plošiny pro helikoptéry. To už vrtulník doletěl k lodi a vznášel se ve vzduchu patnáct metrů nad palubou. Pod ním se na dvou kabelech houpala hlubokomořská ponorka.

Byla poměrně dlouhá a vypadala spíš jako letadlo se dvěma výdutěmi, jednou vepředu a druhou uprostřed, než jako podmořské plavidlo. Vyběhlo několik členů posádky *Glomaru*, kteří zajistili, aby se ponorka dotkla paluby co nejjemněji, a pak ji odvázáli. Vrtulník odletěl, zatímco posádka připjala popruhy *Deepflightu* k jeřábu na zádi lodi. Ten ponorku opět zvedl a přesunul ji přes bok lodi nad hladinu moře. Dane s ostatními počkali, až se vrtulník vrátí a přistane na plošině. Vystoupil z něj jeden muž a ihned poté helikoptéra znovu vzlétla a byla pryč.

Ariana vykročila naproti novému příchozímu, mladě vypadajícímu muži v jasně červené kombinéze. Byl vysoký, dobře stavěný a měl černé vlasy. Na hlavě měl basebalovou čepici se jménem klubu New York Yankees.

„Jimmy DeAngelo k vašim službám.“ Podal ruku Daneovi a pak oběma ženám, zatímco se mu všichni představovali. Po celou dobu se mu pohled stáčel k ponorce, zavěšené ve vzduchu, a sledoval ji, dokud nezmizela pod úrovní paluby. „Jak brzy se vydáme dolů?“

Dane se podíval na Arianu, která pokrčila rameny. „Jakmile nás tam budete připraven vzít.“

DeAngelo přikývl. „Řekl bych tak za čtyřicet pět minut. Všechno jsem zkontroloval ještě před cestou sem, ale chci se ujistit, že se přepravou nic nepoškodilo.“

Sto metrů pod nejnižším patrem Pentagonu se nacházelo Národní vojenské velitelství sboru náčelníků štábů, všeobecně těmi, kdo v něm pracovali, nazývané Válečná místnost. Bylo umístěno ve velké jeskyni vyhloubené do pevného skalního podloží. Do komplexu se mohlo vstoupit jediným zabezpečeným výtahem a byl v něm dostatek potravin a dalších zásob, aby v něm velení v případě potřeby mohlo operovat celý rok. Kromě linek, které vedly přímo nahoru ke komunikačním systémům Pentagonu, byl ve stejné hloubce pracně vykopán úzký tunel se záložními kabely k náhradnímu stanovišti vrchního vojenského velitelství v Blue Mountain v Západní Virginii.

Když byla Válečná místnost na počátku šedesátých let vybudována, navrhli ji tak, aby přežila jaderný útok. Pokrok v technologii atomových hlavic a jejich navádění na cíl během posledních tří desetiletí ale původní koncept překonal. Nikdo z těch, kdo ve Válečné místnosti pracovali, vůbec nepochyboval o tom, že jsou na jednom z předních míst seznamů cílů jaderného útoku jak Rusů, tak Číňanů, a že by byli rozmetáni na jednotlivé atomy krátce po zahájení jaderného konfliktu. Díky tomu se Válečná místnost změnila v operační centrum Pentagonu.

Hlavní místnost měla tvar půlkruhu. Na přední ploché stěně viselo velké promítací plátno, deset metrů široké a sedm metrů vysoké, na kterém se dalo sledovat cokoli od filmů o nově vyvíjených systémech zbraní přes mapu světa se současným rozmístěním sil Spojených států až po záběry předávané v reálném čase nějakým špionážním satelitem.

Podlaha místnosti se odzadu dopředu svažovala, takže z každé řady počítačů a komunikačních přístrojů bylo vidět přes řadu předchozí. Úplně vzadu v místnosti, podél zakřivené stěny, oddělovalo metr vysoké hrazení velitelské a kontrolní stanoviště,

kde měli své stoly vysocí důstojníci. Po pravé straně tohoto prostoru stál konferenční stůl. Za zadní stěnou v oddělené jeskyni se pak nacházelo skladiště, kuchyně a noclehárny. Válečná místnost poprvé okusila akci během války v Zálivu, kdy se zde pracovalo nonstop na koordinaci spojeneckých sil.

Od okamžiku, kdy došlo k aktivaci bran, se Válečná místnost stala střediskem, kde se sbíhaly všechny informace, jež se jich týkaly. Foremanovi to připadalo ironické vzhledem k tomu, že přes padesát let byl jeho hlas, kterým upozorňoval na nebezpečí, jež tyto brány představují, naprosto osamělý. Jistě, po mnoho z těch let nevěděl, že se jedná o brány ani netušil, v čem ono nebezpečí spočívá.

Foreman musel jednat podloudně a lstivě a dokonce čas od času používat vydírání, aby vůbec udržel svou tajnou sekci CIA v chodu. Zpočátku to nepředstavovalo tak velké potíže, protože byl v roce 1947 jedním ze zakládajících členů CIA. Jak ale ubíhala léta a stará garda odcházela do důchodu nebo umírala, jednalo se stále o větší a lítější boj.

Tvrzení, že na Zemi proniká branami nějaká podivná síla, kterou nedokázal vysvětlit, způsobovala, že se před Foremanem zabouchly nejdny dveře, a Foreman se tedy naučil používat spíše klam než pravdu, zejména proto, že sám pravdu neznal. Jako jeden ze zakladatelů CIA se Foreman pohyboval ve světě tajných služeb jako ryba ve vodě, dokázal manipulovat vládními úřady a miliony dolarů z peněz černého rozpočtu a tak udržoval během let svoje aktivity v běhu.

Otevření bran a jaderný útok podniknutý z brány Bermudského trojúhelníku mělo na Foremana dvojí efekt. Hrozba byla opravdu reálná a Dane v poslední chvíli zničením věže v Angkor Kol Keru, z níž se energie šířila, zabránil všeobecné katastrofě. Na druhou stranu Foremana konečně začali brát vážně.

Když teď seděl za konferenčním stolem ve Válečné místnosti, uvědomil si, že to má i své nevýhody. Stal se součástí systému, a tudíž mu plno lidí začalo klást spoustu otázek. Tok informací se navíc zvýšil natolik, dramaticky, že už nevěděl jistě, jestli se k němu dostává opravdu všechno, co potřebuje vědět. Ačkoliv byl expertem na manipulování lidmi a nenápadnou činnost v šedivém

světě tajných operací, Foreman si dobře uvědomoval, že neumí jednat s ohromnou byrokracií oficiálního Washingtonu, která právě stanula před problémem. V tomto okamžiku právě poslouchal, jak se různé služby přou o to, jak lze nejlépe zastavit střelu trident, pokud dojde k dalšímu odpálení z Bermudského trojúhelníku.

Foreman poslouchal na půl ucha dohady vojáků a přitom zkontroloval obrazovku počítače, kterou měl před sebou na stole. Vypadalo to, že na *Glomaru* všechno postupuje dobře. *Deeplab* už byl spuštěn do hloubky tří kilometrů.

Na druhé straně planety trávil profesor Nagoja pod zemí už dvacet čtyři hodin. Návrat na povrch jednoduše zabíral příliš mnoho času a veškerou práci, kterou potřeboval vykonat, mohl dělat v řídicím středisku Super-Kamiokande. Zůstávala tu i Ahana a ostatní. Ke stěně na chodbě před střediskem kdysi nechali přimontovat několik pryčů a člověk se mohl na chvíli vyspat, pokud už opravdu nemohl pokračovat.

Děla se řada věcí najednou, a protože měli jen jednu Nádrž, musely se všechny experimenty a pozorování pečlivě plánovat, aby byly vykonávány co nejefektivněji a prostoje mezi jednotlivými zadáními byly co nejkratší.

Kromě monitorování Bermudského trojúhelníku jako jedno z každých pěti měření vědci pod Nagojovým vedením sledovali i ostatní brány, pokoušeli se určit jejich přesné uspořádání a to, zda z nich také do okolí přetéká nějaká muonová aktivita. Kromě toho se ještě zabývali i základním výzkumem toho, co vlastně znamená, že brány a jimi ovlivněné oblasti vůbec emitují muony.

Nagoja věřil tomu, že pokud dokáže přijít na to, jak ty brány fungují, přijde i na to, jak je zavřít.

Nagoju nejvíce iritoval jednoduchý fakt, že i když brány vyzařují muony, Nádrž by je vůbec neměla být schopná detekovat. Muon během „života“ urazí průměrně jen 2,2 mikronu, měřeno v nehybném systému. I když se vzalo v úvahu, že Nádrž nebyla nehybná – pohybovala se rychlostí zemské rotace –, životnost muonů by neměla být o mnoho delší ani v relativních

pojmech. Měly by být schopny uletět jen asi 600 metrů, než se rozpadnou na něco jiného.

A přesto Nádrž sledovala muonovou aktivitu tisíce kilometrů od zdroje v bráně Bermudského trojúhelníku i ostatních. Vědci, jež Nagoja oslovil, už nějakou dobu zápasili s takovými problémy, které nechtěly hladce zapadnout do fyzikálních teorií. Kvantová a vlnová fyzika začínala pomalu vysvětlovat některá podivná naměřená data a Nagoja cítil, že klíčem k porozumění branám a jejich samotné podstatě je pochopení fyziky, která v nich vládne.

Nagoja studoval údaje, které shromáždili během několika posledních dnů, a porovnával je s tím málem vědomostí, jež byly známy o muonech. Patřil ke skupině, která se roku 1976 pokoušela na zasedání Evropské rady pro jaderný výzkum (CERN) v Ženevě přijít na to, proč i muony, vytvářené při dopadu slunečních paprsků do atmosféry, doletí dál, než by podle svého poločasu rozpadu měly. Do velkého prstence byly vystřelovány částice pohybující se z 99,9 % rychlostí světla. Tehdy ještě nešlo detekovat samotné muony, ale elektrony, které vznikají při jejich rozpadu, ano, a tak odvodili průměrnou délku jejich doletu a rychlost rozpadu.

Jako první zjistili, že pohybující se muony mají životnost téměř třicetkrát delší než muony nehybné. Příčinou je dilatace času ve shodě s teorií relativity. Dilatace času jednoduše znamená, že z pohledu nehybného pozorovatele jdou pohybující se hodiny pomaleji než stejné hodiny, které se vůči pozorovateli nepohybují.

Tato stará data spolu s novými měřeními Nagojovi naznačovala mnoho věcí. Za prvé předpokládal, že muony, které vycházejí z brány, jsou vedlejším produktem nějaké jiné reakce na subatomární úrovni. Za druhé, ať už se jednalo o jakýkoliv děj, probíhal neustále, protože všechny brány, které teď sledovali, emitovaly muony.

Nagoja čelil problému, jak analyzovat reálné hodnoty oproti hodnotám naměřeným za kontrolních podmínek v laboratoři – pokud nepočítáme ještě daleko větší problém spočívající v tom, že možná měl co do činění s úplně jiným fyzikálním světem na

druhé straně bran. Musel svá data přepočítávat vzhledem k rotaci Země, k hmotě, která ležela mezi Nádrží a sledovanými oblastmi, ke vzdálenostem – a seznam pokračoval dál a dál, až Nagoja začínal zoufale pochybovat, že se mu podaří z údajů získat něco smysluplného.

Díky svému výzkumnému zázemí se Nagoja přikláněl k využívání Nádrže pro získávání obecných dat spíše než ke sledování bran. Díky tomu zaměřoval Nádrž na bránu Bermudského trojúhelníku jen jednou mezi pěti dalšími úkoly, takže i když Foreman zrovna prováděl poblíž Bermudského trojúhelníku svoji misi, od jednoho pozorování k druhému uběhly vždy dvě hodiny.

Nádrž právě ukončila pozorování Bermudské brány a nezjistila nic mimořádného. Přesunula pozornost k ruské bráně v jezeru Bajkal a na oblast Bermudského trojúhelníku se měla znovu zaměřit až o dvě hodiny, šest minut a třicet čtyři sekund později.

Lidské oko nedokáže zachytávat sluneční paprsky od hloubky čtyř set padesáti metrů pod hladinou. I v čistých, modrých vodách severně od Portorika tento zákon oceánu a evoluce platí beze zbytku. Necelého půl kilometru pod hladinou začíná království tmy.

Lidé ale samozřejmě vždycky hledali způsoby, jak obejít zákony, kterými je svazuje příroda.

Za druhé světové války se ponorky nepohybovaly hlouběji než něco přes sto metrů pod hladinou, tedy v hloubkách, kam ještě proniká sluneční světlo. Oceánografové hovoří o zóně zalité sluncem, která sahá do hloubky necelých dvou set metrů. Následuje zóna šera, sahající skoro do hloubky jednoho kilometru. A pod ní je půlnoční zóna, kde vládne tma.

Technika od ponorek z druhé světové války poháněných diesellovými motory urazila pořádný kus cesty a umožnila lidem proniknout i do největších mořských hlubin. Moderní vojenské ponorky mohou dosahovat hloubky kolem jednoho kilometru a zůstat pod vodou bez přestávky celé měsíce. Výzkumné ponorky vyfotografovaly vrak *Titanicu* v hloubce bezmála čtyř kilometrů.

Japonci dokonce vyslali dálkově řízený stroj na nejnižší místo zemského povrchu, do Mariánského příkopu v Tichém oceánu, který leží v hloubce 10 911 metrů. *Deepflight* byl posledním výkřikem nové generace ponorek, určených ke zkoumání hlubin světových oceánů.

Dane ležel v předním oddílu s DeAngelem, zatímco Sin Fen s Arianou si vlezly do sféry zadní. Nebyla tu žádná sedadla, ale sešikmené, polstrované konstrukce, na které si Dane i DeAngelo lehli břichem dolů. Kolem těl si utáhli pásy, které jim sice nechávaly jistou svobodu pohybu, ale zároveň je chránily před nárazy do okolních stěn.

Zakřivenou stěnu přímo před nimi zaplňovaly televizní obrazovky, které ukazovaly okolí ponorky. Další ploché monitory zobrazovaly údaje měřicích přístrojů, takže DeAngelo mohl pilotovat ponorku, i když neviděl přímo ven. Právě teď se nacházeli stále ještě na hladině vedle *Glomaru*.

Kromě spousty ukazatelů a monitorů měl DeAngelo před sebou dvě páčky a krátkou páku mezi nimi. Obrátil se na Danea.

„Je to opravdu strašně jednoduché. Každá páčka ovládá vrtuli na jedné straně. Když zatlačíte dopředu, vrtule zrychlí, když zatlačíte dozadu, vrtule zpomalí. V tomto bodě...“ stlačil obě páčky mírně dozadu, „se vrtule úplně zastaví. Když přitlačíte ještě víc k sobě, začnou se otáčet opačným směrem, takže pokud se chcete rychle otočit doprava, levou vrtulí vyrazíte maximální rychlostí dopředu, a pravou co nejrychleji dozadu.“

Musíte ale být opatrný,“ dodal DeAngelo. „Těžiště *Deepflightu* určuje počítač. Zrovna teď ho kontroluje, a jakmile nás spustí do vody, zůstaneme v téhle poloze. Ale tahle ponorka je dost vratká – není potřeba moc velká síla k tomu, aby se převrátila. Proto musíte být pořád pečlivě připoutaný, nebo řídit velice opatrně.“

Ta prostřední páka ovládá sestup nebo výstup. Zatlačíte ji od sebe a budete klesat. Přitáhnete ji k sobě a začnete stoupat.“

„A co když přijdeme o zdroj energie?“ chtěl vědět Dane.

DeAngelo ukázal doprava na červené víčko o ploše asi dvanácti čtverečních centimetrů. Zvedl je a pod ním se objevil otvor na klíč. „Sem vložíte klíč, otočíte jím a zbavíme se

dostatečného množství váhy, abychom se vynořili nahoru samovolně.“

„Kdo má klíč?“ zeptal se Dane.

„Ten mám pověšený na řetízku kolem krku.“

„Můžeme mluvit s Arianou a Sin Fen v zadní sféře?“

DeAngelo stiskl tlačítko. Objevil se obraz z druhého oddílu, kde Ariana a Sin Fen také ležely na břiše. Dane si nad obrazovkami všiml malé kamery, která je snímala, takže předpokládal, že ženám vzadu se naskýtá stejný pohled zase na ně. DeAngelo podal Daneovi sluchátka s mikrofonom a druhá si nasadil sám.

„Tak jak se vám daří, dámy?“ zeptal se DeAngelo.

Ariana se na ně podívala. „Máme se dobře.“

DeAngelo pohlédl na jeden ze svých ukazatelů. Jsme ve vodě, ale pořád ještě připojeni k lodi. Za minutu nebo tak nějak nás potápěči uvolní. Trochu se nakloníme a pak se vydáme dolů.

„*Deepflight* je nejmodernější ponorka na světě,“ řekl DeAngelo, zatímco kontroloval přístroje a tlačítka. „Bude to spíš jako let podmořským letadlem než plavba běžnou ponorkou. Všechny hlavní systémy jsou navíc zdvojené, takže je i mimořádně bezpečná.“

Dane si velice intenzivně uvědomoval nepřítomnost Chelsea. DeAngelova slova Daneovy obavy z nadcházející mise příliš nezmírnila. Pomyšlení na to, že budou namačkáni v těsném prostoru – ať už v ponorce nebo v té podmořské stanici –, nebylo příjemné. Po návratu z Vietnamu, předtím, než ho znovu vyhledal Foreman, Dane pracoval více než dvacet let jako záchranář. Měl tajemnou schopnost vycítit lidi uvězněné pod troskami zřícených domů nebo třeba ztracené v lese. Pátrání v troskách bylo vždycky jeho nejméně oblíbenou činností, zatímco hledání lidí po lesích měl rád.

Když prolézal pod sutinami budov, často se nacházel ve velice těsných prostorách, ale vždycky měl po boku Chelsea. To ona jako pátrací a záchranářský pes měla pátrat pod troskami po tělech, ale ve skutečnosti to byly Daneovy zvláštní duševní schopnosti, které mu umožňovaly hledat živé lidi. Na Chelsea

spoléhal jako na emocionální podporu, která mu pomáhala dokončit obtížné záchranné mise.

Pokoušel se potlačit rostoucí úzkost tím, že si pročetl informační materiály o *Deeplabu IV*, které mu dal poručík Sautran předtím, než se ponořil do hlubin.

Podmořská stanice se skládala ze tří modulů samostatně odolných proti tlaku, spojených ústřední kolmou chodbou. Každý modul se skládal ze tří koulí umístěných uvnitř ochranné válcovité stěny, takže dohromady stanici tvořilo devět oddílů, z nichž každý byl nezávislý na ostatních, pokud šlo o odolnost proti tlaku vody. Do každé koule se dalo vstoupit pouze poklopem, který se otvíral směrem k hlavní chodbě. Na spodním konci chodby se otvíral další poklop, který umožňoval vystupovat do oceánu a do připojených ponorek.

Celkový prostor měl plochu asi čtyři sta čtverečních metrů, což po vydělení devíti Danea nijak neuklidnilo. Slovo *čtvereční* navíc nebylo příliš vhodné, protože konstruktéři podmořské laboratoře i ponorky se zdáli být posedlí koulemi. Dane chápal, že to je tvar s nejvyšší odolností proti obrovským tlakům, jaký mohli použít, ale z pochopení ještě nemusí vyplývat spokojenost.

Ve sluchátkách se jim ozval další hlas: kapitán Stanton. „*Deeplab* je na místě v hloubce pěti kilometrů. Hlásili, že všechno funguje bez problémů. Můžete sestoupit a spojit se s nimi.“

„Rozumím,“ odpověděl DeAngelo.

„Spánembohem a hodně štěstí,“ řekl Stanton. Kabelové spojení, jediný prostředek komunikace, ztichlo, jakmile je potápěči odpojili. Náhle se začali pohybovat.

„Takže už nás uvolnili.“ DeAngelo rukama svíral obě páčky. „To, co cítíte, je houpání oceánu. Za minutku budeme pryč.“ Pustil pravou páčku a prostřední páku posunul kupředu. Dane měl najednou pocit, že ztrácí rovnováhu, jako kdyby se jeho hlava náhle ocitla níž než zbytek těla.

„Klesáme,“ komentoval to DeAngelo. „Chci uniknout tomu houpání na hladině, pak se vyrovnáme.“

Uběhla minuta a houpavý pohyb ustal. „Dobrá,“ řekl DeAngelo. „Teď provádím vyrovnání.“ Během činnosti neustále

mluvil. „Ponorka má kolem trupu řadu malých vyrovnávacích nádrží. Přečerpávám mezi nimi vzduch, abychom se mohli vznášet ve vodě a byli přesně vyváženi od přídě na zád.“ Zvedl ruku k mikrofonu. „Mohl jsem to nechat udělat počítač, ale naučil jsem se, že se dámy nemám nikdy ptát na váhu. Je mnohem jednodušší udělat to ručně.“

Dane vzhlédl k obrazovce, na které viděl vnitřek zadní koule. Sin Fen i Ariana se snažily udělat si takové pohodlí, jak to jen šlo.

„Hotovo,“ oznámil nakonec DeAngelo. „A teď zamíříme dolů.“ Zatlačil prostřední páku dopředu a obě postranní páčky přitáhl trochu k sobě, pravou o něco víc než levou. „Klesáme po levotočivé spirále o průměru půl kilometru.“

„Jak dlouho bude trvat, než tam doplujeme?“ zeptal se Dane. Jediný zvuk, který slyšeli od okamžiku, kdy se ponořili pod hladinu, bylo hučení motorů a neustálý DeAngelův komentář. Aspoň se neozývalo žádné skřípání a praskání, které si Dane spojoval s podmořským cestováním – následek příliš mnoha zhlédnutých filmů o ponorkách z druhé světové války.

„Klesáme rychlostí sto dvacet metrů za minutu,“ odpověděl DeAngelo. „Takže dostat se do hloubky pěti kilometrů nám potrvá zhruba tři čtvrtě hodiny.“

„Už jste někdy na té podmořské stanici byl?“ zeptal se Dane.

DeAngelo zavrtěl hlavou. „Ani jsem nevěděl, že něco jako *Deeplab* existuje, dokud to všechno Foreman nezorganizoval. Armáda to musela udržovat pod pokličkou.“ Usmál se. „Nebo pod hladinou.“

Dane sledoval obraz, který poskytovala vnější kamera – modrá barva vody se rychle měnila v tmavě zelenou a pak začala černat.

„Zapínám světla.“ DeAngelo stiskl tlačítko a ponorku obklopil světelný kruh. Daneovi to připadalo, jako kdyby byli nehybně zavěšeni v černé propasti, naprosto odříznuti od zbytku světa.

„Potrubí je nalevo od nás,“ řekl DeAngelo. „Budeme klesat po spirále kolem něj, ale budu se držet v bezpečné vzdálenosti.“

Na hladině nad Deepflightem seděl kapitán Stanton ve svém velitelském křesle, hlubokém a koženém sedadle připevněném k palubě hned za postem kormidelníka. Nechybělo tu ani tradiční kormidelní kolo, ale daleko důležitější byl mimořádně přesný přijímač signálů z pěti různých satelitů GPS. Hned vedle něj se nacházela řada ovládacích prvků pomocných motorů, které udržovaly Glomar na jednom místě. Řídil je počítač, který zajišťoval, aby se velká loď nepohnula z daného stanoviště o více než patnáct centimetrů kterýmkoliv směrem.

S automatickým pozičním systémem a automatickým vyrovnáváním vlivu houpání lodi na potrubí nemohly osoby, které zůstaly na palubě Glomaru, dělat nic jiného než čekat. Na takovou situaci byl Stanton připravený. Sáhł do kapsy po straně svého křesla a vytáhl knížku. Sotva ji otevřel na první stránce, radista prolomil panující ticho.

„Pane, něco jsem zachytil!“

Stanton odložil knihu. „Kde?“

„Přimo pod námi. V hloubce osmi kilometrů.“

Stanton si stoupl a přesel k radaru. „To není možné.“

„Právě se to objevilo na obrazovce, pane.“

„Co to je?“

„Neodpovídá to ničemu známému, pane. Je to obrovské!“

„Není to ten samý objekt, který pozoroval Scorpion?“ zeptal se Stanton. Pomyšlení na podmořský objekt šestkrát větší než sovětské ponorky třídy Tajfun ohromovalo dokonce i kapitána tak velké lodi, jako byl Glomar.

„To by mohlo být, pane. Velikost odpovídá. Nic takového jsem ještě neviděl.“

„Odkud se to vzalo? Jak to, že jste něco tak velkého nezachytil dřív?“

„Nevím, pane. Prostě se to najednou objevilo.“

„Pohybuje se to?“ zeptal se Stanton a přešel ke komunikačním přístrojům.

„Stoupá to, pane. K Deeplabu.“

Stanton zvedl sluchátko, od kterého vedl kabel připojený k potrubí vedoucímu z Glomaru k Deeplabu. „Jak rychle?“

„Velice rychle, pane! Ted' je to v hloubce šesti kilometrů a stále to stoupá!“

Stanton promluvil do telefonu: „Deeplabe, tady je Glomar.“

V telefonu praskala statická elektřina. Stanton měl dojem, že zaslechl nějaký hlas, ale nebyl si tím jistý. „Deeplabe, tady je Glomar,“ zopakoval. „Pět a půl kilometru a stoupá!“

Stanton sevřel sluchátko pevněji. „Deeplabe, tady je Glomar.“ Ukázal prstem na komunikačního důstojníka. „Spojte mě s Foremanem.“

„Pět kilometrů a nehýbá se to.“

„Deeplabe, tady je Glomar.“ Ze sluchátka se ozývalo jen praskání.

„Mám na SATCOMu Foremana.“ Komunikační důstojník mu podával druhé sluchátko.

Stanton se na okamžik zarazil, než je přijal. Vtom se celá loď otrásla a od vrtné věže se ozvalo hlasité skřípání.

„Už jsme hlouběji než Titanic,“ upozornil DeAngelo.

„A to mě má rozveselit?“ zeptal se Dane. Potřásl hlavou a pokoušel se zbavit bušení v levém spánku. „Sin Fen?“ promluvil do svého mikrofону.

„Ano?“

Dane se podíval na obrazovku, která ukazovala ležící Arianu a Sin Fen. „Jak se cítíte?“

„Bolí mě hlava.“

„Mě taky,“ řekl Dane. „Něco není v pořádku.“ DeAngelo přejel očima svoje přístroje. „Všechny ukazatele jsou normální.“

„Tady ne,“ odpověděl Dane. „V Deeplabu,“ dodala Sin Fen. Dane přikývl. „Něco se tam stalo.“

„Mám se vrátit?“ zeptal se DeAngelo.

Dane zavřel oči a několik vteřin zůstal potichu. „Ne. Pokračujte v sestupu.“

„Sežeňte mi Nagoju!“ přikázal Foreman. Otočil se zpátky k mikrofónu, který spojoval Válečnou místnost s Glomar Explorerem. „Jaký je stav?“

„Objekt klesá.“ Hlas kapitána Stantonova zněl z reproduktorů, rozmístěných pod stropem jeskyně. „Je v hloubce šesti kilometrů a pokračuje v sestupu stejně rychle, jako předtím stoupal.“

„Co Deeplab?“ zeptal se Foreman.

„Údaje ze spojovacích kabelů ukazují, že všechno funguje, ale nikdo neodpovídá. Momentálně je stanice stabilní.“

„A Deepflight?“

„Máme je na radaru,“ odpověděl Stanton. „Jsou v hloubce čtyř a půl kilometrů a pokračují v sestupu přesně podle plánu.“

„Neexistuje žádný způsob, jak se s nimi spojit?“ chtěl vědět Foreman.

„Ne, pane,“ odvětil Stanton.

Jeden důstojník podával Foremanovi sluchátko satelitního telefonu. „Máme na lince doktora Nagoju.“

Foreman si od něj sluchátko vzal. „Nagojo, jaké údaje měříte v bráně Bermudského trojúhelníku?“

„V současné chvíli nejsme zaměřeni na Bermudský trojúhelník,“ odpověděl Nagoja.

„Ksaku!“ Foreman pleskl dlaní o desku konferenčního stolu. „Mám tam dole svoje lidi. Okamžitě se na něj zaměřte!“ Chystal se přerušit spojení, když tu se z reproduktorů ozval hlas kapitána Stantonova.

„Objekt je pryč. V hloubce osmi kilometrů prostě najednou zmizel.“

„A co Deeplab?“ zeptal se Foreman.

„Je pořád na místě. A pořád se nikdo neozývá.“

„Nagojo,“ zajechel Foreman do telefonu, „hned mi sem pošlete nějaké údaje!“

Deeplab připomínal Daneovi sršní hnízdo, zavěšené na tenké větvi. Světla ponorky podmořskou stanicí zvýraznila, takže se jasně odrážela na pozadí okolního temného oceánu. V místě, kde byla připojena k potrubí, zářilo jediné světlo.

„Nemělo by tu být víc světel?“ zeptal se Dane.

„Proč?“ DeAngelo přestal řídit plavidlo po spirále a pomalu se blížil ke stanici. „Nejsou tu žádná okna. Mají sice kamery a

infračervené snímače, ale obvykle není třeba je mít zapnuté. Co by v takovéhle hloubce mohli vidět?“

Dane vzhlédl k obrazovce, která ukazovala vnitřek zadního oddílu. Sin Fen měla ruce přitisknuté ke straně hlavy a oči soustředěně zavřené. Dane se uzavřel okolí, které ho obklopovalo, a otevřel svou mysl, jak ho to Sin Fen učila.

Podmořská stanice byla necelých patnáct metrů před nimi. DeAngelo začal mírně klesat, aby se dostal ke spodnímu přístupovému poklopu.

„Něco se tu stalo,“ řekl Dane.

„Cože?“ DeAngelo se soustředil na řízení ponorky a očima těkal mezi výhledem přední kamery a obrazovkou radaru, na které se odpočítávala vzdálenost mezi plavidlem a *Deeplabem*.

Dane otevřel oči. Sin Fen se dívala přímo na něj. „Víte, co to je?“ zeptal se jí Dane.

„Ne.“

„Co se děje?“ ptala se Ariana.

„Cítím něco moc divného,“ odpověděl Dane.

„Počkejte,“ požádal je DeAngelo a přepnul obrazovku z přední kamery na kameru horní. Byli přímo pod stanicí, jejíž spodní poklop byl celé dva metry od horní strany předního oddílu ponorky a blížil se. S mírným zaduněním se obě tělesa setkala a ponorka znehybněla.

„Půjdeme dovnitř první,“ řekl DeAngelo, „abychom se ujistili, že je to bezpečné, pak se vrátím, přesunu se kousek dopředu, abyste mohli vystoupit vy, znovu se vrátím a zakotvím. Tlakuji zámek,“ dodal.

Náročnost každého, byť nejjednoduššího manévru v prostředí s tak vysokým tlakem Daneovi připomněla mise, které vykonal ve speciálních jednotkách za podmínek extrémního chladu. I tam si musel každý sebemenší úkol nejprve pečlivě promyslet, a pak zabral dvojnásobek až trojnásobek času, který by byl potřeba v mírnějším podnebí. V takovém prostředí mohla mít i drobná chyba, která by za normálních okolností vedla nejvýš k malé nepříjemnosti, osudné následky.

„Jsme připojeni.“ DeAngelo nespouštěl oči ze svých přístrojů.

Poprvé od okamžiku, kdy se ocitli pod vodou, pustil ovládání, otočil se na záda a sedl si. Zvedl ruce a otevřel ovládací panel po straně poklopu.

„Potvrzuji připojení,“ řekl DeAngelo, když se na panelu rozsvítilo zelené světélko. Přes rameno se ohlédl na Danea a usmál se. „Kdybychom to otevřeli bez těsného připojení, ani bychom nevěděli, co nás vlastně zabilo.“

Dane ho slyšel, ale soustředil se na něco jiného: pokoušel se zjistit, co je čeká nad nimi. Když pátral po zasypaných nebo ztracených lidech, vždycky byl schopen vidět aury, projekce jejich vědomí, a někdy dokonce i podvědomí. Teď nevnímal nic jiného než neurčitý pocit šoku a strachu.

„Uvolňuji vedlejší zámek.“ DeAngelo stiskl tlačítko.

Dane se svou myslí spojil se Sin Fen. Cítil její přítomnost a ona na jeho impuls zareagovala a potvrdila mu, že i ona vnímá z podmořské laboratoře stejné pocity jako on.

„Máme na palubě nějakou zbraň?“ zeptal se Dane.

„Zbraň?“ DeAngela to na okamžik zmátlo. „K čemu by nám byla zbraň? Kdybyste tady dole vystřelil, nastal by pravý opak toho, k čemu dojde, když vystřelíte v letadle, se stokrát horšími následky. Když prorazíte, nebo třeba jenom oslabíte plášť, nepoklesne tu tlak jako v kabině letadla, ale naopak prudce stoupne, což znamená, že dojde k implozi. Kromě toho, na co potřebujeme zbraň?“

Dane potřásl hlavou. „Zapomeňte na to.“

DeAngelo se vrátil k otvírání poklopu. „Vedlejší zámek je uvolněn. Vyrovnávám tlak.“ Stiskl tlačítko. Dane cítil, jak mu zapraskalo v uších.

„Uvolňuji hlavní zámek.“ DeAngelo zmáčkl červené tlačítko.

Ozvalo se zahučení, jak se zámkové poklopu otevřely. DeAngelo si sundal popruhy a Dane udělal to samé.

„Pomozte mi.“ DeAngelo teď klečel na kolenou a ruce měl sevřené na klíče poklopu. „Tlačte.“

Dane udělal, co mu bylo řečeno, a poklop se neochotně nadzvedl do přechodové komory. Do oddílu pronikla trocha vody, která stekla na DeAngela i Danea.

DeAngelo nyní využil kliky jako schůdku a vylezl do průchodu. Necelé dva metry nad nimi se nacházel spodní poklop Deeplabu IV.

„Jsme tady, chlapci!“ zakřičel. Podíval se dolů na Danea. „Otevřou, jakmile si budou jistí, že jsme bezpečně připojení.“

Dane k němu vzhlédl. „Ne, neotevřou.“

DeAngelo se zamračil. „Proč ne?“

„Protože tam není nikdo živý.“

10. kapitola

ROK 999 N. L

Pokud šlo o Ragnaroka, jediná dobrá věc, která ho potkala od okamžiku, kdy vykročil na pevnou zemi, bylo to, že si u saského kováře nechal zhotovit novou sekýru. Jinak putování doprovázely nepříjemnosti. Cestovali pouze v noci, aby nevzbudili pozdvižení, a Ragnarok se pachtil za Tam Nok směrem na sever. Vypadalo to, že v Anglii neznají jiné počasí než zataženo a deštivo. Přes den spali, nebo se alespoň pokoušeli spát: Ragnarok si dělal takové starosti s jejich bezpečností, že si netroufal zamhouřit oka až na několik krátkých zdřímnutí. Nebyl zvyklý na tak dlouhé pochody a kožené boty mu na několika místech rozedřely kůži na nohou do krve.

Loď vytáhli na pobřeží západně od ostrovu Man. Jakmile Ragnarok s Tam Nok vystoupili na břeh, Hrolf ji nechal odtáhnout zpátky na vodu. Ragnarok stál na pláži a přihlížel, jak jeho plavidlo mizí do noci. Setkají se na stejném místě za šest dní.

Dva z těch dní už minuly, a oni během nich nedělali nic jiného, než že neustále šli a šli, přes lesy, přes kopce a pole. Ragnarok podle hvězd poznal, že míří na sever, ale neměl ani tušení, podle čeho Tam Nok určuje trasu ani kam přesně jdou. Když se jí na to ptal, odpověděla mu, že ji vedou bohové a že

bude vědět, kam jdou, až se tam dostanou – ani jedna z těchto odpovědí ho moc neuspokojila.

Podařilo se mu ji přesvědčit, aby se jednoho rána nakrátko zastavili u jedné vesnice, ve které Ragnarok našel kováře. Toho nenadále zjevení mohutného Vikinga v nízkých dveřích kovárny vyděsilo, ale několik kousků zlata ho přimělo k tomu, aby ukoval novou velkou sekyru, jakou Sasové obvykle porážejí dobytek, a celý den pak strávil u kovadliny a výhně a upravoval ji tak, jak si Ragnarok přál.

„Nazvu ji Drtič kostí,“ řekl Ragnarok a zkusmo s ní před sebou máchl vzduchem. Byla tma a kopce pomalu přecházely v rovinu. Vedle něj kráčela stálou rychlostí Tam Nok. Zdálo se, že se nikdy neunaví. Bez sebemenšího zareptání nesla vak se stejným podílem jídla a vody, zatímco Ragnarok se musel držet, aby nezačal kulhat.

„Cože?“ Tam Nok ani nezpomalila, ani se na něj nepodívala.

Ragnarok zamával válečnou sekyrou. „Říkal jsem, že ji nazvu Drtič kostí. Má dobrý švih a ten saský křupan ji pěkně nabrousil. Je o hodně ostřejší než ta, kterou jsem míval. Tahle dokáže projet masem i kostmi.“

„Je jméno pro tvou zbraň důležité?“

Ragnaroka zmátlo, že vůbec klade takovou otázku. „Jistěže. V boji je dobrá zbraň nejlepším přítelem.“

„I já jsem už bojovala a zabíjela,“ řekla Tam Nok, „ale nedívám se na zbraně jako na své přátele.“

Ragnarok pokrčil rameny, ale ve tmě to nebylo vidět. „To je tím, že nevidíš v boji to, čím ve skutečnosti je.“

Čekal, až mu položí nevyhnutelnou otázku, ale několik dalších kilometrů ušli v tichosti. Tam Nok byla tou nejpodivnější ženou, s jakou se kdy setkal. Nejen kvůli její tmavé pleti a podivně šikmým očím, ale i díky tomu, jak se chovala. Vikinské ženy byly silné a těšily se úctě, ale dokonce ani ony necestovaly samy a nenosily zbraň, pokud to nebylo naprosto nezbytné. Vikinská žena se starala více o rodinu a děti, ale u Tam Nok nic takového nepozoroval.

Byl úplněk, takže se jim v noci putovalo snadněji, ale zároveň hrozilo větší nebezpečí, že je někdo spatří. Ragnarok si s tím, že

by je někdo napadl v noci, moc starostí nedělal. Většina mužů za tmy nevyhledávala problémy, a pokud nebudou mít tu smůlu, aby narazili na velkou ozbrojenou jednotku, věřil, že je každý nechá na pokoji.

Přešli malý kopec a Ragnarok obhlédl krajinu, která se před nimi otevřela. Až k obzoru se táhla velká rovina, ale jeho oči přitáhly drobné jiskřičky světla v dálce.

„Pochodně,“ řekl a ukázal na ně. Byly příliš daleko na to, aby se dalo přesně určit, kolik světel tam je, nebo co lidé, kteří je nesou, dělají.

„Vidím je.“ Tam Nok ani nezpomalila.

Ragnarok si všiml ještě další neobvyklé věci. „Tohle se mi nelíbí,“ řekl, poklepal Tam Nok na rameno a ukázal. Planinu před nimi zdobily velké, nepřirozené pahorky, většinou asi tři metry vysoké, třicet metrů dlouhé a dvacet široké.

„Co se ti nelíbí?“ zeptala se ho Tam Nok.

„To jsou pohřební mohyly. Celá ta planina je hřbitov. Procházet takovým místem znamená smůlu.“

Tam Nok na něj vrhla pohled. „Nemůžeme jít okolo. Ty mohyly stojí mezi námi a místem, kam se chceme dostat.“

„Jdeme na to místo s pochodněmi?“ chtěl vědět Ragnarok.

„Ano.“ V hlase Tam Nok znělo podráždění. „Je tam osoba, se kterou si musím promluvit. Nemáme moc času.“

„Jak můžeš vědět, že nemáme moc času?“ zeptal se Ragnarok, na kterého její prohlášení po dvoudenním pochodu Anglií neudělalo velký dojem. „Jak můžeš vědět, že to je to místo, na které máme namířeno, a že tam je osoba, s níž potřebuješ mluvit?“

Tam Nok se na chvílku odmlčela. „Ti lidé, se kterými se setkáme, jsou jako já. Jsou to kněží a kněžky. Ne těch nových věrouk – křesťanství nebo islámu –, ale starých náboženství. Jsou to ti, kdo uctívají staré bohy – Ty Dřívější, jež uctívali i naši předkové. Vaše legendy i vaši bohové pocházejí z mýtů o Těch Dřívějších. S těmi lidmi musíš nechat jednat mě. Já jim rozumím. Nebudeš se mít čeho bát, pokud budeš dělat to, co ti řeknu.“

„Vzhledem k tomu, že jsi mi neodpověděla na žádnou otázku,“ zabručel Ragnarok, „nezbývá mi nic jiného než přijmout tvoje vedení. Ale neexistuje nic, čeho bych se bál,“ dodal.

„Jsou věci, které jsi zatím neviděl,“ odpověděla Tam Nok, „takže s chvástáním ještě počkej.“

„Já se nechvástám,“ odporoval Ragnarok.

„Uvidíme.“

„Bojoval jsem s valkýrami a jejich nestvůrami,“ podotkl Ragnarok.

Tam Nok bez odpovědi vyrazila do tmy a Ragnarok ji následoval, zklamaný nedostatkem uznání z její strany.

Prošli kolem několika pohřebních mohyl. Vypadaly trochu odlišně od těch, na které byl Ragnarok zvyklý. Vikingové také pohřbívali své mrtvé do mohyl, obvykle vytvarovaných do podoby lodi, a s kameny, které označovaly jejich hranice. Vikinské náčelníky pohřbívali i s jejich loděmi, na znamení, jaké úcty se těšili u svého lidu. Občas zabili i nějakou otrokyni, kterou přidali do lodi, aby mrtvému náčelníkovi zpříjemňovala cestu do Valhaly. Ragnarok si pomyslel, že taková cesta musí být určitě pohodlnější než tohle putování. Anglické mohyly se tyčily do větší výše a jejich vrcholy nezdobily kameny. Také vycítil, že jsou staré, velice staré.

Smrt představovala pro Vikinga, který vedl čestný a slavný život, jen začátek cesty do Valhaly, kde na něj čekalo daleko víc bitev, podstatně slavnějších než ty, jež se odehrávaly na Zemi. Proto tak záleželo na tom, aby se válečník nechal pohřbít se svými zbraněmi. Ragnarok věděl, že ta podivná žena, i když o sobě tvrdila, že je dísa, by to nepochopila. V tom spočíval ten důvod, proč dal své zbrani jméno a proč pro něj bylo znovunabytí nějaké zbraně tou první a nejdůležitější starostí, jakmile se octli na pevnině.

Blížili se ke světlům – křišťálově čistou nocí pod jasným měsícem plálo mnoho pochodní a teď se ozýval i nějaký zvuk. Ragnarok jej však nedokázal rozeznat. Znělo to skoro jako křik valkýr, který zaslechl těsně před tím, než se setkal s Tam Nok. Šlo o zvuk Země, i když Ragnarok netušil, jak to ví.

Na obzoru se začaly vynořovat siluety dvou předmětů, asi kilometr a půl od nich. Jedním byl velký strom, vysoký jako největší borovice, jaké Ragnarok kdy viděl, jenže tento strom roštl osaměle na planině, měl listy a mnoho, mnoho větví. Lidé s pochodněmi tvořili kolem jeho kmene široký kruh.

Druhý objekt, asi půl kilometru napravo, nevypadal jako strom – to bylo jediné, co o něm Ragnarok dokázal říct –, ačkoliv měl zhruba stejnou výšku. Zdálo se, že ten zvuk přichází právě od něj. Ať Ragnarok upíral svoje oči do tmy sebevíc, nedokázal rozeznat, co to je. Mohlo se jednat o nějakou strážní věž, tyčící se necelých dvacet metrů k obloze.

„Někdo je před námi,“ promluvila Tam Nok. „Neútoč na něj.“

„Co tím...,“ začal Ragnarok, ale pak se z temnoty přímo před nimi vyloupila postava s pozvednutým mečem, jako kdyby ji vyvrhla sama země. Muž na ně vyštěkl něco v podivném jazyce, který Ragnarok ještě nikdy neslyšel – zjevně to byla nějaká výzva.

Pevněji sevřel svou sekyru a připravil se k boji, ale Tam Nok si stoupla před něj. Rychle muži odpověděla stejným jazykem. Ragnaroka napadlo, jak je divné, že zná ten jazyk, když pochází z takové dálky. Přemítal, kolika řečmi umí mluvit a jak se je naučila.

Tyto myšlenky ale odsunul stranou, když muž sklonil meč a odpověděl Tam Nok. Pak se otočil a ukázal ke stromu. Vzápětí opět zmizel v jakémsi příkopu a přetáhl přes sebe plášť, který pomáhal zamaskovat jeho úkryt. Na Ragnaroka to příznivý dojem neudělalo. Schovávat se v nějaké díře a vyskakovat na cizince mu nepřipadalo jako příliš čestné jednání.

Ten zvláštní hluk zesílil a Ragnarok nyní poznal, že se jedná o dva různé zvuky. Jeden vycházel od stromu před nimi: monotónní zpěv nebo odříkávání lidských hlasů, o něco tišší než druhý zvuk, strašlivý nárek, horší než lkaní vikinských žen, které se právě dozvěděly, že lodě, na nichž vypluli jejich druhové, se už nikdy nevrátí.

„Co se tu děje?“ zasykl Ragnarok na Tam Nok, ale ona jen mávla rukou, aby byl zticha.

Ted' už viděl, že pochodně třímají v rukou muži a ženy v bílých róbách. Všichni stáli v kruhu kolem kmene stromu. Bylo jich asi šedesát. Uvnitř tohoto vnějšího kruhu stála druhá skupina asi dvaceti lidí s pochodněmi, tentokrát v zelených šatech.

U mohutného kmene stromu světlo pochodní ozařovalo skupinku deseti lidí, osmi oblečených v modrém, jednoho v černém a jednoho v červeném. Všichni stáli čelem ke stromu a monotónně zpívali. Červená postava se otočila k Tam Nok a Ragnarokovi, jako kdyby je očekávala.

Tam Nok zvedla ruce, zvolala na pozdrav a vydala se ke kruhu bíle oblečených postav. Nikdo neodpověděl, ale kruh se rozestoupil, aby mohli projít, a vzápětí i kruh modrý. Odříkávání pokračovalo a Ragnarok si už byl jistý, že ten podivný nářek vychází od toho druhého vysokého objektu po pravici.

Postava v červeném, která sledovala jejich příchod, se odpoutala od skupiny u kmene stromu a vyšla jim naproti. Všichni ostatní pokračovali v tom, co zrovna dělali, ať už to bylo cokoliv.

Tam Nok znovu promluvila tím cizím jazykem. Ragnarok si připadal zbytečný. Těžká sekyra mu stahovala levou paži k zemi. Rytmické odříkávání mu pronikalo do mysli a vyzývalo ho, aby se přidal. Potřásl hlavou, až mu špinavé vlasy zavlály ve větru, a zavrčel. Připadalo mu, že ten strom je živý – jeho kůru rozbrázdily a zkroutily stovky, tisíce let života, jeho větve se skláněly těsně nad ně a přikrývaly je. Tlačily ho k zemi, jako kdyby chtěly, aby se stal součástí půdy, kterou měl pod nohama.

„Tvůj přítel je neklidný,“ ozval se z červené kápě ženský hlas. Žena mluvila staronorštinou.

„Nezbývá mnoho času,“ řekla Tam Nok.

Ta druhá žena odhrnula kápi nazad a odhalila tak bledou pokožku a ohnivě červené vlasy. „Jmenuji se Penarddun.“

„Já jsem Tam Nok a tohle je Ragnarok.“

Penarddun se usmála. „Mocný válečník ze severních moří. Cestuješ ve vynikající společnosti.“

Ragnarok přešlápl z nohy na nohu a snažil se soustředit na rozhovor obou žen. Nebyl si jistý, jestli ta žena mluvila k němu

nebo k Tam Nok. Monotónní zpěv ještě zesílil. Ve vzduchu stále zněl ten strašidelný zvuk.

„Potřebuji...“, začala Tam Nok, ale druhá žena zvedla ruku.

„Já vím, co hledáš.“

„Je to tady?“

„Ne.“

Zpěv náhle zmlkl. Kdosi oděný v černém – zřejmě muž, aspoň tak Ragnarokovi připadal – něco vykřikl v tom cizím jazyce a pak se vydal k druhému vysokému předmětu. Ostatní ho následovali.

Penarddun natáhla ruku ke stromu. „Uctíváme tento mohutný dub, symbol Matky Země.“ Pak ukázala štíhlou rukou k vysokému objektu. „Tam nabízíme oběti Těm Dřívějším. Pojd'te.“ Následovala ostatní jako poslední v řadě a Ragnarok se neochotně vydal za ní. Z nějakého zvláštního důvodu se mu moc nechtělo spatřit příčinu toho strašného zvuku.

Jak se blížili – a vzhledem k tomu, že pochodně osvětlovaly ten druhý objekt lépe, když se lidé kolem něj shromáždili do kruhu –, začal rozeznávat jeho tvar. Byla to obrovská postava vyrobená ze dřeva a proutků, vysoká téměř dvacet metrů a vytvarovaná do podoby člověka. Dvě nohy přecházely v mohutné tělo. Po stranách visely dvě paže a úplně nahoře byla posazena hlava, vytvořená z ohnutých dřevěných prutů.

Ragnarokova ruka se pevně sevřela kolem rukojeti sekyry. Uvnitř dřevěné klece byli lidé. Byli namačkáni jeden na druhého, stáli na sobě, s pažemi prostrčenými pruty ven, a jejich prosebné hlasy byly tím hrozným zvukem, který slyšel. Krouťící se lidé uvnitř velké sochy vytvářeli bizarní dojem, že ta velká postava je živá a že se jí kůže hemží nějakou zhoubnou chorobou, která se snaží opustit tělo.

„O co jde?“ sykl Ragnarok na Tam Nok, ale ta ho umlčela.

„Takový je jejich obyčej,“ zašeptala.

„Ti lidé uvnitř jsou vrazi, zloději a zrádci,“ řekla Penarddun, jako kdyby zaslechla jeho otázku. Zastavili se asi patnáct metrů od sochy, kolem které lidé v hábitech vytvořili stejné kruhy jako prve kolem dubu. Hlasy uvězněných byly ještě hlasitější, prosily o slitování a odpuštění.

„Bohové slyší nejlépe, pokud je vzkaz pokrytý krví,“ řekla Penarddun.

Ragnaroka překvapilo, že taková slova vycházejí z úst tak štíhlé a krásné ženy. V boji se stal svědkem mnoha hrozných věcí, ale něco takového nikdy nezažil.

„A náš vzkaz je velice důležitý,“ pokračovala Penarddun. Obrátila se k Tam Nok. „Nebo není?“

„Já ne...,“ začala Tam Nok, ale Penarddun ji přerušila.

„Znovu přichází Stín. A my potřebujeme Ty Dřívější, aby nám ho pomohli zastavit.“ Její hlas byl nyní tak tichý, že ji slyšeli jen Tam Nok s Ragnarokem. „Mí druhové druidové věří, že tohle je nejlepší způsob, jak si zajistit pomoc Těch Dřívějších. Ale ty i já víme, že existuje jiný způsob. Oni neslyší opravdové hlasy bohů, ale my ano.“

Muž v černém vzal od jedné modré postavy pochodeň a přešel s ní k proutěné obří postavě. Pak vhodil pochodeň do jedné nohy proutěné sochy. Jeden z uvězněných ji vykopl ven.

Kněz se otočil, pozvedl paže a něco vykřikl. Kruh druidů se stáhl kolem dřevěné postavy a všichni naráz na ni hodili své pochodně. V mžiku na řadě míst vzplál oheň.

Křik lidí, kteří byli uvězněni uvnitř, se změnil v divoký jekot. Ragnarok přihlížel, jak jejich paže narážejí do dřeva v zoufalých pokusech uniknout a jak se v sevření prudkých plamenů lámou jejich kosti.

Podíval se doprava. Obličej Penarddun byl ozářen ohněm a zdál se být téměř průsvitný. Tam Nok si stáhla kápi přes obličej a její černé oči sledovaly hrůznou podívanou bez jakéhokoli výrazu.

„Přiblíží nás to nějak k cíli?“ zeptal se Ragnarok.

Obě ženy se na něj překvapeně otočily.

„Říkala jsi, že víš, proč jsme sem přišli,“ pronesl Ragnarok k Penarddun. „Pokud to není tady, kde to tedy je?“

Penarddun se odvrátila od ohně. „Víte, co je to, po čem pátráte?“

„Řekla jsi, že víš, proč jsem zde,“ odpověděla Tam Nok.

„Vím, proč jsi zde,“ souhlasila Penarddun. „Vím, že potřebuješ něco, co ti mám dát. Vím, kde to je, ale nevím, co to je. Každému nám byly svěřeny pouze střípky celkové informace.“

Ragnarok netrpělivě přešlápl. „Kde to je?“

Penarddun ukázala k severu. „Tudy. Nedaleko.“

Vysoko v proutěné postavě se jednomu muži podařilo prolomit dřevěné vězení a s hořícími vlasy se zřítíl k zemi, do které se zabořil. Muž se pokoušel vstát, ale jeden z druidů k němu přiběhl s dýkou a podržel mu hrdlo, takže mužova krev potřísnila okolní zem. Jekot a křik pomalu ustávaly, jak lidé uvnitř postupně podléhali plamenům. Ragnarok byl rád, že mají vítr v zádech a necítí tedy pach spáleného masa.

Penarddun se konečně odvrátila od uhasínajících plamenů. „Pojďte.“ Přešla k muži v černém rouchu a promluvila s ním oním cizím jazykem. Ten se ohlédl na Tam Nok a Ragnaroka a odpověděl. Vypadalo to, jako kdyby se o něčem dohadovali.

„Co říkají?“ zeptal se Ragnarok Tam Nok.

„On nechce, aby nás Penarddun odvedla tam, kam musíme jít. Je to opravdu hodně posvátné místo. Bojí se,“ dodala. „Druidové mají mnoho nepřátel.“

„Ne tolik jako ještě před chvílí,“ poznamenal Ragnarok a kývl hlavou k doutnajícím zbytkům proutěné postavy.

„Římané se je pokoušeli zničit po celá staletí a pořádali na ně hony jako na zvířata,“ řekla Tam Nok. „A když už tu teď nejsou Římané, pokoušejí se je zlikvidovat lidé nového náboženství, křesťanství, a chtějí je nahradit svými. Král v Londýně už konvertoval a teď je na něj vyvíjen nátlak, aby druidy zničil.“

„Jak to všechno víš?“ zeptal se Ragnarok.

„Na svých cestách jsem naslouchala lidem,“ odpověděla Tam Nok. „To doporučuji všem poutníkům.“

Než na to Ragnarok mohl zareagovat, pokročila Tam Nok kupředu k oběma nejvyšším druidům. Promluvila k nim jejich jazykem a vytáhla svou bambusovou schránku. Odzátkovala jeden konec a ukázala jim mapu i písmo, které Ragnarok viděl ještě na lodi.

Zdálo se, že kněz v černém je stále proti. Tam Nok pergameny svinula a vrátila je zpátky do pouzdra. Pak vyňala něco z límce

svého pláště – amulet připevněný k tenkému kovovému řetízku, který měla pověšený kolem krku. Zatřpytil se ve světle dohasínajících plamenů. Ruku Tam Nok překryla modravá záře, která se začala šířit kolem celého jejího těla.

Penarddun i druhý kněz padli na kolena a sklonili před ní hlavy. Ostatní druidové následovali příkladu svých vůdců, takže Tam Nok v mžiku obklopily postavy, které jí vzdávaly úctu.

Tam Nok rychle něco pronesla jejich řečí a Penarddun se postavila. „Vyrazíme,“ oznámila. Vyšli z kruhu neustále klečících druidů a zamířili k severu.

Ragnarok už se chtěl zeptat, co to je za amulet, ale Tam Nok ho umlčela. Procházeli právě mezi dvěma pohřebními mohylami. Zvedal se svěží větřík a Ragnarok ucítil pach spáleného masa. Sklonil hlavu a dýchal jen ústy.

11. kapitola

SOUČASNOST

Na záchranných výpravách Dane vždycky nechal nacházet těla Chelsea. Když šla po stopě lidského pachu, obvykle nezáleželo na tom, jestli je daný člověk živý nebo mrtvý. Dane vlastně věděl, že Chelsea obyčejně cítí mrtvá těla zřetelněji než živá, v závislosti na čase, který uběhl od smrti. Dane na druhou stranu dokázal vycítit pouze myšlenky živých lidí, takže se na každé misi soustředil na pátrání po živých, zatímco jeho zlatý retriever hledal mrtvé a Dane jen dával značky na místa, která mu Chelsea ukázala.

Chelsea teď ale byla pět kilometrů nad ním. A Dane přikázal DeAngelovi, aby se vrátil do *Deepflightu*, kde měl počkat na výsledky jeho průzkumu. Když stoupal po žebříku ústřední chodbou *Deeplabu*, pocit, který zakoušel v žaludeční krajině, mu připomněl dávné výpravy za hranice Laosu a Kambodži během vietnamské války, když sloužil v jednotce SOG (Studies and Observation Group, Skupina pro průzkum a pozorování). Dane byl vyznamenán, ještě než se dostal k SOG, a pak si jeho oddíl vybral Foreman k jedné misi hluboko na území Kambodže, kde měli pátrat po zříceném průzkumném letadle SR-71.

Foreman tehdy Daneovu oddíl – Průzkumnému oddílu Kansas (RT Kansas) – nesdělil, že letadlo spadlo při přeletu nad Angkorskou bránou. Foreman jim vlastně neřekl vůbec nic. A

během několika minut po vkročení na území brány byli všichni ostatní členové oddílu mrtví nebo zmizeli.

Dane věděl, že *Deeplab IV* není v nitru brány. To by dokázal vycítit. Ale něco se tu stalo. Poznal to, už když klesali, a cítil to i nyní, jako slabý vjem, který se vznáší na okraji vědomí – jako když se člověk po neklidné noci pokouší vzpomenout si na zlý sen.

Něco tu bylo. A podle pocitů, které tu visely ve vzduchu, to něco pocházelo z brány.

Dane prolezl otvorem v kovovém roštu a na chvíli se zastavil před vrchními poklopy. Byly tři, rovnoměrně rozmístěné po obvodu válce. Zelený, červený a modrý, úroveň 3. Červená 3 byla řídicí kabina. Modrá 3 komunikační. Zelená 3 byla kabinou únikovou. Dane se podíval na displej vedle poklopu do Zelené koule. Kabina byla pryč.

Dane odjistil vchod do Modré 3. Jakmile se rozblikalo zelené světélko, začal ručně otáčet klikou. V ústřední chodbě panoval chlad i přes záři dvou elektrických topení umístěných dole. Po třiceti vteřinách klika cvakla a zastavila se. Zelené světlo přestalo blikat a ustálilo se na nepřerušované záři. Dane zatáhl a poklop se na pneumatických ramenech otevřel. Dane se protáhl metrovým otvorem do komunikační sféry.

Nikdo tu nebyl. Dane se rozhlédl po řadách blikajících světelek a ciferníků. Světlo nad hlavou mu začalo blikat také, a jako kdyby toho ještě nebylo dost, kovový hlas mu oznámil, že oddíl je nezabezpečený a že je třeba neprodleně uzavřít přístupový poklop.

Dane ignoroval světlo i hlas. Přešel k přístrojovému pultu a zvedl telefon, který spojoval podmořskou laboratoř s hladinou.

„Je tam někdo?“ Hlas na druhém konci linky zněl zneklidněně. „Co se děje?“

Dane asi vteřinu zíral na sluchátko, které držel v ruce, a vrátil ho do vidlice, aniž cokoliv řekl. Vrátil se do hlavní chodby, zavřel za sebou poklop a otevřel Červenou 3, řídicí a ovládací kabinu.

Sedl si na velitelské místo a přitáhl si k sobě laptop, umístěný na pohyblivém ramenu. Počítač byl zapnutý a jako šetříč

obrazovky na něm kdosi nastavil plavající žraloky a rejnoky. To tam musel dát někdo s osobitým smyslem pro humor, pomyslel si Dane, a stiskl klávesu Enter.

Šetřič obrazovky okamžitě zmizel a nahradil ho rejstřík různých částí hlavního počítače. Dane přejel prstem po touchpadu, dokud šipka na obrazovce neukazovala na slovo History. Klikl na něj.

Objevila se další nabídka různých možností. Dane si pro začátek vybral Palubní deník. Z reproduktoru se ozval hlas poručíka Sautrana. Nejprve potvrdil, že všechny systémy po spuštění Deeplabu fungují normálně.

Dane projížděl záznamy zrychleně, aby se co nejdříve dostal k místu, kde se věci začaly vymykat z normy. Našel ho ihned poté, co Sautran oznámil, že Deeplab dorazil do současné hloubky.

„Zpozorovali jsme nějaký objekt,“ hlásil Sautran. „Přímo pod námi.“

Následoval výbuch šumění statické elektřiny a pak se znovu ozval Sautranův hlas.

„Objekt stoupá. Je dva kilometry pod námi a rychle se blíží. Je obrovský. Zhruba o velikosti toho předmětu, který zpozoroval *Scorpion*. Pokoušíme se jej prozkoumat sonarem.“

Pak bylo několik okamžiků ticho.

„Žádná odpověď.“ Sautranův hlas zněl klidně, takže si Dane mohl pouze představovat, co se asi muselo poručíkovi honit hlavou, když se k nim blížilo něco ohromného z nejhlubšího příkopu Atlantského oceánu. „Lou, je to stroj, nebo je to živé?“

Sautran zřejmě nechal zapnutý záznamník palubního deníku, zatímco se domlouval s jedním ze dvou dalších členů posádky. Dane otevřel na obrazovce laptopu ještě jedno okno. Zde bylo vidět, kde se nacházeli členové posádky v okamžiku nahrávání záznamu do deníku.

Sautranův symbol svítil na stejném místě, kde teď seděl Dane. Lou Wilkins, specialista na snímání, se nacházel v Zelené 1, na nejnižší úrovni, kde končily všechny hlavní snímací jednotky. Bob Freeman, odborník na provoz podmořské laboratoře, byl v Červené 2, kde se nacházely všechny hlavní systémy *Deeplabu*.

„No...“ V pozadí bylo slyšet Wilkinsonův hlas, který k Sautranovi doléhal prostřednictvím intercomu. „Těžko říct, poručíku. Pohybuje se to přímo nahoru. Mám jenom údaje z radaru a sonaru. Ale na celé planetě neexistuje žádný živý tvor, který by byl tak velký a pohyblivý. Sakra, nic takového zatím ani nesetřili lidé. Pokouším se...“ Přerušilo ho šumění.

„Lou?“ V Sautranově hlase se teď objevilo napětí.

„Je to kilometr a půl pod námi a stále to stoupá,“ hlásil Wilkins. „Páni, ta věc tedy stoupá doopravdy rychle. Nemáme k dispozici nic, co by se dokázalo tak rychle a zároveň kontrolovaně vynořovat. Dokonce ani Japonci nemají nic, co...“ Znovu výbuch šumění.

Sautran už nehovořil do mikrofonu lodního deníku, ale nechal jej běžet, zatímco řešil tuto neočekávanou situaci.

„Freemane, ihned se přesuňte do záchranné kabiny. Všichni do záchranné kabiny. Co nejrychleji!“

Dane přikývl. Sautran dělal správnou věc.

„Lou, dejte mi nějaké informace. Co to je za věc?“

„Je půl kilometru pod námi a pořád se blíží,“ hlásil Wilkins. „Zapínám infračervené pátrací reflektory a kamery. Uvidím, jestli se nemůžeme podívat, co... páni!“ Wilkinsův hlas náhle zesílil: „Všechno mi tu začalo bláznit.“

„Tady u mě taky, Lou,“ odpověděl Sautran napjatým hlasem. „Všechny hlavní systémy hlásí selhání. Životní systémy jsou...“ Několik vteřin statická elektřina, „...selhávají...“ Šumění, „...převést...“

Záznam ztichl tak náhle, že to Danea, který natahoval uši, aby zaslechl v burácení statické elektřiny ještě nějaká slova, překvapilo. Chvilí ještě počkal a nechal záznam přehrávat další minutu, ale nic dalšího už nebylo slyšet.

Podíval se na okno, které na obrazovce ukazovalo polohu jednotlivých členů posádky. I tady všechny značky zmizely. Došlo k naprostému selhání všech palubních systémů. Dane se rozhlédl po velitelském stanovišti. Nebyl sice odborník, ale teď to vypadalo, že všechno funguje bez problémů. Zkontroloval momentální pozice členů posádky. Nikde nikdo. Všichni zmizeli. Dane ale věděl, aniž by musel prohledat ostatních šest koulí, které

ještě nenavštívil, že na palubě kromě něj nikdo jiný není. Snad se jim podařilo uniknout v záchranné kabině. Dane předpokládal, že kabinu vyloví *Glomar*, jakmile se vynoří na hladinu.

Vstal z křesla, opustil velitelskou sekci, slezl dolů a vpustil dovnitř Sin Fen a Arianu.

Národní bezpečnostní úřad (NSA) byl založen v roce 1952 prezidentem Trumanem jako součást ministerstva obrany. Jeho úkolem bylo soustředit se na komunikační a kryptografické služby, zkráceně SIGINT, signal intelligence.

I když většina toho, co NSA dělal, podléhalo přísnému utajení, bylo široce přijímanou skutečností, že tento úřad je největším zaměstnavatelem matematiků na světě.

Mezi tyto matematiky patřila i Patricia Connersová, která pracovala pro úřad už déle než dvacet let, a to na různých místech, od vytváření kódů až po jejich luštění. Před pěti lety ji přeložili do oddělení dálkového snímkování a všeobecně ji považovali za jednoho z nejlepších zaměstnanců úřadu nejen v oblasti interpretace dat získaných z různých špionážních systémů, které armáda Spojených států provozovala, ale také pokud šlo o vlastní obsluhu těchto systémů.

Connersová byla drobná padesátnice s šedivými vlasy, jejíž laskavý vzhled maskoval mysl ostrou jako břitva. Na Foremanovu žádost ji pověřili sledováním bran ze špionážních satelitů.

Její kancelář se nacházela dvě patra pod hlavní budovou NSA ve Fort Meade. Veškerou práci odváděla prostřednictvím velkého počítače, který zabíral většinu jejího pracovního místa. Nalevo od obrazovky měla fotografii všech svých šesti vnoučat pořízenou na poslední rodinné sešlosti – dvě měla od své dcery a čtyři od dvou synů. Napravo stál cínový model kosmické lodi *Enterprise* z televizního seriálu. Po straně obrazovky měla přilepené různé samolepky ze shromáždění příznivců literatury sci-fi, která s nábožným zanícením každoročně navštěvovala. Nápis na samolepkách byly různé – od jedné, která oznamovala, že

držitelka je absolventkou Akademie Hvězdné letky, až po suché varování, že řidič nebere mimozemské stopaře.

Minulý týden jí připadalo, že vědecko-fantastické náměty se staly reálnými fakty. Těmi branami se chystal útok na Zemi, který se podařilo zastavit teprve v posledním okamžiku. Ted' tu ale po něm zbývaly trojúhelníkové oblasti na různých místech po celé planetě, které zatím odolávaly každé pozorovací technice, již na ně vyzkoušeli.

Connersová věděla o Super-Kamiokande i o tom, že v současné chvíli to vypadá na nejlepší možnost, jak detekovat kolem bran nějakou aktivitu. Měla přímé spojení na Nádrž a stejně tak i na Foremana ve Válečné místnosti. Její úlohou bylo pokračovat ve sledování bran běžnými snímacími metodami, pro případ té nepravděpodobné možnosti, že by se v nich něco změnilo a lidem by se podařilo nahlédnout do jejich nitra, nebo, což bylo pravděpodobnější, že zpozorují, jak z nich něco vychází ven.

V rámci tohoto úkolu se napojila na systém SOSUS námořnictva, jehož prostřednictvím nahlížela do podmořské aktivity kolem bran, jež se otvíraly v oceánu. SOSUS sice zaznamenal poruchu, která vycházela z Portorické předhlubně, ale nepracoval dostatečně rychle, aby bylo možné varovat *Glomar*. Kromě toho Connersová věděla, že vlastní radar a sonar *Glomaru* něco tak velkého určitě nepřehlédl.

Ted' kontrolovala probíhající programy, jestli fungují správně, když tu si v datech systému SOSUS všimla něčeho, co ji přimělo, aby se zastavila. Téměř deset vteřin zírala na obrazovku, než jí došlo, na co se dívá. „Krucí,“ zamumlala a zvedla sluchátko telefonu, který ji spojoval s Foremanem.

Padesát kilometrů severně od Danea se *Seawolf* konečně dostal na určené místo, kde měl hlídkovat u okraje brány Bermudského trojúhelníku.

Na pokyn kapitána McCalluma se ponorka vynořila na hladinu, aby bylo možné navázat satelitové spojení s Válečnou místností.

McCallum vyšplhal na velitelskou věž ponorky spolu s hlídkou. Když namířil dalekohled západním směrem, spatřil pevnou černou stěnu, která označovala hranici brány.

O dvě patra níž a blíž k zádi ponorky, než stál McCallum, vytáhl kapitán Bateman několik kompaktních disků a uložil si je do kapsy u košile. Narovnal se, vyšel z důstojnické jídelny a zamířil přes operační centrum k přídi. Všiml si, že poklop k velitelské věži je otevřený, ale pokračoval ke kormidlu.

U pultu s přístroji a displeji tu měli službu tři muži. Přímo za nimi seděl na vyvýšeném křesle dozorčí důstojník. Bateman několik vteřin přihlížel a pak pokračoval k přídi lodě, dokud nedorazil k elektronickému ovládání bojových systémů. Dva muži tu pomocí řady obrazovek dohlíželi na všechny vojenské systémy lodi.

Bateman za sebou zavřel tlakový poklop, jedinou přístupovou cestu do této místnosti, a začal utahovat otočnou kliku.

Jeden z námořníků v místnosti si odkašlal. „Pane, ty dveře mají zůstat otevřené, pokud ne...“

Bateman vytáhl z opasku pistoli, otočil se a vypálil. Voják větu nedokončil, protože se jeho mozek rozlétl po šedém boku počítače. Druhý námořník jen nevěřícně přihlížel, ale jeho výraz se rychle změnil v šok, když Bateman vystřelil podruhé a zasáhl ho do břicha. Muž klesl na kolena. Bateman vypálil znovu a ranou přímo do srdce ho zabil. Pak zajistil kliku přístupových dveří, aby ho nikdo nerušil.

Obrátil se k počítačům a vytáhl z kapsy kompaktní disky. Vložil do laptopu první z nich a vyvolal informace, jež potřeboval. Šroubovákem pak odmontoval kryt z jedné části hardwaru a pustil se do práce.

12. kapitola

ROK 999 N. L

Krátce se zastavili mezi dalšími mohylami, které vytvářely malé umělé údolíčko. Ragnaroka potěšilo, že se vzdalují od té proutěné postavy, ale neblahé předtuchy ho neopouštěly. Ocitli se v divné zemi plné divných lidí. Uctívání dubů a upalování lidí coby daru bohům, stejně jako monotónní zpěvy v temnotě, to všechno bylo Ragnarokovi cizí, a tak toužil po známém pohupování paluby pod nohama.

Obě ženy se pohybovaly trávou, která jim dosahovala ke kolenům, jako přízraky a dlouhé nohy se jim pod pláští míhaly s nezemskou plynulostí. Ragnarok, jenž se nad nimi tyčil, je následoval se sekyrou položenou na rameni. Za poslední tři dny se nachodil víc než za celý svůj dosavadní život.

„Musíme tam dorazit před svítáním,“ řekla Penarddun, „jinak se budeme muset ukrýt. Budou po nás pátrat královi muži.“

„Proč?“ zeptal se Ragnarok.

„Protože přísahal věrnost křesťanům,“ odpověděla Penarddun. „Ke starým zvykům se otočil zády. Jednou za čas, když křesťanský biskup začne příliš naléhat, vyšle vojáky, aby nás pronásledovali. Naštěstí z toho nemá žádný velký zisk, jinak by to dělal pořád.“

„Jsou i starší věci než vaše víra,“ poznamenala Tam Nok.

„To je jistě pravda,“ souhlasila Penarddun. „Ale já znám jen to, co znám. Mnoho věcí se během let ztratilo. To místo, kam jdeme, je součástí ještě starší minulosti. Pokud to, co hledáš, není tam, pak nevím, kde jinde by to mohlo být.“

Tam Nok se náhle zastavila a zvedla ruku na znamení, aby se zastavili i ostatní. Natočila hlavu, skoro jako zvíře, větrící ve tmě. Ragnarok se rozhlížel kolem sebe, ale viděl jen samé mohyly, které se rozkládaly po planině do všech směrů.

„Přicházejí,“ řekla Tam Nok.

„Kdo?“ ptal se Ragnarok.

„Valkýry. Ještě nejsou nablízku, ale přicházejí.“

„Myslel jsem, že nemohou překonat vodu ani vyletět z té mlhy,“ podotkl Ragnarok.

„Mají mnoho schopností,“ odvětila Tam Nok. „Zatím máme čas, ale ne mnoho.“ Pokračovala v chůzi ještě rychleji a Ragnarok se vydal za ní, se smysly v pohotovosti.

Prošli mezi dvěma dlouhými mohylami a Ragnarok si uvědomil, že to byly poslední. Až k obzoru se rozkládala širá rovina a v jejím středu, necelý kilometr před nimi, stála nějaká podivná struktura, která se nepodobala ničemu, co Ragnarok dosud viděl.

Penarddun se při prvním pohledu na tu stavbu zarazila a Tam Nok s Ragnarokem se zastavili po jejím boku. Na tu dálku se to dalo těžko poznat, ale Ragnarokovi připomínala podstatně větší verzi kamenných památníků, které Vikingové vztyčovali nad hroby svých vůdců. Do země byla zapuštěna řada kolmých balvanů, na kterých vodorovně ležely další kameny, jež jednoduché sloupy spojovaly. Dohromady vytvářely dva kamenné kruhy. Větší z nich měl průměr přibližně třicet metrů. Zdálo se, že na severovýchod od nich míří nějaká cesta podél břehů prohlubně, kde půda byla o něco níž než okolo, což naznačovalo, že tudy pravděpodobně proudí nějaká řeka nebo potok.

„Co je to za místo?“ zeptala se Tam Nok.

„Nejsvětější z našich míst,“ odpověděla Penarddun a vydali se ke kamenům. „Nyní se mu říká Stonehenge. Nikdo neví, jak je vlastně staré. Stálo tu dlouho před příchodem Římanů.“

Někteří lidé říkají, že je vztyčili dávní předkové, když sem poprvé zavítali. Tomu věřím i já. Kdo jiný by dokázal pohnout takovými kameny? Některé pocházejí z hor skoro čtyři sta kilometrů odsud. Některé mají, myslím, původ za mořem, v zemi Irů, na místě známém jako Tanec obrů na hoře Killarusu.“

Ragnarok přistál několikrát i v Irsku a zjistil, že tam žijí stejně divní lidé jako Britové. Pochyboval ale o tom, že by jedni či druzí byli schopni přepravovat tak obrovské kameny, zejména přes moře mezi oběma ostrovy. Jediný takový kámen by pravděpodobně okamžitě poslal ke dnu i tu nejbytlejší loď. A proč by se vůbec někdo o něco takového pokoušel?

„Někteří dokonce tvrdí, že tyto kameny nepocházejí ani z Irska, ale z temné země daleko na jih i od Říma a Řecka, ze země, kde žijí lidé s černou kůží a po povrchu Země chodí podivná zvířata,“ pokračovala Penarddun. „Kdo mohl dokázat tak zázračnou věc? Ani armáda těch nejsilnějších mužů, jako je tvůj vikinský přítel, by nedokázala pohnout těmi největšími kameny.“

Další hovoří o vrchních kněžích a kněžkách. Jeden z prvních mužů našeho řádu, Myrddinn Wyllt ve starém jazyce, Merlin v novém, sem měl přenést vnitřní kruh kamenů vzduchem.“

Ragnarok by se tomu zasmál, kdyby si nevzpomněl na vznášející se valkýru a na to, jak popadla Thorlaka. Možná ani ten Merlin nebyl člověk, napadlo ho.

„Merlin byl jedním z prvních z našeho řádu, které známe,“ pokračovala Penarddun. „Nyní o něm mnozí hovoří jako o legendě, o muži magie a kouzel, ale šlo spíše o jasnovidce, který dokázal vidět přes hranice přítomného času do minulosti i do budoucnosti. Křesťané ho nazývají démonem, ale on nebyl žádný démon. Byl vyvoleným, který se uměl spojit s dávnými předky i Těmi Dřívějšími.“

Kamenná stavba se tyčila asi půl kilometru před nimi. Ragnarok se stále rozhlížel a napůl očekával, že spatří, jak se na ně z oblohy řítí valkýry. Obklopovalo je ale ticho, kromě zvuků, které vydávaly jejich šaty třením o trávu a nohy každým došlápnutím na zem.

„Ty kameny uzdravují,“ řekla Penarddun. „Vím to, protože jsem to viděla na vlastní oči.“

Monument už byl velice blízko. Země se mírně snižovala a celou stavbu obkružoval malý příkop. Pak prošli kruhem jam vykopaných do země. Ragnarok se chtěl do nejbližší z nich podívat, ale ani jedna z žen se nezastavila.

Vnější kruh kamenů se tyčil asi do čtyřnásobku Ragnarokovy výšky. Když procházel pod kamenem, který ležel na nich a spojoval dva vedle sebe stojící sloupy, připadal si vedle nich jako nedůležitý trpaslík.

Uvnitř stál další kruh z pěti párů vyšších kamenných sloupů, na kterých také spočívaly vodorovné spojovací kameny. Kruh se otvíral na severovýchod. Penarddun se zastavila pod kamenným překladem a nepokračovala do nitra, na prostranství ve tvaru horské podkovy. Do Ragnaroka se dala zima, jako kdyby se kolem náhle ochladil vzduch. Nechtělo se mu chodit dál. Působila tu nějaká podivná síla, o tom neměl žádné pochybnosti. Účastnil se přepadů několika kostelů a v jejich nitru cítil něco z moci křesťanského boha, ale to se nedalo vůbec srovnávat s tím, co cítil tady.

V centru stál malý kámen, necelý metr vysoký a s obvodem něco přes půl metru. Na rozdíl od velkých kamenů, které měly hrubý povrch, byl tento ohlazen do podoby dokonalého sloupu. Z otevřeného konce podkovy vedla přímo na severovýchod stezka, které si Ragnarok všiml už dříve. Prach na cestě ušlapaly generace poutníků.

„To, co hledáš, by mělo být pod tím,“ řekla Penarddun. „Nazýváme to Kámen vzpomínek.“

Nikdo z druidů se nikdy neodvážil toho kamene dotknout.“ Mávla rukou kolem sebe. „Uctíváme toto místo, ale nechodíme dál, než kde teď stojím. Po očištění v řece Avon se vydáváme na Cestu procesí, která končí u kamene uprostřed stezky, jenž představuje varování proti tomu, aby se sem vydával nevěřící.“

Když vychází slunce o letním slunovratu, Kámen vzpomínek vrhá nejdelší možný stín směrem k západním kamenům.“ Pokynula na dva vysoké kameny, mezi nimiž právě stáli.

„Podle legend sem byl Kámen vzpomínek umístěn dávnými předky, když se sem poprvé dostali po útěku před Stínem, a neměl by být rušen, dokud nenastane čas.“

„Nastal čas?“ zeptala se Tam Nok.

„To ty bys měla znát odpověď“, řekla Penarddun.

„Stín roste,“ odvětila Tam Nok „Viděla jsem ho nad Angkor Kol Kerem, hlavním městem mého lidu, které jím bylo zničeno. Viděla jsem ho i na jiných místech při své pouti sem. Ve vysokých horách severně od Indie je také jedno místo patřící Stínu. V širé krajině stepních jezdců je další. I u pobřeží země Vikingů. Na všech čtyřech místech to bylo stejné. Stín je nyní temnější než dřív, kam až lidská paměť sahá. Podle pověstí, které se předávají v mém lidu, je zčernání Stínu znamením blízkého konce. Tomu věří i lidé, kteří žijí v blízkosti ostatních míst Stínu, kolem nichž jsem procházela. V legendách jsou sice drobné rozdíly, ale jejich podstata je všude stejná.

Země je v některých oblastech neklidná. Chvěje se a třese. Burácejí ohňové hory a někde z nich vytékají hořící kameny. Putovala jsem po mnoha krajích a platí to všude. Jediná věc, která může zabránit Stínu, aby uchvátil zbytek našeho světa, je Štít, jež nám zanechali Ti Dřívější. Mé pátrání po této zbrani mě zavedlo sem, takže musím věřit, že nastal čas.“

Ragnarok si rozhodně nemyslel, že nastal čas, aby pokračovali v cestě směrem kupředu. Měl dojem, že naopak příliš dlouho odkládali urychlený návrat na loď. Cítil, jak mu po levém spánku stéká potůček potu, což bylo v tak chladném vzduchu zvláštní.

Tam Nok přešla ke středu Stonehenge, ke Kamenu vzpomínek. Položila na něj ruce. Klekla si, objala kámen rukama a položila na něj hlavu, jako kdyby naslouchala.

Ragnarok se ošíval, nervózní z té ohromné váhy kamenu, který měli nad hlavou. Na obzoru se objevila matná záře, ve směru, kterým se otvírala podkova z kamenů. Zanedlouho mělo nastat svítání.

Tam Nok si stoupla a mávla na ně, aby se k ní připojili. Ragnarok by raději vyrazil jakýmkoliv jiným směrem, ale věděl, že před ženami nesmí dát najevo známky strachu. Vykročil, ale tak pomalu, jako kdyby se musel namáhavě brodit hlubokým pískem.

„Musíme ten kámen nadzvednout,“ řekla Tam Nok.

Ragnarok si všiml, že na vrchní straně kamene jsou nějaké zvláštní rytiny, sotva viditelné. „Co se tu píše?“

„Já nevím,“ odpověděla Tam Nok.

„Myslel jsem, že dokážeš číst písmo předků.“

„To ano, ale tohle je něco jiného.“

„Jak si tedy můžeš být jistá, že máme ten kámen rušit?“ zeptal se Ragnarok.

„Zaplatila jsem ti,“ řekla Tam Nok. „Zvedni ten kámen.“

„Zaplatila jsi mi pouze za to, abych tě přivedl sem,“ namítl Ragnarok.

Tam Nok si stáhla kápi z obličeje a obrátila se k Vikingovi. Její šikmé oči se vpíjely do jeho. Ragnarok o krok couvl.

„Prosím, pomoz mi zvednout ten kámen,“ řekla Tam Nok.

„Na tohle nemáme čas!“ vykřikla Penarddun. „Za chvíli začne svítat a to už musíme být pryč.“

Ragnarok se podíval k zemi. Netušil, jak hluboko do země je ten kámen zapuštěný. Odložil sekyru a sedl si do dřepu. Oběma pažemi kámen objal a pokusil se ho zvednout.

Ani se nepohnul.

Zkusil to ještě jednou a vložil do toho veškerou sílu. Ruce mu z kamene sklouzly a Ragnarok padl na záda do studeného prachu. Začal vstávat, ale pak se zarazil a přiložil ucho k zemi. Několik okamžiků naslouchal a pak si stoupl.

„Někdo se blíží.“ Ragnarok ukázal k východu. „Z tohoto směru. Na koních.“

Penarddun o krok ustoupila. „Královi muži.“

Tam Nok se dívala směrem, který Ragnarok označil, a pak se pomalu otáčela, dokud neopsala celý kruh. „Blíží se i jiní. Nebezpečnější než jezdci na koních. Valkýry. A ještě něco jiného,“ její hlas se vytratil, jako kdyby poslouchala. „Přichází ještě něco jiného.“

Ragnarok zvedl sekyru. Tahle situace se mu ani za mák nelíbila – byli uprostřed roviny a blížili se k nim jezdci a démoni. „Musíme pryč.“

„Musíme se dostat k tomu, co je pod tím kamenem!“ trvala na svém Tam Nok.

„To nám k ničemu nebude, když budeme mrtví,“ namítl jí Ragnarok. „A já sám ten kámen neuzvednu.“

Penarddun se stále pohybovala, prošla právě vnějším kamenným kruhem a ustupovala na západ.

Ragnarok popadl Tam Nok za paži. „Musíme hned odsud.“ Táhl ji za Penarddun. Východní obloha už byla jasnější. Každou chvíli se nad horizontem mělo objevit slunce.

Tam Nok setřásla jeho ruku ze svého ramene. „Musíme se dostat k tomu, co je pod tím kamenem.“

„Tak dobře,“ souhlasil Ragnarok. „Zítra v noci. Mohli bychom se teď už pohnout?“

Tam Nok si přetáhla kápi zpátky přes hlavu a následovala ho z vnitřního kruhu a vzápětí i z vnějšího. Ragnarok už slyšel zvuk kopyt na udusané zemi. Každou vteřinou se k nim blížil. Ohlédl se přes rameno. Necelý kilometr za nimi byla skupinka jezdců, asi osm nebo devět mužů, a mířila přímo ke Stonehenge.

Tam Nok rychle vyběhla kupředu a chytila Penarddun. „Tudy!“ Ukázala k severu.

„Můžeme doběhnout k mohylám a ukrýt se mezi nimi,“ protestovala Penarddun.

„Od mohyl přichází daleko větší nebezpečí,“ řekla Tam Nok. „Z té strany se blíží valkýry.“ Bez dalšího slova vyrazila na sever. Penarddun střelila pohledem na Ragnaroka, který pokrčil rameny a rozběhl se za Tam Nok. Druidská kněžka je následovala.

Ragnarokovi přebíhal po zádech mráz, i když v sobě začal uvolňovat bojový vztek. Už byli kus cesty od vnějšího kamenného kruhu. Jezdci stále mířili ke Stonehenge, aniž by co věděli o tom, že tu jsou nějací vetřelci.

Ragnarok s oběma ženami přeběhli malý příkop a pokračovali v běhu směrem od Stonehenge. Nejbližší mohyly byly něco přes půl kilometru od nich. Ragnarok věděl, že kdyby je jezdcí zpozorovali, dostihli by je dřív, než by se jim podařilo dostat se do úkrytu. A obloha na východě se každým okamžikem víc a více projasňovala.

Ragnarok se zastavil a otočil se – ne na východ, ale na jih. Uvědomil si, že Tam Nok se také zastavila a hledí stejným směrem. Penarddun uběhla ještě několik metrů a pak se zarazila

rovněž. Na jižním nebi se něco velice rychle pohybovalo a blížilo se to k nim asi ve výšce třiceti metrů nad zemí.

Ragnarok v sobě uvolnil bojový vztek. Letěly k nim tři valkýry a za nimi vlály jejich krvavě červené pláště.

Ragnarok zaslechl po levici výkřiky. Jezdci zpozorovali jeho i obě ženy. Valkýry ale u nich budou dřív a nebylo pochyb o tom, kdo představoval větší hrozbu. Koutkem oka zahlédl, jak Tam Nok vytahuje ze svého pláště malý štít, který použila už ve fjordu, a dlouhý nůž. Štít byl asi třicet centimetrů vysoký a patnáct centimetrů široký – ne moc velký, aspoň podle Ragnarokova názoru.

„Pojedeme do Valhaly spolu,“ řekl.

„Příliš se ženeš do náruče smrti, válečníku,“ odpověděla Tam Nok. „Mysli spíš na to, jak přežít.“

Penarddun stála za nimi. Jakmile spatřila valkýry, klesla na kolena a odříkávala něco v jazyce druidů.

Valkýry se rozestoupily, takže mezi nimi zůstalo asi sedm metrů, a klesly na zem tři metry před Ragnarokem a Tam Nok.

„Hlókk, Góll a Skógul,“ řekla Tam Nok a ukazovala přitom zleva doprava na ta tři stvoření.

Ragnarok ta jména znal z legend, jež mu vyprávěla matka: Hlókk Křičící, Góll Skučící a Skógul Zuřivá. Jediný způsob, jak se daly od sebe poznat, byl vzor červené a černé barvy na jejich pláštích, ale Ragnarok neměl čas na to, aby si ho podrobně prohlížel.

„Ještě nikdy jsem je neviděla na otevřeném prostranství venku z mlhy,“ řekla Tam Nok. „To je něco nového.“

Ragnarokovi bylo jedno, jak se jmenují, i jestli to je nebo není něco nového. Zatím byla stvoření naprosto tichá. Valkýry před nimi stály jako temné stíny, vyšší než dva metry, jejich postavy zakrývaly pláště a tváře měly bez výrazu s výjimkou rudě žhnoucích očí. Ragnarok cítil z toho pohledu zlomyslnost a nenávisť, stejnou jako v očích smečky vlků, která štvě kořist.

Nikdy nevěřil v to, že by měl soupeři přenechat iniciativu. Bez dalšího zaváhání vyrazil s pozvednutou sekyrou kupředu, k valkýře, která stála úplně napravo, ke Skógul.

Rozmáchl se proti ní mohutným úderem, ale Skôgul pozvedla dlouhou paži a zachytila ránu ostřím. Ragnarokovy paže síla nárazu téměř ochromila, sekýra se odrazila od valkýry, aniž na ní zanechala třeba jen škrábanec. Druhou paží Skôgul uštědřila Vikingovi prudkou ránu, která Ragnaroka odhodila tři metry daleko, kde upadl.

Sebral se na kolena a postavil se, potřásaje přitom hlavou. Ostatní dvě valkýry obcházely kolem Tam Nok a Penarddun. Skôgul se vznášela bez jakékoliv podpory kousek nad zemí a blížila se směrem k Ragnarokovi s roztaženými drápy na obou rukou. Spodní okraj jejího pláště byl několik centimetrů nad zemí.

Ze zadu se ozval hromový zvuk. Kolem Ragnaroka se prohnal kůň s jezdcem, který vydal válečný pokřik a namířil špičku oštěpu na valkýru.

Skôgul uhnula doleva a oštěp ji těsně minul. Levou ruku s drápy vrazila jezdcovi do hrudi a rozerval na kusy jeho kroužkovou košili. Válečník vykřikl a zmítal se jako ryba na udici, když ho valkýra zvedla z koně, který v hrůze uprchl.

Ragnarok zavrčel a vyběhl kupředu. Sekýrou máchl proti paži, která držela toho muže. Skôgul hodila umírajícího válečníka přímo na Vikinga a znovu ho tak srazila k zemi. Ragnaroka zasáhly poslední výtrysky krve ze Sasova hrudníku.

Ostatní bojovníci na koních s válečnými pokřiky vyrazili proti valkýrám. Od Gôll vyšlehl zlatý paprsek směrem k Tam Nok, která jej odrazila svým štítem. Další paprsek, tentokrát od Hlökk, potkal stejný osud.

V dalším okamžiku se sedm zbývajících králových vojáků ocitlo mezi valkýrami a scéna se změnila ve změť mečů, oštěpů a drápů. Tam Nok popadla Ragnaroka, který už vybíhal znovu proti Skôgul.

„Ne! Tady a teď je nemůžeš porazit!“

Ragnarok za sebou slyšel křik mužů, které právě zabíjela ta démonická stvoření. Penarddun už byla dvacet metrů před nimi a zoufale běžela k severu, k řece. Ragnarok váhal mezi nutkáním bojovat s valkýrami a královými muži, a chutí poslechnout, co mu Tam Nok říkala.

Tam Nok ho znovu zatahala za paži a Ragnarok ji nakonec následoval. Pohybovala se překvapivě rychle a on musel natahovat nohy, aby jí vůbec stačil. Riskoval pohled přes rameno a viděl, že stojí už jen poslední dva válečníci bez koní, zády k sobě a brání se proti třem valkýrám, které se k nim pomalu blížily. Vzápětí padli pod údery drápů.

Po planině se šířily první paprsky slunce, až dosáhly ke Kamenu vzpomínek, jenž vrhl dlouhý stín ke středu velkých kamenů.

Ragnarok se zastavil, když valkýry jednohlasně zaječely. Ten skřek se rozlehl nad celou planinou. Otočil se a připravil se k dalšímu střetu. Valkýry se ale zvedaly nad mrtvá roztrhaná těla a neochotně je pouštěly ze svých krvavých spárů. Vznosly se do výšky téměř třiceti metrů a pak, jako kdyby je poháněl silný vítr, rychle odletěly na západ za mizející temnotou.

13. kapitola

SOUČASNOST

Foreman zklamaně udeřil dlaní o konferenční stůl. Z *Glomaru* hlásili, že v *Deeplabu* někdo zvedl telefon, ale nic neřekl. A že radar lodi potvrdil, že *Deepflight II* byl u podmořské laboratoře. Foremana by nepřekvapilo, kdyby zjistil, že to sluchátko zvedl Dane, aniž by se namáhal ohlásit.

Prohlížel si data, jež se mu objevovala na obrazovce. Nagoja namířil Nádrž na Bermudský trojúhelník příliš pozdě, takže dokázal zachytit jen slabé stopy muonů v oblasti hluboko pod podmořskou laboratoří – přímo kolem oné oblasti nižší aktivity.

„Mohl tam být ten náš velký objekt?“ zeptal se Foreman do malého mikrofonu, který měl upevněný před ústy.

„Ano, to je možné.“ Nagojova odpověď přišla do Foremanova levého sluchátka.

Na přístrojové desce blikalo po celou dobu rozhovoru s Nagojou světélko a Foreman se konečně vzdal. „Počkejte chvílku,“ řekl a zapnul přímou linku do NSA. „Ano?“

Connersová neztrácela čas žádnými zdvořilostmi. „Atlantický systém SOSUS hlásí aktivitu. Elektromagnetickou zpětnou vazbu. Velice slabou, ale je tam. Stejně jako to začalo z Angkorské brány, když se to napojilo na naše satelity MILSTARS.“

„Způsobil to ten velký objekt?“

„Ne. Tohle je na něm nezávislé.“

„Je to další útok?“ chtěl vědět Foreman.

„Zatím to je tak slabé, že se to dá sotva nějak nazvat,“ odpověděla Connersová. „Já bych řekla, že to je průzkum. Zkušební sonda za použití našeho vlastního vybavení.“

Ve sluchátku ve Foremanově pravém uchu se náhle ozval vzrušený Nagojův hlas: „Právě jsme zpozorovali další muonovou aktivitu!“

Foreman se podíval na obrazovku. Z trojúhelníku, který představoval bránu Bermudského trojúhelníku, vycházel proud muonů a mířil přímo k Portorické předhlubni.

„Udejte velikost,“ přikázal Foreman.

„Šířka kolem dvou kilometrů a pohybuje se to rychle,“ hlásil Nagoja. „Ještě nikdy jsem neviděl něco tak velkého a silného.“

Foreman zvedl sluchátko. „Kapitáne Stantone, zkuste se znovu spojit s *Deeplabem*.“ Zapnul svůj mikrofon. „Connersová, vidíte na přístrojích nějaký velký objekt?“

„Negativní. SOSUS neudává žádný pevný předmět, jen poruchu ve struktuře vody, jako kdyby skrze ni někdo hloubil tunel. Ale je to velice silné!“

DeAngelo připojoval kabely ponorky ke konektorům v Červené 2, aby dobil baterie a doplnil kyslík. Dane, Sin Fen a Ariana byli právě v Modré 3, v komunikační kabině.

Telefon, který je spojoval s hladinou, začal bzučet a přerušil tak jejich diskusi o tom, co se mohlo stát s posádkou. Dane zvedl sluchátko a přepnul přístroj na hlasitý poslech.

„Ano?“

„Kde jste sakra byli?“ Kabinou se nesl Foremanův hlas. „Co se tam děje?“

„Už je Glomar vyzvedl?“ zeptal se Dane.

„Koho měl vyzvednout?“

„Sautrana a jeho posádku. Úniková kabina je pryč.“

„Žádná kabina se nevynořila,“ řekl Foreman.

Dane si nebyl jistý, jestli slyšel správně. „Ale tady není.“

„Na hladinu se taky nevynořila,“ zopakoval Foreman. „Kabina má v sobě vysílač a Glomar by ji už zachytil. Žádný signál se neozval.“

„Co kdybyste mi řekl, co se děje?“ promluvil příkře Dane.

„Něco vystoupalo k Deeplabu zespoda,“ odpověděl Foreman. „To je všechno, co víme.“

„Ať už to bylo cokoliv,“ řekl Dane, „dostalo to únikovou kabinu. Prohlédl jsem si palubní deník. Vynechaly jim všechny systémy, těsně předtím, než k nim dorazil ten velký objekt.“

„Vaším směrem míří ještě něco dalšího,“ řekl Foreman.

„Z hlubiny?“ zeptal se Dane.

„Ne. Z brány Bermudského trojúhelníku. Zapněte si počítačové připojení.“

Ariana spustila velký počítač před sebou. Obrazovka se rozzářila a vzápětí se objevil obraz.

„To je připojení na japonské zařízení, které snímá aktivitu muonů,“ vysvětlil jim Foreman.

Dane viděl, jak se silná linka prodlužuje a blíží se k jejich poloze. „Co to je?“

„Nevíme. Nějaká porucha ve vodě.“

„Kolik času nám zbývá?“

„Dvě minuty,“ řekl Foreman.

Dane se podíval na Sin Fen. Vnímal tlukot na jejím levém spánku, každý pulz se stahem srdce.

„Jak se dá tahle věc vypnout?“ zeptal se Ariany.

„Proč bychom...“ Ariana se zarazila a pak přikývla. „Vypnutím hlavního i záložního počítače. Tím se všechno vypne, ale nejsem si jistá, jak to pak půjde znovu nahodit. Tak daleko jsem se v manuálu nedostala.“

„Vypněte ty počítače,“ přikázal jí Dane.

Ariana si k sobě přitáhla klávesnici.

„Co to děláte?“ Foremanův hlas se odrážel od zakřivených stěn.

„Ozveme se vám,“ řekl Dane a přerušil spojení.

Ariana ťukala do klávesnice počítače.

Dane se podíval na hodinky. „Jedna minuta a třicet vteřin.“

Dvoukilometrový kužel černoty se probíjel oceánem a vysílal na všechny strany rázovou vlnu. Dorazil k okraji Portorického příkopu ve stejné hloubce, v jaké byl Deeplab.

Tam se rozdělil do dvou větví. Jedna, široká asi kilometr a půl, se zanořila do hlubiny, zatímco druhá, menší, pokračovala přímo kupředu.

„Třicet sekund,“ řekl Dane.

Ariana se nenamáhala odpovídat. Sin Fen seděla stranou s rukama přitisknutýma k hlavě. „Pochází to z brány,“ řekla.

„Já vím,“ souhlasil Dane.

„Od Stínu,“ upřesnila Sin Fen.

„I to vím,“ odpověděl Dane. „Patnáct vteřin.“

„Myslím, že to mám,“ ozvala se Ariana.

„Myslíte?“ zopakoval Dane.

Ariana zmáčkla klávesu Enter.

Světla zhasla a celá podmořská laboratoř se ponořila do absolutní tmy.

O vteřinu později Dane ucítil bodnutí bolesti v mozku, které jako by ho rozpoltilo odpředu dozadu. Zhroutil se na kolena a vrazil přitom do Ariany.

Bolest se zvětšovala až k bodu, kdy ji nemohl unést, svinul se na kovové podlaze do klubíčka s otevřenými ústy a křečovitě sevřenými svaly.

Pak byla bolest pryč.

Temnotu prořízl kužel světla – Ariana držela v ruce baterku. „Jste vy dva v pořádku?“ Dane se zvedl na kolena a podíval se na Sin Fen. „To bylo těsně.“ Kambodžanka jen přikývla.

Dane naklonil hlavu ke straně. „Neslyšeli jste něco?“

V dalším okamžiku se celý Deeplab mohutně otřásl. Všechny tři to srazilo na podlahu, světlna dopadla na zem a znovu je pohltila temnota.

Kapitán Stanton stál na palubě a přihlížel, jak kabel v automatickém systému, který vyrovnával houpání lodi, míří ke značce deseti metrů a pokračuje stále dál.

„Co se to ke všem čertům děje?“ zeptal se.

Jedenáct metrů a konečně se odvíjení kabelu začalo zpomalovat. Nakonec se zastavilo u čtrnácti metrů, což představovalo nový rekord. To muselo způsobovat něco z hlubiny, protože hladina moře kolem *Glomaru* byla naprosto klidná.

„Něco narazilo do podmořské laboratoře,“ hlásil hlavní inženýr, který měl na starosti vrtné zařízení.

„Je pořád na místě?“

Inženýr se podíval na svoje přístroje a překvapeně zamrkal. „Nic se neozývá! Buď tam není, nebo je úplně vypnutá.“

Foreman sledoval, jak se ta linka z Bermudského trojúhelníku rozděluje. Vrchní prošla místem, kde se nacházel *Deeplab*, pokračovala ještě asi půl kilometru a pak začala pomalu ustupovat.

Druhá zamířila přímo dolů, k úplnému dnu, prošla tou velkou oblastí s muonovou aktivitou v Portorické předhlubni a pak ustoupila i ona.

V uchu mu zapraskal hlas. „V linii šíření jsme zaznamenali pevný předmět,“ hlásila Connersová. „Jedná se o velkou kouli, která se právě vrací zpátky do brány.“

„Nagojo,“ promluvil Foreman do telefonu. „Co máte vy?“

„Obě linie muonové aktivity se vracejí zpátky,“ odpověděl Nagoja. „Ale brána Bermudského trojúhelníku je teď dvakrát větší než byla. Rozšířila se na jih, takže je teď něco přes třicet kilometrů od Glomar Exploreru.“

„Cílová oblast je pořád na dně?“ zeptal se Foreman.

„Ano. Stále o stejné velikosti.“

„A sakra,“ zaklela Connersová. „Máme problém! Na jihovýchod míří podle údajů SOSUS velká vlna.“

„No a?“ Foremana zajímala brána, ne nějaké vlny.

„Malá výška, dlouhá vlnová délka, spousta energie,“ odpověděla Connersová. „Počítač říká, že až narazí na mělké vody kolem Portorika, vlnová délka se zkrátí a vlna se zvedne do

výšky nejméně patnácti metrů. Za patnáct minut dorazí na severozápadní pobřeží Portorika velké tsunami.“

14. kapitola

ROK 999 N. L.

Ragnarok zasténal. Když se posadil, hrud' mu trhala bolest. Odhrnul svůj plášť a podíval se. Na prsou měl černomodrý obtisk paže valkýry. Červená spálenina, kterou utrpěl minulý týden od stejných stvoření, se v něm téměř ztrácela. Zatím valkýry kolem sebe rozdávaly samá zranění.

„Ách,“ Ragnarok se naklonil ke straně a odplivl si. Dýchání ho bolelo, a proto se rychle několikrát zhluboka nadechl. Palčivá bolest v hrudi se změnila v neměnný oheň, který Ragnarok ignoroval.

Rozhlédl se kolem sebe a zamrkal. Tam Nok stála v řece a voda jí dosahovala až do pasu. Byla nahá, horní polovinu těla měla snědou a štíhlou. Ragnarok se přistihl, jak na ni zírá, a odvrátil se. Penarddun stále ještě spala schoulená opodál ve svém červeném plášti.

„Měl by ses taky umýt,“ řekla Tam Nok.

Ragnarok zvedl Drtič kostí a pozorně zkoumal ostří sekyry, aby se přesvědčil, jestli střet s valkýrou Skógul nenadělal nějaké škody. „Voda je k pití a k tomu, aby se po ní plavily lodě,“ odpověděl. Ostří bylo v místě, kde udeřil valkýru do paže, ztupené. Ragnarok vytáhl brusný kámen a dal se do práce.

Slyšel, jak Tam Nok vychází z vody, ale nezvedl oči od sekyry. Ozvalo se zašustění oblečení a Ragnarok ještě počkal

několik vteřin, než se odvážil podívat. Tam Nok už měla na sobě plášť a seděla na břehu řeky. Krátké bílé vlasy měla přitisknuté k hlavě a na chvíli vypadala velice mladě a křehce. Ragnarok si uvědomil, že je jí sotva víc než dvacet let, není-li ještě mladší. To není mnoho na někoho, kdo tolik ví a kdo se vydal na tak obtížnou pouť.

Toho rána dorazili k řece a vydali se na západ. Běželi asi půl hodiny, než se na tomto místě zhroutili. Řeka Avon nebyla moc široká ani hluboká, ale tekla pod úrovní Saliburské pláně a poskytovala jim tak určitou ochranu před odhalením. Ragnarok věděl, že královny muže, které zabily ještě před rozbřeskem valkýry, bude někdo dříve či později postrádat. Podíval se ke slunci. Už bylo po poledni.

Tam Nok neuniklo, jak si ji prohlíží, a zvedla ruku ke svým vlasům. „Bývaly černé,“ řekla.

„Co se s nimi stalo?“

„Jednoho dne jsem se podívala do pramene, který jsem přecházela, a spatřila jsem, že změnily barvu.“

Ragnarok kdysi znal muže, jehož vlasy takto změnily barvu. Ten muž vyrazil jednoho dne rybařit na moře a tři týdny se nevracel. A když se vrátil, měl bílé vlasy, utrápený výraz v očích a byl němý. Už nikdy nepromluvil a zemřel necelých šest měsíců poté.

„Co se stalo těsně předtím, než zbělaly?“ zeptal se.

„Přihodilo se to na počátku mé cesty. Musela jsem vstoupit do temné oblasti nedaleko svého domova.“ Tam Nok potřásla hlavou. „O některých věcech je lepší nemluvit.“

„Jestli máme cestovat spolu, myslím...,“ začal Ragnarok, ale všiml si, že se Tam Nok nedívá na něj, ale za něj, a na tváři se jí objevil zvláštní výraz. Vyskočil na nohy a otočil se s připravenou sekýrou v ruce.

Na okraji planiny, v místě, kde se začínala svažovat k řece, stál starý muž. Na sobě měl roztrhané šaty a tvář mu zakrýval dlouhý a hustý šedivý plnovous. Držel hůl, která vypadala jako vyrobená z černého dřeva, byla dokonale hladká a dlouhá téměř dva metry. Na její špičce něco odráželo světlo. Ten záblesk Ragnaroka skoro oslepil. Přimhouřil oči. Byl to pečlivě

vytváraný ornament – had se sedmi hlavami. Druhý konec hole končil špičkou kopí, která se ve slunečním světle také leskla.

Ragnarok takovou zbraň nikdy neviděl, ale musela znamenat něco pro Tam Nok, protože prošla kolem Vikinga a rychle oslovila starce svou mateřštinou.

„Zpomal, děvče, zpomal,“ odpověděl muž Ragnarokovým jazykem, ale s přízvukem, jaký Viking už slyšel – daleko na severu na tomto bohy zapomenutém ostrově, v kraji s kopci, bažinami a hlubokými jezery, a také s lidmi, kteří se oblékali do šatů se vzory podle rodiny, z níž pocházeli. Byli to zvláštní lidé, ke kterým měli Vikingové v boji úctu, protože se dokázali vybudit do stejně šíleného stavu bojového vzteku jako oni sami.

Muž sešel dolů k jejich malému táboru. Penarddun, kterou vzbudily hlasy, otevřela oči zakalené spánkem. Několik vteřin nechápavě hleděla na starce a pak překvapeně zalapala po dechu. „Lailoken!“

Stařec došel k řece, klekl si, ponořil obličej do vody a zhluboka se napil. Když pak zvedl hlavu, z plnovousu mu odkapávala voda. „Tak mě někteří nazývali,“ připustil. Šedé oči mu zjihly a zdálo se, že jimi hledí do velké dálky. „Už to je ale strašně dávno, co mě tak naposledy někdo oslovil.“ Opět zaostřil pohled a podíval se na Penarddun. „Ty jsi jednou z těch, kteří uctívají kameny, stromy a hvězdy.“

Penarddun sklonila hlavu. Muž se zasmál a začal se točit se kolem své osy. Špička kopí kolem něho opisovala kruh; stařec jako by se na chvíli odpoutal od skutečnosti, ale pak se stejně náhle zastavil a zvážněl.

Přenesl pohled na Ragnaroka. „Nájezdník z moře. Viděl jsem vaše lidi bojovat na březích severně a východně odtud. Naučil jsem se vaši řeč od jednoho z tvých druhů, který uvízl v mé zemi. Jsi daleko od oceánu, plavče ze severu.“ Přikročil k němu blíž. „Řekni mi, baví tě zabíjení? Nebo se těšíš, až někdo zabije tebe? Pokud si to pamatuji správně, vy lidé se těšíte z obojího.“

Nečekal na odpověď a přesunul pozornost k Tam Nok. „Ještě nikdy jsem neviděl nikoho, jako jsi ty. Ani neznám řeč, jakou jsi mne oslovila. Předpokládám, že když cestuješ s tím velkým barbaram, mluvíš jeho řečí.“ Natáhl ruku, potaženou povlakem

špíny. Tam Nok neucukla, když jí přejel po straně očí. „To je divné. Nanejdívš divné. Vidiš něco jiného než my?“ Znovu se zasmál, napůl šíleným smíchem. „Ach ano, myslím, že vidíš. Myslím, že opravdu vidíš!“

„Jmenuji se Tam Nok. Pocházím z království Khmerů.“ Ukázala na jeho hůl. „Ten Naga na tvé...“

„Cože?“ přerušil ji Lailoken. „Co jsi říkala?“

„Ten sedmihlavý had. V naší zemi ho nazýváme Naga. Je posvátný.“

Lailoken se podíval na svou hůl, jako kdyby ji viděl poprvé. „Posvátný had se sedmi hlavami? Lidé jsou tak divní, že ano?“ Zasmál se. „Líbila se mi, a tak jsem si ji vzal.“ Zavrtěl hlavou. „Je tak těžké si všechno pamatovat.“ Podržel si hůl v natažené paži před obličejem a prohlížel si ji, jako kdyby ji ještě nikdy neviděl. „Ano, je posvátná. Na to si vzpomínám.“

„Kdo jsi?“ zeptala se Tam Nok.

Stařec se zachvěl, jako by jím náhle projel mráz, a zvažněl. „Ona mě nazvala Lailoken. Tak mi říkali před dlouhými, dlouhými věky. Když jsem radil králi. Mám na mysli prvního krále, kterému jsem radil. Ano, říkal jsem mu mnoho věcí. Ale on neposlouchal. Nikdy neposlouchají.“

„My budeme poslouchat,“ řekla Tam Nok.

„Já je varoval!“ Zarazil se a usmál se. Na tváři měl opět výraz laskavého starce. „Oslovovali mě Lailoken. Dali mi ale i jiná jména. Později. Myrddin. Když jsem byl na dvoře dalšího krále. Už jste někdy to jméno slyšeli?“

„Myrddin?“ zopakovala Penarddun rozechvěle.

„Ano.“

„V novém jazyce Merlin,“ řekla Penarddun.

„Dávám přednost Lailokenovi. To je jméno, které mi dala matka s otcem. Někdy se mi v hlavě motají různé jazyky. Znímám mnoho různých řečí a navštívil jsem řadu zemí. Ale ty...“ Ukázal na Tam Nok. „Ty jsi pro mě novinkou.“

Hlas se mu změnil a stařec opět začal překotně drmolit. „Říkal jsem to králi. Prvnímu králi. Říkal jsem mu o těch dracích. Jeden byl červený. Druhý bílý. Bojovali a bojovali a bojovali. Pořád. A proto se zbouraly jeho zdi. Nemohl postavit svůj hrad.“

„Král Vortigen?“ zeptala se Penarddun.

Stařec přikývl.

„Vortigen vládl před pěti sty lety,“ vysvětlila Penarddun tišším hlasem Ragnarokovi a Tam Nok.

„Bylo to už dávno,“ souhlasil Lailoken. „Řekl jsem mu o těch dracích pod Dinas Emrys. O červeném i o bílém. A že kdyby vysušil nádrž, draci by vyletěli ven a on by mohl postavit hrad. Samozřejmě jsem mu ale také řekl, že bílý drak zabije červeného. A protože jeho znakem byl právě červený drak, moc ho to nepotěšilo. Ale on mi nevěřil. Ten bílý... ale, co na tom sejde...“ Lailokenův hlas se vytratil.

„Ten bílý patřil k linii Artora – Artuše,“ zašeptala Penarddun.

„Ano. Ale to proroctví se netýkalo jen toho,“ řekl Lailoken. „Lidé si pamatují jen Artora a jeho kulatý stůl a historky o meči a válečnících ve zbroji. A dokonce už teď si většina myslí, že to není pravda. Ale tyhle věci nebyly vůbec důležité. Podstatné je, že jsem viděl budoucnost. Viděl jsem, jak znovu přichází Stín. Chtěl jsem po nich, aby se na to připravili. Aby přestali bojovat mezi sebou.“

„Stín?“ zopakovala naléhavě Tam Nok.

Zavřel oči a přitiskl si dlaně ke straně hlavy. „Ze země vystupuje temnota. Černá stěna. A ze tmy přijde smrt a utrpení pro všechny. Sama země se bude chvět a vyšlehnou z ní plameny. Spustí se smrtonosný déšť, který zabije zvířata i všechny rostliny. Veškerý život. Čarodějnice, tři sestry, přijdou jako první, aby připravily cestu pro ostatní.“

To Ragnarokovi něco připomnělo. „Valkýry?“

„Valkýry?“ zopakoval Lailoken. „Ve vaší zemi je tak nazýváte. Čarodějnice. Démonky. Ďáblovy služky. Poslové zla. Na názvu nesejde.“ Lailoken si náhle sedl a hůl si položil do klína. „Jsem unavený. A hladový. Putoval jsem zdaleka, abych se sem dostal.“

„Proč?“ zeptala se Tam Nok, zatímco vytahovala ze svého vaku nějaké sušené maso a okoralý chléb, který podala starci.

Lailokenovi se na okamžik projasnil hlas. „Proč jsem unavený? Protože mám za sebou dlouhou cestu. Proč jsem hladový? Protože jsem po cestě mnoho nejedl. Proč jsem se

vydával na tak dlouhou pouť? Protože jsem se potřeboval dostat sem.“

Tam Nok trpělivě pokračovala: „Proč jsi tady?“

Lailoken si naplnil ústa chlebem a když odpovídal, sypaly se mu z nich drobečky. „Přece proto, abych se s vámi setkal. Aspoň si myslím, že jsem se měl setkat s vámi. Ted' už si nejsem ničím tak jistý, jako jsem kdysi býval.“

Ragnarok se zamračil. Ten stařec vypadal jako žebrák – až na tu hůl – a mluvil jako blázen. Takové už viděl, bydleli na okraji vesnice, žebrali o jídlo a blábolili o různých nesmyslech. Někteří lidé věřili tomu, že blázni jsou mluvčími bohů, ale Ragnarok je považoval jen za nemocné lidi.

Tam Nok se na něj zle podívala, jako kdyby věděla, co si myslí, a usedla vedle starce. „Lailokene, řekni mi, prosím, proč jsi nás hledal?“

„Abych vám pomohl.“ Strčil si do úst kousek sušeného masa.

„Jak?“ zeptala se Tam Nok.

Lailoken se zasmál a z pusy mu vyletěly kousky napůl sežvýkaného masa. „Jak? Jak to mám vědět? To vy byste to měli vědět. Jakou pomoc potřebujete?“

Tam Nok mluvila trpělivým tónem. „Potřebujeme nadzvednout Kámen vzpomínek ve Stonehenge.“

Ragnarok si odfrkl. „Především potřebujeme přežít útoky valkýr.“

„Když se to místo stavělo, nenazývali jej Stonehenge. A nebylo postaveno proto, abyste vy...“ Lailoken ukázal prstem na Penarddun, „tančili kolem a uctívali ho.“

„Proč bylo postaveno?“ zeptala se Tam Nok.

Lailoken pokrčil rameny. „To jsem zapomněl. Bylo to ještě před mým časem.“ Lailoken zvedl hůl. „Tohle vám pomůže splnit obě věci, po kterých toužíte.“ Hodil hůl Ragnarokovi a Viking, i když ho nenadálý hod překvapil, ji chytil jednou rukou. Hůl byla ošidně lehká. Nebyla ze dřeva, ale z materiálu, který ještě nikdy předtím neviděl, ale vycítil, že je hodně pevný. Přiblížil si oštěp k obličejí. Natáhl ruku, aby vyzkoušel ostří kopí prstem, ale Lailoken ho varoval:

„Nedělej to. Odřízneš si prst a všimneš si toho, teprve až bude ležet na zemi před tebou.“

Ragnarok ruku spustil. Hrana vypadala velice ostrá. Pak hůl otočil a podíval se na ozdobu na druhém konci. Sedmihlavý had. S ničím takovým se ještě nesetkal. Slyšel ale o nich od své matky. Bylo to stvoření, které se nazývalo hydra.

„Ta hůl dokáže odemknout Kámen vzpomínek?“ zeptala se Tam Nok.

„Tak mi to bylo sděleno a tak to říkám já vám,“ odpověděl Lailoken.

„Kdo ti to pověděl?“ chtěla vědět Tam Nok. „Ti Dřívější?“

Lailokenova ruka se zarazila cestou k ústům s dalším kouskem chleba. „Ti Dřívější?“ Vypadalo to, že se na několik vteřin zabral do myšlenek. „Chtějí nám pomoci, ale nemohou sem přijít tak jako valkýry. Teď už ne. Před dávnými dobami mohli. Pak došlo k mnoha změnám. Změnily se věci, kterým nerozumí dokonce ani oni, takže nebudu předstírat, že jim rozumím já.“ Tón jeho hlasu se změnil a stařec monotónně drmolil: „Tak mi to řekli. Řekli to i ostatním. Dali nám znamení. Poslali vzkazy. Ale mnozí neposlouchali. Neposlouchali.“

„Když tě dovedeme k tomu kamenu,“ oslovila ho Tam Nok, „otevřeš jej pro nás? My budeme poslouchat, slibuji.“

Lailoken se naklonil ke straně a svalil se na bok. „Ano. Otevřu ten kámen. Ale nejdřív se musím vyspat.“

15. kapitola

SOUČASNOST

První věcí, kterou si Dane uvědomil, bylo, že kolem něj jsou další lidé. Živí. Rozhlédl se svou myslí – Arianu a Sin Fen cítil velice blízko. O kousek dál narazil na vířící sny DeAngela. Všichni v bezvědomí.

Dane se posadil a otevřel oči. Byla tu zima a tma jako v pytli. Nenarušoval ji ani ten nejmenší záblesk světla, kterému by se jeho oči mohly přizpůsobit. Vzpomněl si na baterku, kterou měla Ariana. Shýbl se a klekl si na všechny čtyři.

Dotkl se nějakého těla a zkontroloval jeho životní funkce. Tep byl silný a podle toho, co dokázal zjistit rychlým prohmátáním, žádná kost nebyla zlomená. Z mentálního obrazu těla věděl, že patří Arianě.

Pokračoval v pátrání a vzhledem k malým rozměrům kabiny už o několik vteřin později narazil na tělo Sin Fen. Dane ji rychle prohmatal také, přesně jak ho to naučili před desetiletími při výcviku ve zvláštních jednotkách a jak to dělal od té doby při své záchranářské práci. I Sin Fen se zdála být sice potlučená, ale bez zlomeniny. Dane se na chvíli zarazil, než pokračoval ve svém hledání svítilny. Vztáhl obě ruce a položil je Sin Fen ze strany na hlavu.

Zaostřil svou mysl. Okolní tma a ticho mu pomáhaly, protože jediné, co cítil svými smysly, byla kovová podlaha pod koleny a hlava, kterou svíral mezi dlaněmi.

Dane viděl obrovskou pyramidu s plochým vrcholem. Byla přes sto padesát metrů vysoká, z černých kamenů, a připomínala mu pyramidu, kterou viděl v Mexiku, jenže podstatně větší, dokonce větší, než je Velká pyramida v Egyptě. Kameny se na slunečním světle leskly.

Podél příkrých schodů po obou stranách pyramidy stála seřazena řada lidí v různobarevných pláštích. Úplně nahoře na kamenné plošině stáli do kruhu lidé v černých hábitech. Všichni měli tmavou pleť a černé vlasy.

Na plošině leželo tělo. Ženské. Byla jiná než lidé okolo ní: měla světlou pleť a velice světlé, až téměř bílé vlasy. Modrýma, doširoka otevřenýma očima se dívala přímo vzhůru. Na sobě měla červené roucho. Obrátila se k jedné z černě oděných postav, k té, která držela v ruce hůl, a její rty se pohnuly.

Něco říkala, ale Dane nic neslyšel. Na jednom konci plošiny stáli tři muži a jedna žena, kteří neměli roucha, ale lesklou zbroj a pod ní kožené oblečení. U pasu jim visely meče, přes rameno měli luky a v ruce drželi oštěpy. Jejich tváře byly tvrdé a drsné – tento pohled Dane dobře znal. Byli to válečníci, kteří už viděli umírat mnoho lidí. Dokázal rozeznat, že na něco dychtivě čekají a že chtějí, aby se už stalo to, co se mělo stát. Z pouhého pohledu na ně věděl, že doprovázeli tu ležící ženu na dlouhé a strastiplné pouti až sem. Žena vrhla neklidný pohled k severu. Tím směrem Dane spatřil tmavý oblak – na obzoru se tyčila hradba Stínu. Brána se otevřela a rostla: blížila se k pyramidě.

Žena na plošině skončila svou řeč. Zahleděla se přímo vzhůru na dokonale modré nebe. Muž v hábitu, ten, ke kterému hovořila, jí položil ruku na čelo. Mírně přikývla. Muž ruku odtáhl. Poodešel kousek stranou a vložil svou hůl do malého otvoru vedle plošiny, na které ležela. Hůl zajela dovnitř asi třicet centimetrů a pak se zastavila.

Ostatní kněží a kněžky něco monotónně odříkávali. Hlavu té ženy obklopila modrá záře. Její tělo se vyklenulo vzhůru a ústa jí

ztuhla bolestí, ale Dane neslyšel žádný zvuk. Muž pootočil holí. Záře kolem ženy se zvětšovala. Něco se dělo s její hlavou.

Dane přimhouřil oči a snažil se přijít na to, co to přesně...

Vtom mu mozkiem za levým okem projela ostrá bolest, která ho úplně odhodila nazad. Přitom pustil hlavu Sin Fen, ale ta nepadla zpátky na podlahu. Sin Fen se ve tmě posadila.

Bolest zmizela právě tak rychle, jako se objevila.

„Jaký je stav?“ zeptala se Sin Fen.

Dane si promnul čelo. „Je tu tma, jsme bez energie a já nemůžu najít baterku.“

„Ariana určitě vyřadila odstavením počítačů všechny zdroje energie,“ řekla Sin Fen.

„Aspoň se nám ta věc nedostala do počítače jako v tom letadle v Kambodži.“

„Nemáme ponětí, co se stalo. Nevíme, jestli to, co nás zasáhlo, byla sonda z brány.“

Dane slyšel, jak se Sin Fen ve tmě pohybuje.

„Vy víte, že to byla sonda z brány,“ řekl Dane. „Cítíte to stejně jako já.“

Dane zavřel oči, když temnotu roztál kužel světla. Pomalu oči otevřel. Sin Fen rozsvítila nouzové osvětlení nad hlavním počítačem. Ariana se na podlaze zavrtila a Dane jí pomohl do sedu.

„Jak vám je?“ zeptal se jí.

„Žiju,“ odpověděla. Zamrkala ve světle. „Zdá se, že Deeplab je nepoškozený. Co to do nás sakra vrazilo?“

„To nevím,“ řekl Dane.

Ariana se zachvěla. „Je mi zima.“

„Můžete zase nahodit zdroje energie?“ zeptal se Dane.

Ariana přikývla. Posadila se k počítači a stiskla tlačítko. Obrazovka se rozzářila. „Aspoň že tohle funguje. Chvilku mi to bude trvat.“

Kapitán Bateman byl sám už několik hodin. Námořníci v ponorce se obvykle drží mimo oblasti, kde nemají momentálně co dělat, a počítačové centrum představovalo slepou uličkou –

nikam dál už nevedlo. Díky tomu, a taky proto, že počítače zatím fungovaly bez problémů, se nikdo nepokusil zamčené dveře otevřít.

Bateman zavřel desku počítače a podíval se na hodinky. Všechno připraveno. Teď už to byla jen otázka času. Opřel se a přitiskl si obě ruce k hlavě. Napravo, hned za uchem, mu pulzovala bolest, jako když tikají hodinky. Pravou rukou si v tom místě přejel po kůži a ucítil pod ní malý hrbolek. Připadalo mu, že mu prsty vibrují ve stejném rytmu, v jakém se ozývá ta bolest.

Zavřel oči, a když je znovu otevřel, zračil se mu v nich zmatek. Na kratičký okamžik netušil, kde je, ani co dělá. Ta chvilka ale minula a přes jeho myšlenky se opět zatáhla opona. Znovu klesl do křesla.

„Zdá se, že podmořská laboratoř je v pořádku,“ Daneův hlas zněl Foremanovi, který už se domníval, že Deeplab IV i všichni lidé na palubě jsou ztraceni, jako balzám.

Foreman vzhlédl k elektronické tabuli před sebou. Blikala na ní červená světla. Přiběhl k němu jeden z důstojníků. „Pane, máme potvrzené varování NSA před tsunami pro severozápadní pobřeží Portorika. Ať už z té brány vyšlo cokoliv, vytvořilo to mohutnou rázovou vlnu a ta teď míří k pobřeží.“

Tsunami je japonský termín pro „přilivovou vlnu“. Dvoukilometrový pás, který vyrazil z brány Bermudského trojúhelníku k Portorické předhlubni, vytvořil sílu, jež narušila masy vody, kterými procházel, podobně jako ruka dítěte hrajícího si ve vaně, až na to, že tato porucha byla miliardkrát silnější.

V hlubinách Portorického příkopu byl její efekt zanedbatelný, i když téměř zničila Deeplab IV. Jak ale vlna postupovala jihovýchodním směrem, hloubka moře se dramaticky snižovala a transformovala sílu tsunami. Vlna, která zpočátku nebyla vyšší než čtyřicet centimetrů a šířila se rychlostí něco přes šest set kilometrů za hodinu, v blízkosti pevné země zpomalila. Energie, původně uložená v její rychlosti, se vlivem stoupajícího dna

proměnila ve výšku. Také se zkrátila vzdálenost mezi následnými hřebeny a tím se změnily silové vektory vlny.

Nebyl čas na žádné varování. Lidé na pobřeží si všimli, že voda nečekaně ustupuje, jako kdyby nastal odliv. Pokud by se to stalo na Havaji, kde lidé tsunami dobře znají, nepřehlédli by tento varovný signál. Portoriko ale nezasáhla žádná zabijácká vlna více než pětatřicet let. Někteří lidé proto dokonce vyšli na náhle vyschlé mořské dno a začali sbírat ryby, které tu při ústupu vody uvízly.

Vzápětí se voda vrátila s veškerou silou tisíců nákladních vlaků, řítících se bok po boku rychlostí více než tři set kilometrů v hodině. Voda je poměrně těžká – jeden litr váží celý kilogram. Velká vana má hmotnost téměř tři čtvrtě tuny. Síla vlny zvedla miliony a miliony van a mrštila jimi proti severozápadnímu pobřeží Portorika. Kromě hmotnosti se energie vody zvětšovala s druhou mocninou její rychlosti. A jakkoliv vlna významně zpomalila, když rostla do výšky, pořád ještě narazila na pobřeží rychlostí kolem sta kilometrů za hodinu.

První vlna byla vysoká dvacet metrů. Jako první zemřeli lidé na plážích. Další tisíce zahynuly hned při první vlně, ani ne tak utopením, jako tím, že je rozmačkaly trosky, které s sebou vlna nesla, když s rachotem vpadla do vnitrozemí. Pobřežní vesnice, které v minulosti přečkaly mnohé hurikány a příbojové vlny, voda v mžiku srovnala se zemí.

Rybářské loďky vlna zanesla půl kilometru do vnitrozemí. Domy, z nichž většina byla postavena ze dřeva, rozdrtila a roztránila a jejich trosky se staly součástí vlny, která postupovala stále dál. Voda zvedala osobní i nákladní auta a pohazovala si s nimi jako s dětskými hračkami.

Ti, kteří přežili útok první vlny, měli sotva čas postavit se na nohy, když přišla druhá, o něco menší vlna. Celkem během pěti minut zasáhlo ostrov osm vln, které bičovaly pobřeží, jako kdyby na Zemi sestoupil samotný Bůh, aby ztrestal lidské hříchy.

Do vzdálenosti půl kilometru od pobřeží tsunami smetly všechny domy, s výjimkou těch, které byly postaveny z toho nejpevnějšího železobetonu. Takových ale bylo málo a stály daleko od sebe. Voda vyvrátila stromy, vytrhala ze země sloupy s

elektrickým vedením, přetekla kanalizace a došlo ke kontaminaci studen s pitnou vodou – to všechno během prvních pěti minut.

V tomto krátkém čase zemřelo přes osm tisíc lidí a počet zraněných se pohyboval v desetitisících. Kapacity zdravotnických zařízení na ostrově nemohly stačit. Místní nemocnice byly navíc zničeny a vzhledem k odplaveným silnicím se pomoc k lidem v postižené oblasti dostávala velice pomalu.

Mořská voda, která zalila ostrov, se pomalu vracela zpátky do oceánu a odnášela s sebou těla zemřelých. Většinu z nich se nepodařilo nikdy najít.

16. kapitola

ROK 999 N. L.

Ragnarok přiložil ucho k zemi a zaposlouchal se, ale Salisburskou plání se nešířil žádný zvuk koňských kopyt. Pak se postavil a rozhlédl se po noční obloze. Hvězdy na něj blikaly z dokonale bezmračného nebe. Nikde se nevznášely žádné valkýry v pláštích. Jistě – vzhledem k rychlosti, jakou přiletěly včera, si uvědomoval, že se nad nimi mohou objevit během několika vteřin. Pak by zjistil, jak bude proti těmto démonkám fungovat Lailokenova hůl.

Vnímal moc tohoto místa. Kameny byly velice, velice staré, daleko starší než všechny vikinské náhrobní kameny, které kdy viděl. Cítil generace uctívačů před Penarddun a jejím lidem, vedoucí až k neznámým předkům, kteří tu kdysi vzývali bohy, o nichž Ragnarok nikdy ani neslyšel.

Těla králových mužů ležela o padesát metrů dál, na místě, kde je valkýry zmasakrovaly. Skutečnost, že těla byla stále v brnění a plné zbroji, Ragnarokovi napověděla, že se během dne k této podivné kamenné stavbě nikdo nepřiblížil.

Stav těl odpovídal legendám o valkýrách, protože všichni vojáci byli zohaveni. Ragnarok si všiml, že jejich brnění drápy nestvůr protrhly stejně snadno, jako kdyby se jednalo o tenké plátěné košile. Valkýry přitom neutrpěly žádné zranění. Ragnarok

věděl, že nebude trvat dlouho a tu jezdeckou hlídku začne někdo postrádat. Pak po ní přijdou pátrat další královi vojáci.

„Potřebuji pomoc tvého vikinského válečníka,“ řekl Lailoken Tam Nok. Stáli kolem Kamene vzpomínek, obklopeni kruhy Stonehenge.

Ragnarok pokročil mezi Tam Nok a Penarddun ke starci. „Co chceš, abych udělal?“

„Já ten kámen odemknu,“ řekl Lailoken, „ale jsem příliš slabý na to, abych ho uzvedl.“

Ragnarok se chtěl hlavně vrátit na svou loď, cítit znovu pod nohama houpání paluby, slyšet pleskání plachty ve větru a v nozdrách cítit vůni slané vody. Vůbec se mu nelíbilo, že místo toho stojí uprostřed anglické pláně, v nose ho šimrá jen pach krav a jediný zvuk vydává hvízdání studeného větru mezi kameny. „Tak se do toho dáme, ať to máme za sebou.“

„Obejmi pažemi kámen,“ nakázal mu Lailoken.

Ragnarok si sedl do dřepu a přitiskl se hrudí ke kamenu. Penarddun měla paže zvednuté k nebi a odříkávala něco ve svém rodném jazyce. Ragnarok doufal, že se jí podaří utiшит bohy, kteří nad tímto kamenem vládli.

Lailoken pozvedl svou hůl a konec, který vypadal jako kopí, zasunul do otvoru na vrchní straně kamene. Dokonale tam padl a zajel asi šedesát centimetrů do nitra. Stařec sevřel oběma rukama sedmihlavého hada na druhém konci a hladce s holí otočil. Ragnarok zaslechl zvuk klapnutí kovu o kov a cítil, že se v kamenu něco pohnulo. Penarddun začala odříkávat o něco hlasitěji.

„Zvedni ho!“ přikázal Lailoken.

Ragnarok napnul svaly a kámen se mírně nadzvedl. Nechal ho opět klesnout. „Potřebuješ pomoc?“ zeptala se Tam Nok.

Ragnarok na ni zavrčel, rozložil lépe svou váhu na pokrčená kolena a znovu zabral. Když kámen hladce vyjel z otvoru, hekl námahou. Potácivě ustoupil, opět pokrčil kolena a spustil kámen na zem vedle jámy. Přidržel ho rukou, aby se nepřevalil, a postavil se. Kámen měřil na výšku něco přes metr a půl a měl rovnou spodní stranu. Ta část, která tkvěla v zemi, vypadala tmavší a hladší, protože nebyla vystavena živlům. Při pohledu na

ni si Ragnarok uvědomil, že ten kámen tu už jistě stál hodně dlouhou dobu. Po straně viděl dva temné otvory, které musely představovat zámek, jenž kámen držel v zemi.

Stařec i obě ženy teď klečeli vedle otvoru a hleděli do něj. Ragnarok toho moc neviděl, protože mu blokovali výhled. I tak si ale všiml, že stěny jámy něco lemuje.

Náhle uskočil a vyrazil varovný výkřik. Kámen vzpomínek zahalila modrá, nezemská záře. Modrý paprsek se dotkl Ragnarokovy hrudi a pak přeskočil k Penarddun. Prozkoumal ji stejným způsobem a natáhl se k Tam Nok. Zde se zarazil, propojil se s amuletem, který měla na prsou, a od něj přešel k hlavě. Tam Nok asi deset vteřin stála nehybně jako přikovaná k zemi a vzápětí paprsek zhasl a nechal je opět v temnotě.

Lailoken se pohnul jako první. Položil Tam Nok ruce na ramena a zadíval se jí do očí. Ragnarok držel v ruce připravenou sekýru a pozoroval Kámen vzpomínek, jako kdyby se jednalo o hada, po kterém byl připraven se ohnat, jakmile by se stalo něco dalšího. Penarddun klečela, rukama si zakrývala oči a opakovala stále dokola svoji modlitbu.

Tam Nok zamrkala a potřásla hlavou. Položila své ruce na Lailokenovy a přikývla. „Už vím, kam mám jít.“

Lailoken jí sundal ruce z ramen a Tam Nok si znovu klekla k jámě. Sáhla do ní a z úplného dna vytáhla plochý kus kovu. Byl to čtverec o hraně přibližně třicet centimetrů, tak tenký, že se v jejích rukou mírně ohnul. Ragnarok takový kov nikdy neviděl. Vypadal skoro jako stříbro. Tam Nok ho naklonila ke straně, takže se od něj odrážel měsíční svit. Ragnarok si všiml, že povrch kovu je zbrzděn vyrytými linkami.

Zachvěl se a rozhlédl se kolem sebe. Jeho výhled omezovaly obrovské kameny, mezi kterými stál, ale na místech, která viděl mezerami mezi sloupy, se na planině nic nepohybovalo. To ale ještě neznamenal, že tam opravdu nic není.

„Pojďme odsud,“ radil Ragnarok. Jeho drsný hlas se vracel ozvěnou od okolních kamenů.

„Vrat' Kámen vzpomínek zpátky,“ řekl Lailoken.

Dotknout se toho kamene bylo tím posledním, co se Ragnarokovi chtělo udělat. Lailoken si toho všiml a zasmál se.

Položil na horní stranu kamene ruce a řekl: „Není se čeho bát. Tady je dílo hotovo.“

Ragnarok neochotně odložil sekyru a objal kámen pažemi. Do jámy ho vrátil jednodušším způsobem – překulil ho nad otvor a spustil jej dolů. Kámen zajel do díry s tlumeným zaduněním. Lailoken znovu otočil holí a jakmile zámek zacvakl, vytáhl špičku hole z otvoru na vrcholu kamene.

„Tady jsem skončil,“ řekl stařec. „Byl to velice dlouhý čas.“

Tam Nok vytáhla svůj svitek a porovnávala jej s kovovou destičkou. Bylo na ní vyryto pokračování její mapy. Ragnarok k ní přiklekl a zíral na ni s otevřenými ústy. Na západ od Grónska se rozkládala ohromná země. Její pobřeží se táhlo daleko dolů k jihu. Dál než naproti Francii a pobřeží Hispaňoly, o které hovořil s mořeplavci. Za Středozemní moře, po němž se plavili Římané a Řekové. Pod ním byla další země, která zasahovala téměř až k samému dnu světa. Ragnarok si připadal jako dítě – jeho výpravy k Islandu a Grónsku, na něž byl tak hrdý, se mu nyní jevily spíše jako dětské procházky kolem rodné vesnice než jako válečnickova pout’.

„Co se s tebou stalo?“ zeptal se Ragnarok.

Tam Nok se soustředila na mapu. „Ten paprsek mi dal pokyny. Řekl mi, kde najdu Štít. A co mám udělat, až se tam dostanu.“

Ragnarok vzhlédl a všiml si, že Lailoken pomalu kráčí ven z kamenných kruhů. Poklepal Tam Nok na rameno a ukázal na starce. Spěšně uložila mapu do bambusového pouzdra, kovovou destičku si dala do vaku a vyběhla za ním.

„Nepůjdeš s námi?“ zeptala se ho.

Lailoken se zastavil. „Další putování?“ Zavrtěl hlavou. „Byl jsem na mnoha cestách, ale teď už jsem příliš starý. Mé poslání je u konce. Tohle je tvůj úkol. Kámen si vybral tebe, stejně jako si před dlouhou dobou vybral mě. Tady jsem skončil.“

„A co ta hůl?“ připomněl mu Ragnarok.

„Ach ano. Hůl.“ Lailoken se usmál. „Už jsem zapomnětlivý.“ Podal svou hůl Ragnarokovi, který si ji od něj vzal. Stařec si pomalu protáhl obě paže nad hlavou a opět je spustil podél těla. „Je příjemné být zase volný.“ Zasmál se a obrátil se k Tam Nok.

„Pamatuj, nejkratší vzdálenost mezi dvěma body není vždycky úsečka. Vlastně...“ Zasmál se a v tom zvuku opět zazněl onen šílený podtón. „Nejkratší vzdáleností někdy bývá žádná vzdálenost. Existují zkratky, pokud víš, co máš hledat. Důvěřuj hlasu. Přeji ti na tvé cestě hodně štěstí.“ Odkráčel do tmy.

„I já musím jít,“ řekla Penarddun. „Udělala jsem, co jsi po mně žádala. Moji lidé se nemohou dozvědět, co se tu stalo. Nerozuměli by tomu. Ani já tomu nerozumím. Za všechny roky, po které jsem se tu modlila, jsem nikdy nic takového neviděla.“

„Děkuji,“ odpověděla Tam Nok.

„Nevím, jestli jsem udělala správnou věc,“ pokračovala Penarddun. „Královi muži se sem brzy vrátí. A ty čarodějnice jistě také. I vy byste měli odejít.“ Bez dalšího slova si druidka přetáhla kápi přes hlavu a zmizela do noci.

Tam Nok pevně zavázala vršek svého vaku. „Vracíme se na loď. Jakmile se nalodíme, ukážu ti, kam poplujeme dál.“ Natáhla ruku a Ragnarok jí neochotně předal hůl.

17. kapitola

SOUČASNOST

Ponorkové doky v Grotonu jsou schopné pojmout i tu největší ponorku, jakou má námořnictvo Spojených států k dispozici: ponorku třídy Ohio s balistickými střelami na palubě, která je dlouhá téměř jako dvě fotbalová hřiště. Celkem tu jsou čtyři hlavní doky, nejen dostatečně dlouhé, aby se do nich vešla i největší ponorka, ale aby se jich mohlo do nich vejít hned pět vedle sebe. Doky leží na řece Thames ve východním Connecticutu severně od Grotonu, a oficiálně se nazývají ponorková základna Nový Londýn.

V doku číslo 2, mezi útočnou ponorkou třídy Ohio a útočnou ponorkou třídy Los Angeles, vypadal *Scorpion* jako trpaslík mezi obry. Byla tu zavedena ta nejpřísnější bezpečnostní opatření. Posádku ubytovali v kasárnách vytesaných do skály hned vedle doku s jejich plavidlem, zatímco se washingtonské ústředí pokoušelo vymyslet, jak má oznámit náhlé objevení tolika námořníků poté, co je před jednatřiceti lety prohlásilo za mrtvé, a hlavně jak vysvětlit ještě úžasnější skutečnost, že za celou tu dobu nezestárli ani o den.

Členové posádky podstoupili intenzivní výsledky – které zatím nepřinesly žádnou novou informaci o tom, co se s jejich ponorkou v Bermudském trojúhelníku stalo – a současně s tím

týmy techniků zkoumaly loď a pátraly po jakémkoliv vodítku, jež by jim pomohlo objasnit celou záhadu.

Už prošli plavidlo křížem krážem kromě místnosti s jaderným reaktorem a teď se právě chystali vstoupit do této poslední části. Vzali si ochranné oblečení a poté tým čtyř jaderných specialistů otevřel silné dveře, oddělující prostor, z něhož byl ovládán reaktor, od reaktoru samotného.

Ve svých jasně žlutých oblecích prošli tunelem, který spojoval obyvatelnou část lodi se smrtící zádí. A konečně našli něco, co se vymykalo normálu. Na podlaze v místnosti s reaktorem byl položený stříbrný válec, asi metr vysoký a s průměrem šedesát centimetrů. Z válce náhle vyrazily tři zlaté paprsky, které pronikly pláštěm reaktoru směrem k oddílu s radioaktivním jádrem.

Vyšetřovatelé stále ještě udiveně hleděli na válec, když jejich těly prošel další zlatý paprsek a pokračoval k zádi lodě, kde se zabodl přímo do jádra reaktoru.

O zlomek sekundy později reaktor *Scorpionu* explodoval.

Scorpion, ponorky, které kotvily vedle něj, posádka *Scorpionu* a všichni ostatní personál, jenž se zrovna nacházel v doku, se v mžiku odpařil v žáru jaderného výbuchu.

Vršek doku, navrženého tak, aby vydržel blízky zásah jadernou zbraní, se vyklenul, popraskal a zhroutil se, ale podařilo se mu zachytit podstatnou část exploze. Stěny mezi dokem 2 a sousední jedničkou a trojkou se zřítily a došlo k těžkému poškození ponorek, které v nich byly ukotveny.

Foreman představoval klidné místo uprostřed bouře. Zvukové panely na stěnách a stropu Válečné místnosti jen částečně tlumily jakot poplašných signálů, zvonění telefonů a křik udílených rozkazů.

Generálové a admirálové reagovali na dvojitou katastrofu v Portoriku a Grotonu přesunem lodí, letadel a lidí, kteří měli za úkol minimalizovat škody a snažit se pomoci těm, již zůstali naživu.

Foreman už považoval obě události za věc minulosti. A v obou případech se jednalo o menší hrozby ve srovnání s tím, co mělo přijít v budoucnu. Tsunami byly jen předkrmem hrůz, které brzy opustí bránu. Jaderný výbuch v Grotonu pro něj ovšem představoval větší záhadou.

Předseda sboru náčelníků štábů, generál Tilson, připochoval k Foremanovi a bouchl pěstí do desky konferenčního stolu. „Právě jsme přišli o stejný počet námořníků jako kdysi v Pearl Harboru! Doporučím prezidentovi, abychom zaútočili na Bermudskou bránu jadernými zbraněmi.“

Foreman viděl, jak na Tilsonově čele tepe žíla. „Pane, to by mohlo být přesně to, co Stín chce, abychom udělali. Zatím nemáme dostatek informací, abychom...“

„Zatím?“ Tilson se naklonil kupředu. „Studoval jste ty zatracené věci padesát let a pořád ještě nemáte dostatek informací? A co teď? Už jich máte víc?“

„Neřekl bych, že by nám jaderný útok na brány nějak pomohl,“ odpověděl Foreman. „Ty brány mají velkou afinitu k elektromagnetickým vlnám a radioaktivitě. Domníváme se, že fyzikální zákony v nitru bran jsou jiné než v našem světě.“

„Tak mi dejte něco, čím bych s nimi mohl bojovat,“ vyštěkl Tilson. „Protože jestli nic nemáte, půjdu za prezidentem a doporučím mu, abychom ty zatracené brány uzavřeli těmi nejsilnějšími zbraněmi, jaké máme v rukách, a to jsou zatracené střely s jadernými hlavicemi vyslané přímo do jejich středu.“

Tilson odkráčel, aby se připojil k ostatním velitelům v přední části Válečné místnosti. Foreman se opřel ve svém křesle a na vteřinu zavřel oči. V duchu si promítal poslední události.

Ve všem tom rozruchu mu informace o systému SOSUS, kterou obdržel od Connersové, málem vypadla z paměti. V současném okamžiku šla většina činnosti ve Válečné místnosti mimo něj. Věděl, že nejdůležitější je přijít na to *proč* – a nikoliv *jak* – došlo k nejnovějšímu vývoji. Stiskl tlačítko přímého spojení s Národním bezpečnostním úřadem.

Okamžitě se ozval ženský hlas: „Connersová.“

„Nějaké novinky?“ zeptal se.

„Myslíte kromě těch tsunami a jaderného výbuchu v Grotonu? Sledujeme družicemi radioaktivní spad. Zatím to nevypadá tak špatně, protože momentálně vanou větry směrem k oceánu, což je klika. Východní špička Long Islandu bude sice zářit trochu víc, ale myslíme si, že nepůjde o smrtelnou dávku.

Spojili jsme se s pobočkami našich úřadů v Portoriku a seznámili jsme je s posledními událostmi. Tam to vypadá hodně zle.

Jak můžete vidět na údajích, které jsem vám poslala, zasahuje nyní brána Bermudského trojúhelníku dále na jih, do větší blízkosti Portorické předhlubně. I ostatní brány začínají vykazovat zvýšenou aktivitu, zejména ty pod vodou.“

„A co to napojení na SOSUS?“ zeptal se Foreman.

„Beze změny.“

„Můžeme SOSUS vypnout?“

„Možná přesně tohle po nás Stín chce,“ odpověděla Connersová. „Třeba je to přesně jeho plán. Když vypneme SOSUS, zůstaneme pod hladinou v podstatě slepí.“

„Pořád ještě máme Nádrž,“ poznamenal Foreman.

„Ano, ale co když proti nám vyšlou náš Wyoming?“

„Ach, bože,“ zamumlal Foreman. Connersová se už jednou ve svém odhadu nemýlila. „I když vypneme SOSUS, bránu Bermudského trojúhelníku nám může ohlídat *Seawolf*.“

„Tak to bych raději ověřila, jestli je na *Seawolfu* všechno v pořádku,“ řekla Connersová.

Foreman vyťukal číslo na svém satelitním telefonu a spojil se s FLTSATCOMem, komunikačním systémem námořnictva. Po krátkém zašumění statické elektřiny se na druhém konci linky ozval hlas kapitána McCalluma.

Foreman neztrácel čas zdvořilostmi. „Kde je Bateman?“

„Dole,“ odpověděl McCallum.

„Zkontrolujte ho.“

„Počkejte chvíli.“

Foreman netrpělivě bubnoval prsty do stolu a vteřiny se pomalu měnily v minutu. Pak další. „Kapitáne McCallume?“ promluvil konečně Foreman.

Hlas na druhém konci zněl otráveně. „Ano?“

„Co se děje?“

„Zdá se, že se kapitán Bateman zamkl do našeho počítačového řídicího centra. Nemůžeme se tam dostat a nemůžeme se spojit ani se členy posádky, kteří tam mají službu.“

„Musíte...“ začal Foreman, ale přerušilo ho McCallumovo zaječení.

„Co to sakra má být! Výkonný důstojníku, přerušte ponořování. Ihned!“

Následovalo několik vteřin praskání a pak další McCallumův výkřik: „Co se to tam dole děje?“

„Kapitáne McCallume?“ Foreman se ve svém křesle předklonil. „Kapitáne McCallume!“

Jedinou odpovědí mu byl šum.

Na palubě Seawolfu McCallum právě čelil snad jediné situaci, na kterou ho při výcviku nikdo nepřipravil. Přes příd' ponorky už se přelávaly vlny a loď se pomalu nořila pod hladinu. Až na to, že kapitán nevydal pokyn k potopení, stál na velitelské věži spolu s dalšími šesti námořníky a vrchní poklop byl otevřený.

Pustil satelitní telefon a znovu zaječel do intercomu: „Výkonný důstojníku, přerušte ponořování!“

Z reproduktoru se ozval Barringtonův hlas s odpovědí, kterou McCallum nechtěl slyšet: „Nemůžeme, pane! Ovládání nereaguje!“

„Nouzové systémy, vypusťte všechny nádrže!“ vykřikl McCallum.

„To už jsme zkoušeli, pane. Žádná odpověď.“

McCallum se podíval před sebe. Moře už pokrylo celou přední palubu a začalo stoupat po základně velitelské věže.

„Vyklidit věž! Vyklidit věž! Nouzové ponoření!“ zařval McCallum. Všech šest členů posádky rychle zareagovalo.

Kapitán ustoupil stranou, zatímco ostatní kolem něj mizeli v otevřeném otvoru a sjížděli po žebříku do operačního centra. Když kolem něj proběhl poslední muž, voda se už začala přelévat přes vrchol věže. McCallum skočil do poklopu, chytil se stran

žebříku a sjel kousek dolů, aby se hlavou dostal pod úroveň poklopu.

„Věž je vyklizená, zavřete poklop!“ vykřikl.

„Nejde zavřít, pane!“ Vedle žebříku stál jeden člen posádky a tiskl dlaní velké tlačítko, které ovládalo hydraulické rameno, jež zavíralo stopadesátikilogramový poklop.

Otevřeným poklopem dovnitř špláchla vlna, která McCalluma zaplavila. Potrásl hlavou, aby dostal z očí slanou vodu. Měl necelých pět vteřin, než se dovnitř začne valit nezastavitelný příval vody.

„Dolů! Zavřete spodní poklop!“ přikázal McCallum dvěma námořníkům, kteří stáli těsně pod ním.

„Pane...“ začal se ozývat jeden z mužů, ale McCallum neměl čas.

„Pohyb!“ vykřikl na ně a zatáhl za rameno ručního ovládání.

Oba námořníci zmizeli pod spodním poklopem, který se se zaduněním zavřel. McCallum byl uzavřený v přístupové chodbě na velitelskou věž. Další vlna vody ho přimáčkla k žebříku. Bolesti zalapal po dechu. Věděl, že si tím nárazem zlomil nejméně tři žebra.

Seawolf byl nyní zcela pod vodou kromě úplné špičky velitelské věže. McCallum zoufale zatáhl za páku a horní poklop se začal zavírat.

Dovnitř vnikla další vlna, která McCalluma opět oslepila, ale teď už nebyl čas na to, aby si protíral oči. Slepě pokračoval v otáčení klikou.

Vršek ponorky se ponořil pod hladinu a otevřeným poklopem vnikl proud vody, který kapitána zavalil, zatímco stále bojoval s pákou poklopu. Kolem nohou cítil vodu. To znamenalo, že přístupová chodba je už z poloviny zaplněná vodou.

Po třech dalších otočkách byl poklop ze tří čtvrtin uzavřený, ale voda už mu dosahovala po prsa a dále stoupala. Seawolf už byl kompletně pod vodou a McCallum věděl, že v operačním centru pod ním řinčí poplašné signály, protože vrchní poklop stále ještě není uzavřený. Také věděl, že něco takového se nikdy nemělo stát. Nouzový počítačový systém by posádce nedovolil

ponořit loď s otevřeným poklopem. Buď systém selhal, nebo ho někdo vyřadil z provozu.

Voda už mu sahala po krk a McCallum se na žebříku vysunul tak vysoko, jak jen mohl, a pořád točil klikou. Zhluboka se nadechl, když mu voda olízla obličej. Klika se přestala otáčet – poklop byl uzavřen.

McCallum otevřel oči. Díky tomu, jak se ponorka při sestupu pod hladinu naklonila, zůstala v horní části chodby malá vzduchová kapsa, asi třicet krát šedesát centimetru. McCallum se přitiskl k žebříku, aby se do ní dostal. Vysunul obličej nad hladinu a zhluboka se nadechl, vychutnáváje čerstvý kyslík.

Už při druhém nadechnutí ale McCallum poznal, že ve vzduchu rychle klesá koncentrace kyslíku a že mu zbývá jen několik minut. Každý námořník na ponorce je expert na dýchatelný vzduch. Také věděl, že Barrington má plné ruce práce – nejlepším řešením by bylo, kdyby napumpoval do přístupové chodby vzduch, aby ji vyčistil od vody, ale jestli se ponorka právě neovladatelně potápěla, výkonný důstojník měl na starosti daleko víc věcí než čerpání vody z přístupové chodby. Aspoň že se McCallumovi podařilo uzavřít horní poklop, což poskytlo trupu lodi celistvost. Vnitřní poklop sloužil jen pro případ nouze a byl konstruován jen na tlak do hloubky přibližně sto padesáti metrů, zatímco horní poklop měl vydržet ponoření do maximální hloubky devíti set metrů.

McCallum se znovu nadechl a pevně sevřel žebřík. Ve vzduchu vnímal spoustu dusivého oxidu uhličitého. Odhadoval, že má před sebou ještě jednu minutu, než omdlí a sklouzne do vody. Držel ústa zavřená a pokoušel se uchovat vzduch v plicích co nejdéle. Pomalu vydechl a znovu zvolna, zhluboka nabral vzduch do plic. Cítil při tom bolest ve zlomených žebrech a zavřel ústa.

Bolelo ho v uších. McCallum zamrkal. V chodbě se měnil tlak. Hladina vody začala klesat a McCallum se rychle několikrát po sobě nadechl čerstvého kyslíku, který sem proudil.

Ještě než byla všechna voda vyčerpána, otevřel se spodní poklop, takže do operačního centra šplíchl její zbytek. Barrington

nahlédl dovnitř, ale McCallum ho odstrčil, když sjížděl po žebříku dolů. Ignoroval přitom bolest zlomených žeber.

„Jaký je stav?“ zeptal se a snažil se stále co nejrychleji snížit svůj kyslíkový dluh.

„Nemáme vliv ani na řízení lodi, ani na její ponořování,“ potvrdil Barrington McCallumovy nejhorší obavy. „Potápíme se stabilní rychlostí sto dvaceti metrů za minutu. Současná hloubka...“ Barrington se otočil k důstojníkovi, který sledoval postup ponořování.

„Dvě stě padesát metrů a stále jdeme dolů rychlostí sto dvacet za minutu,“ nahlásil důstojník.

„Všechny systémy jsou ovládány z hlavního počítače bojového systému,“ pokračoval Barrington.

„A tam převzal kontrolu Bateman,“ dokončil McCallum.

Barrington přikývl. „Vypadá to tak, pane. Nikde jinde na lodi není a do té místnosti nemůžeme získat přístup. Nepodařilo se nám navázat spojení se službou, která tam byla, a poklop je zamčený zevnitř.“

„Vypumpovali jste vodu z přístupové chodby,“ řekl McCallum. „Muselo se vám podařit nějak převzít řízení...“

Barrington vrtěl hlavou, takže kapitán přestal mluvit. „Odpojili jsme počítačové ovládání a manuálně jsme přesměrovali zálohu z nádrže vedle nás. Ale nejsme schopni udělat to samé se všemi nádržemi, abychom zastavili náš sestup. Poslal jsem sice muže, aby to udělali se všemi nádržemi, ale nikdy to nemohou stihnout včas.“

„A co předřadové klapky?“ zeptal se McCallum.

„Pořád se snažíme odpojit počítačové ovládání,“ hlásil Barrington. „Prý to bude trvat ještě pět minut a pak asi jednu nebo dvě minuty, než je přeorientují ručně. Nemáme čas, pane.“

„Pět set metrů a stále klesáme rychlostí sto dvacet za minutu,“ ozval se důstojník u přístrojů.

McCallum věděl, že podle údajů námořnictva se Seawolf může ponořit do hloubky dvě stě padesát metrů, ale každý námořní expert věděl, že to je vtip. Janes Fighting Ships, standardní příručka lodí, udávala, že Seawolf je schopen vydržet ponoření nejméně do šesti set metrů. Electric Boat Company v

Grotonu je ujistila, že Seawolf bezpečně zvládne devět set metrů. Nikdo nevěděl přesně, jak hluboko se plavidlo může ponořit, protože si to nikdo netroufl vyzkoušet. McCallum se s lodí při úvodní plavbě ponořil do hloubky osmi set metrů, což bylo maximum, kolik mu bezpečnostní předpisy dovozovaly.

„Všechno je nastaveno na pokračování sestupu?“ zeptal se McCallum. „Ano, pane.“

McCallum rychle v duchu probral možnosti, které měli, jednu po druhé.

„Nemohl přeprogramovat celý systém.“

„Nemůžeme se zbavit zátěže a nedokážeme ovládat příďové klapy,“ odpověděl Barrington. „To samo o sobě stačí k tomu, abychom se ponořili do maximální hloubky během...“ výkonný důstojník zkontroloval stopky, které měl pověšené na krku, „...necelých čtyř minut.“

„Dobře, tak uděláme to, co nemohl předvídat a proti čemu nemohl upravit počítač.“ McCallum vykročil z kaluže vody, která se mu utvořila pod nohama. „Je místnost s bojovými systémy uzavřená?“

„Nemůžeme se dostat dovnitř, pane,“ řekl Barrington. „Všechny poklopy jsou uzavřeny. Můžeme se tam pokusit propálit autogenem, ale to by trvalo aspoň půl hodiny.“

McCallum přikývl. „Výborně. Zatopte místnost s bojovými systémy.“

Na důstojníkově tváři se nejprve objevil zmatek – a vzápětí pochopení. „Rozumím, pane.“

Bateman se bezvýrazně podíval vzhůru, když z potrubí na stropě vytryskl proud vody, rychle následovaný dalšími, které nabíraly na intenzitě, dokud se do místnosti nevalila voda jako při průtrži mračen.

Zíral na stoupající hladinu, pak vytáhl svou zbraň, přiložil si ji ke straně hlavy, přímo k místu, kde měl onu malou bulku za pravým uchem, a stiskl spoušť. Po místnosti se rozletěl jeho mozek a krev. Okamžitě je však smyla vzdouvající se voda.

Když moře dospělo k hlavnímu počítači, vyprsklo několik jisker a počítač byl zkratován.

V operačním centru zablikalo osvětlení a vzápětí naskočil záložní nouzový zdroj energie, který zalil místnost červenou září.

„Všechny systémy ovládané počítačem přestaly fungovat,“ ohlásil Barrington.

„Máme ruční ovládání?“

„Ano, pane.“

„Osm set metrů a pořád klesáme stálou rychlostí sto dvacet za minutu,“ ozval se důstojník pro ponořování.

McCallum vyštěkl rozkazy: „Ponořovací klapky naplno nahoru. Vyčerpejte ručně všechnu zátěž. Strojovna plný zpětný chod.“

McCallum nepotřeboval, aby mu hlásili hloubku. Dobře viděl na červený digitální displej, který právě ukazoval devět set metrů, zatímco se posádka rozbíhala na všechny strany, aby udělala manuálně to, co byli všichni normálně zvyklí dělat pomocí počítače. Počítačové ovládání velkých ponořovacích klapek na přídi nefungovalo a několik mužů se teď s nimi snažilo otočit klikou.

„Pánové, dosáhli jsme nového hloubkového rekordu pro třídu ponorek Seawolf,“ oznámil McCallum.

„Devět set třicet metrů a rychlost ponořování klesla na devadesát metrů za minutu,“ hlásil důstojník.

McCallum pohlédl na svého prvního důstojníka. „Doufejme, že chlapci v Electric Boat Company odvedli kvalitní práci.“

„Devět set šedesát metrů a rychlost ponořování klesla na padesát metrů za minutu.“

Barrington přikývl. „Budeme...“

Celá loď náhle začala vibrovat jako příliš napjatá kytarová struna a zmrazila tak Barringtonovi slova na rtech.

McCallum nespouštěl oči z hloubkoměru. Číslo se pohybovalo pomaleji, ale ponorka stále klesala. Tisíc metrů a ten zvuk byl stále hlasitější. McCallum vnímal strach, jenž vyzařoval ze všech lidí v operačním centru, jako vlnu pronikavého studeného

vzduchu, který mu přejížděl po zádech a svíral žaludek. Byl to okamžik, kolem něhož se točí noční můry každého námořníka na ponorce – a zároveň i modlitby, aby k němu nikdy nedošlo.

„Stav trupu?“ zeptal se McCallum.

„Nos je skloněný pod úhlem šesti stupňů a vyrovnává se,“ odpověděl Barrington. „Budeme se muset přizpůsobit zatopené místnosti s bojovými systémy.“

Seawolf měřil na délku něco přes sto metrů, a jeho před' tedy byla o něco níže než zbytek lodě. McCallum přenesl pohled k poklopu v přední části operačního centra.

Věděl, že jestli něco povolí, bude to právě vpředu. A pokud něco povolí, povolí i všechno ostatní. Vnitřní poklopy to protrhne jako kdyby byly z papíru a obrovský okolní tlak se v mžiku prožene celou lodí. Během několika vteřin všichni zahynou.

„Pokles se zastavil,“ oznámil důstojník ztichlému publiku.

McCallum se podíval na hloubkoměr: 1069.

„Začněte s vynořováním,“ přikázal McCallum. „Pomalů. Zaznamenejte, prosím, dosaženou hloubku.“

Dane, Sin Fen, Ariana a DeAngelo poslouchali v komunikační kabině zprávy, které jim sděloval Foreman. Portoriko zasáhly tsunami, v Grotonu došlo k jaderné explozi, Seawolf se málem potopil, systém SOSUS byl infiltrován nepřítelem a velikost bran se zvětšuje: šlo o šokující litanii.

Dane se opřel. Jediný zvuk, který v kabině slyšel poté, co se Foreman odmlčel, bylo topné těleso, které foukalo horký vzduch. Připadal si unavený a zmatený. Výjevy z mysli Sin Fen ho rozrušily stejně jako novinky, které se právě dozvěděl od Foremana.

„Stín si prošlapává cestu pro celkový útok,“ prolomila nakonec ticho Sin Fen.

„To si myslí i Connersová a NSA, a rozhodně to tak vypadá,“ souhlasil Foreman. „V případě Grotonu a Seawolfu se jednalo o pokus ochromit naše schopnosti vést válku pod mořem. Tsunami byly jen vedlejším efektem.“

Dane sebou trhl. „Vedlejší efektem? Tisíce mrtvých a vy to nazýváte vedlejší efekt?“

„V Grotonu zemřely stovky lidí,“ odsekl Foreman. „Přišli jsme o šest ponorek v hodnotě dvou a půl miliardy dolarů. Pořád se ještě snažíme zjistit, kolik vlastně uniklo radioaktivity a kolik lidí zasáhne spad. A to je ještě navíc k té radiaci, která se uvolnila při jaderném útoku v Atlantiku. Tsunami nazývám vedlejší efektem z toho důvodu, že se jednalo o důsledek síly, jež vyšla z trojúhelníku především proto, aby zničila vás. Svoje kázání si laskavě nechte pro někoho jiného.“

„Já nekážu,“ nedal se Dane. „Jen se snažím uchovat si určitou představu o tom, co je v sázce, spíše než o tom, na kolik nás to přijde. V tom je totiž rozdíl!“

Na několik vteřin opět kabinu vyplňoval pouze tichý zvuk potného tělesa.

„A co SOSUS?“ promluvila Ariana. „Je to jenom trik, nebo se Stín pokouší udělat pod vodou to, v čem jsme mu zabránili ve vzduchu?“

„Zatím nebyla naměřena žádná radioaktivita,“ řekl Foreman. „Jen nepatrné elektromagnetické anomálie. Ksaku, vždyť třeba mohou ten systém využívat stejně jako my – sledují s ním, co se děje pod hladinou.“

„Co hodláte dělat?“ zeptal se Dane.

„Opatrnost by radila, abychom systém SOSUS vypnuli,“ odpověděl Foreman, „ale já si myslím, že Connersová má pravdu. Měli bychom s tím ještě počkat a nespouštět oči z bran.“

„Na něco se vás chci zeptat,“ řekl Dane. „Mluvíte o možnosti, že využívají náš systém SOSUS. Tady na tom místě jsme díky mapě vyryté na velitelské věži *Scorpionu*. Ted' to vypadá, že tu ponorku nám nastražil Stín. Co když je past i tohle? Něco jako kdyby Řekové vyryli svoje značky na trojského koně. My jsme si od nich toho koně nejen vzali, ale ještě dodržujeme instrukce, které do něj byly vyryty.“

„To si nemyslím,“ odporovala Sin Fen. „Nevěřím, že to písmo a mapa na boku ponorky jsou dílem Stínu. Nezapomínejte, že v těch branách existují dvě strany. *Scorpion* mohly využít obě.“

Dane se zasmál nad absurdností celé situace. V tom okamžiku se mu rozsvítilo. „*Seawolf* měl za úkol sledovat i nás, že ano, Foremane? Pokud by to byla past nebo podraz, vymazali byste nás z povrchu země.“ Dane nepotřeboval odpověď. Věděl, že má pravdu. Zároveň ale věděl, že i to, co řekla Sin Fen, je pravda: nápis na boku *Scorpionu* nebyla past. Ten napsala lidská ruka, svobodná lidská ruka.

„Říkal jste, že *Seawolf* se pokusil potopit kapitán Bateman ze *Scorpionu*,“ pokračoval Dane. „Co se stalo se zbytkem posádky *Scorpionu*?“

„Všichni zahynuli při výbuchu v Grotonu,“ odpověděl Foreman. „Bateman zemřel jako poslední na palubě *Seawolfu*.“

„Ale to znamená, že Stín dokáže manipulovat lidmi,“ poznamenal Dane. „To je novinka.“

„Pokud víme, tak je to novinka,“ souhlasil Foreman.

„Proč se zdá, že kdykoliv zjistíme o bránách a Stínu něco nového, dozvíme se jen to, jak málo vlastně víme?“ zeptal se Dane.

„Jak se Stínu podařilo přimět reaktor na *Scorpionu* k výbuchu?“ chtěla vědět Ariana.

„Videozáznam ukazuje, že těsně před výbuchem vstoupili členové průzkumného týmu do místnosti s reaktorem, kde našli neznámý válcovitý předmět, z něhož vycházely zlaté paprsky,“ odpověděl Foreman.

„Jako ty paprsky, které se napojily na náš počítač v letadle, když jsme se zřítily v Kambodži?“ zeptala se Ariana.

„Správně,“ přitakal Foreman. „Armáda nazývá to, co se událo, silovým průzkumem. Stín si prověřuje naši sílu předtím, než zaútočí. A vzhledem k tomu, že se zaměřil na naše ponorky, zejména v blízkosti Bermudského trojúhelníku, a protože tato brána je jediná, která se zatím zvětšila, musíme předpokládat, že útok bude veden právě odtud.“

„Nebo sem bude zaměřen,“ řekla Ariana.

„V té oblasti není žádný strategicky důležitý cíl,“ poznamenal Foreman.

„Já nemluvím o konkrétním vojenském cíli,“ upřesnila Ariana. „Mluvím o samotném útoku. Podívejte se, co se stalo v Portoriku

následkem tsunami. Středoatlantský hřbet odtud není příliš daleko. Jestli Stín zaměří energii do štěrbin mezi tektonickými deskami, Bůh ví, jakou spoušť může způsobit. Proti tomu by vlna, která zasáhla Portoriko, vypadala jako malé cáknutí v nějaké loužičce. Klidně by mohl smést východní pobřeží Spojených států a podstatnou část Evropy. A jestli ten útok koordinuje s ostatními bránami, což vypadá, že koordinuje...“ Ariana se odmlčela a nechala ostatní, ať si následky domyslí sami.

„Zdejší odborníci dělají odhady vývoje na těch nejmodernějších počítačích, které mají k dispozici,“ řekl Foreman. „Simulují, co by se mohlo stát, kdyby Stín odpálil všech třiaadvacet zbývajících tridentů z *Wyomingu*. Vzhledem k tomu, že akční rádius tridentů je kolem šesti tisíc kilometrů, mohou zasáhnout značnou část Atlantského oceánu podél hranice tektonických desek.

Je tu spousta proměnných – hloubka oceánu, tloušťka kůry nad magmatem mezi tektonickými deskami a další –, ale mají-li jednotlivé hlavice sílu zhruba sto dvaceti kilotun, podle počítače by přinejmenším vyvolaly sopečnou aktivitu a zemětřesení v měřítcích, jaká jsme v historii lidstva nikdy nezažili. Jak jste poznamenala, výsledné tsunami by zničily východní pobřeží Spojených států a většinu západní Evropy.

A to je minimum, co by se mohlo stát,“ pokračoval Foreman. „Také je tu možnost, že by došlo k prudkému posunu tektonických desek. Protože si nejsme jistí, jakým mechanismem se pohybují, nemůžeme si být jisti ani tím, jak velké síly jejich pohyby vyvolávají, ale pokud řízené exploze jaderných hlavic tyto síly uvolní z nitra Země, Bůh ví, co se může stát.“

„A co když použijí i ostatní jaderné zbraně, které za ta léta nahromadili?“ zeptala se Ariana. „Co když zaútočí i na Tichomořský hřbet z brány Ďáblova moře? A z nedaleké brány na Středomoří? Na Rudé moře?“

„Nechávám si vypracovat nejhorší možný scénář,“ odpověděl Foreman.

„K tomu nepotřebujeme počítačovou simulaci,“ řekla Sin Fen. „Jestli Stín zahájí takový útok, můžete si být jistí, že ví, co dělá.

Bude to znamenat konec lidstva. Celý povrch planety se změní. Dojde k přesunu kontinentů, podobně jako se Antarktida, která s největší pravděpodobností bývala kdysi Atlantidou, přesunula ze středu Atlantského oceánu k jižnímu pólu.“

Ticho, které následovalo po těchto slovech, porušil Dane: „Takže jsme zpátky tam, kde jsme byli na samém začátku. Musíme zjistit, co je dole pod námi. Myslím, že skutečnost, že se brána rozšířila tímto směrem, nám ukazuje, jak je to místo důležité.“ Zvedl se. „Jenom ztrácíme čas, když tu tak sedíme a bavíme se o tom. Musíme vyrazit.“

18. kapitola

ROK 999 N. L.

„Slyšel jsi někdy o místu, kterému se říká Thule?“ zeptala se Tam Nok. Skláněla se nad kovovou destičkou, prsty objížděla vyryté linie a pohybovala rty, jako kdyby si říkala něco sama pro sebe.

Ragnarok spustil ruku, kterou si stínil oči proti slunci, když se rozhlížel po okolní krajině. Skrývali se u potoka, obklopovalo je křoví a nad hlavou se jim tyčily vysoké stromy. Stonehenge už nechali mnoho kilometrů za sebou a Ragnarok věděl, že k pobřeží dojdou časně večer, jakmile se znovu vydají na cestu. Byl v pokušení pokračovat v cestě i za slunečního světla, ale teď už někdo musel vyhlásit poplach kvůli zmizení té hlídky a Ragnarok dobře věděl, že proti jednotce armády saského krále by neměli šanci.

Už skoro cítil za obzorem vůni moře. Toužil po hřmotu vln na pobřeží a pohledu na svou loď, vytaženou přídíl na pláž, která na ně měla čekat. Za hodinu nastane soumrak a pak budou moci pokračovat.

„O Thule jsem už slyšel,“ připustil Ragnarok, sedl si na prašný břeh potoka a založil si ruce za hlavou. „Leží na severu, za ledem, sněhem a ohněm. Nebo to aspoň říkají starci.“

„Za jakým ohněm?“ zeptala se Tam Nok.

„Říká se, že když se člověk blíží k Thule, z oceánu začne vycházet oheň,“ odpověděl Ragnarok. „Takový oheň jsem jednou viděl, když jsem se plavil podél pobřeží Islandu.“

„Jsou tu divné nápisy.“ Ukázala na kovovou mapu. „Některé z nich se točí kolem Thule.“

Ragnarok zavřel oči a vzpomínal na matčina slova. „Oheň a led, počátek všech věcí.“

„Vypravuj mi příběh o počátku světa,“ požádala ho Tam Nok.

„Zнала jsi valkýry,“ Ragnarok otevřel oči a podíval se na ni. „Říkáš o sobě, že jsi dísa. Když víš o valkýrách, musíš vědět i o stvoření a musíš znát příběhy bohů.“

Tam Nok zavrtěla hlavou. „O těch věcech jsem věděla, protože o nich víš ty.“

Ragnarok se zamračil. „Jak to myslíš?“

„Teď ti to nemohu vysvětlovat. Vypravuj mi, prosím, vikinské legendy o stvoření.“

Ragnarok si vzpomněl na svou matku, na rodinu shromážděnou kolem ohně v jejich stavení a na vítr, který kvílel venku. Na matčin hlas, tichý a uklidňující, když vyprávěla o bozích a bohyních. Pocítil bodnutí bolesti ze ztráty, kterou utrpěl, a poprvé tento pocit neudusil přívalem hněvu a touhy po pomstě. Na hrudi ho tížil smutek jako závaží.

„Svět byl temný a neměl žádný řád. Žádná pravidla. Žádné dobro. Ve středu světa zela propast, tak hluboká, že nikdo nedohlédl na její dno. Když do ní spadl kámen, nebylo slyšet jeho dopad – o tak hlubokou průrvu v zemi, nazývanou Ginnungagap, se jednalo.

Severně od Ginnungagapu se rozkládá království Niflheim, temný svět neustále přikrytý mlhou. V něm bys také našla Thule. Na jihu od Ginnungagapu je svět ohně a neustálého světla, který se jmenuje Muspellsheim. Zde žil Surtr, ohnivý obr, jehož jediným úkolem bylo chránit svou zemi před těmi z Thule.

Surtr se ale začal nudit, protože byl v Muspellsheimu sám. Mávl svým mohutným mečem, aby se pocvičil, a vytvořil tak mnoho páry, která se zvedala směrem ke Ginnungagapu a zamrzla do zvláštních tvarů. Z tohoto ledu vznikly dvě další bytosti: Ymir, první z obrů, a Audhumbla, velká kráva.“

Ragnarok otevřel oči, aby se podíval, jaký to na Tam Nok dělá dojem. Ve vikingském obydlí mezi Vikingy to vždycky znělo tak nějak správně a normálně, ale když teď vyprávěl příběh o stvoření zde, v srdci země Sasů, ženě z daleké země, začal o něm poprvé pochybovat. Tam Nok ho pozorovala a na tváři se jí nezračily žádné emoce.

„Ymir dostal hlad, a tak podožil Audhumblu. Kráva se samozřejmě neměla v království ledu na čem pást. Přesto ale lízala led a tím odkryla další bytost, pohřbenou před dávnými věky. Byl to Bóri Pěstitel, dědeček Odina, boha, který nyní vládne v Asgardu.

Ymir, plný mléka, se unaveně uložil ke spánku. Díky horku ze Surtrova meče se začal potit a z jeho potu povstal Thrudgelmir, šestihlavý obr, z něhož pocházejí všichni ledoví obři.“

„Šestihlavý obr?“ zopakovala Tam Nok. „Muž?“

Ragnarok přikývl.

„My máme legendu o sedmihlavém hadu, kterému říkáme Naga,“ poznamenala Tam Nok.

Ragnarok pokrčil rameny. „Jediní hadi, o kterých v legendách vím, jsou Jormungand, potomek Loki a Angrboda, a hydra. Jormungand je strašlivý tvor, kterého Odin vrhl do oceánu. Tam rostl tak dlouho, až nakonec obtočil celý Midgard. Hydra je stvoření, které bojuje na straně temnoty – má šest hlav, ne sedm – a plive jed. Nikdy jsem žádnou neviděl, ale mluvil jsem s mužem, který tvrdil, že se s jednou setkal v Irské zemi.“

„Já jsem taky nikdy neviděla skutečného Nagu,“ řekla Tam Nok. „Je zvláštní, jak existují různé verze, které možná vznikly z jediného výchozího příběhu a postupem času se upravovaly, aby se hodily k zemi, kde se vypravují.“

„To není příběh,“ namítl Ragnarok. „Tak skutečně začal svět.“

„Ale moji lidé mají jiný příběh o počátku světa,“ odpověděla Tam Nok. „Moje putování bylo velice dlouhé a v každé zemi, kam jsem přišla, jsem si od tamních lidí poslechla jejich příběh, jak byl stvořen člověk. Některé věci jsou všude podobné. Had v oceánu se objevuje i v mé kultuře. Je součástí příběhu o tom, jak svět začal i jak skončí. Prosím, pokračuj,“ vyzvala ho.

Ragnarok se na chvilku zamyslel, aby si vzpomněl, kde přestal. „Bůh Bóri měl syna jménem Bor, který se oženil s obryní Bestlou a měli spolu tři syny, kteří se jmenovali Odin, Vili a Ve.

Pak vypukla válka mezi Borovými dětmi a dětmi netvora Thrudgelmira. Bojovali po mnoho, mnoho let v hlubinách Ginnungagapu.

Nakonec se Odinovi a jeho bratrům podařilo přepadnout a zabít prvního z ledových obrů Ymira. Jeho vroucí krev zabila většinu ze zbývajících obrů. Uniklo jich jen několik, kteří odpluli na lodi oceánem krve, aby založili novou zemi na jihu, kde dali vznik nové rase.

Odin, opojený vítězstvím, se rozhodl, že stvoří svět. Jediné, co k tomu mohl použít, bylo Ymirovo tělo. Už měli oceány z jeho krve. Z jeho masa vytvořili Midgard...,“ Ragnarok ukázal k zemi, „...kde žijeme. Země je Ymirovo maso, kopce jsou jeho kosti, útesy fjordů jsou z jeho zubů, z vlasů a chlupů jsou stromy a tráva. A z lebky je nebe nad námi.

Jednoho dne na procházce Odin narazil na dva vyvrácené stromy. Jeden byl jasan, druhý jilm. Odin do nich vdechl zpátky život, dal jim ducha a žízeň po vědění. To byl první muž a první žena.“ Ragnarok rozpráhl ruce. „Od té doby zažili lidé i bohové mnoho dobrodružství. Příliš mnoho, abych je mohl odvyprávět během jednoho dne.“

„Jak to všechno končí?“ zeptala se Tam Nok.

Ragnarok se udeřil do hrudi. „Končí to velkou bitvou. Bitvou, podle které mě matka pojmenovala: Ragnarok – poslední střet mezi silami světla a tmy.“

„Proč ti matka dala jméno bitvy, která teprve má být vybojována?“

„To nevím,“ přiznal Ragnarok.

„Byla tvá matka věstkyně? Kněžka?“

„Moje matka viděla budoucí věci...,“ Ragnarok se odmlčel, „ale ne ty podstatné. Kdyby je viděla, můj otec mohl být stále naživu.“

„I když vidíš budoucí věci, ještě to neznamená, že je můžeš změnit,“ řekla Tam Nok. „Možná viděla, co se stane, ale věděla, že s tím nemůže nic udělat.“

Tato myšlenka Ragnaroka nikdy nenapadla.

„Poslechl by otec tvou matku, kdyby ho varovala před tím, co si myslíš, že měla vidět?“ zeptala se Tam Nok. „Změnilo by to nějak jeho činy?“

Ragnarok neochotně zavrtěl hlavou. „Ne, neudělal by nic jinak. Byl příliš...“

„Příliš hrdý?“ dokončila za něj Tam Nok větu.

„Možná,“ přikývl Ragnarok. Nedodal, že vlastně ví, že jeho matka otce varovala.

„A kdo zvítězí v té poslední bitvě?“ zeptala se Tam Nok a vrátila tak Ragnaroka do současnosti.

„Obě strany prohrají,“ odpověděl. „Bohové a nestvůry vytvoří dvojice, které spolu budou bojovat. Tak dojde k boji Thora a velkého hada Jormunganda. Thor hada zabije svým mocným kladivem, ale až poté, co ho had uštkne a naplní mu tělo jedem.“

„Mocné kladivo?“ zopakovala Tam Nok. „To je zajímavá zbraň.“

„Myslíš, že to je to, po čem pátráme?“ zeptal se Ragnarok. „Thorovo kladivo?“

„Myslím, že pátráme po Štítu, ale naučila jsem se, že Štíty mohou mít různé podoby,“ řekla Tam Nok.

„Copak ti ten kámen neřekl o tom Štítu nic?“

„Něco ano,“ odpověděla vyhýbavě Tam Nok.

„Je naším cílem Thule?“

„Ne. O Thule se tu sice píše, ale místo, kam musíme zamířit, je zde.“

Ragnarok se k ní naklonil a podíval se, kam ukazovala prstem. Bylo to jihozápadně od Grónska, podél dalekého pobřeží, které se linulo po celém levém okraji kovové destičky. Ragnarok přenesl pohled na původní mapu, kterou Tam Nok držela přiloženou k tomuto novému dílu. To místo bylo jižněji než Římské moře na svitku. Ragnarok byl zkušený námořník, ale tak dlouhá cesta mu vyrazila dech. Prst Tam Nok ukazoval na malý ostrůvek uprostřed širého moře.

„To bude trvat rok, než se tam dostaneme!“

„Já ale nemám rok času,“ zamračila se Tam Nok.

Ragnarok uchopil klacík a změřil vzdálenost z Norska na Island.

Pak přeměřil vzdálenost podél pobřeží té neznámé západní země až dolů k tomu ostrovu. „Záleží na větru a proudech,“ řekl nakonec. „Možná by se nám to mohlo podařit během šesti měsíců. Čtyř, pokud nám bude všechno hrát do ruky.“

„Musíme tam být do konce roku,“ řekla Tam Nok.

Ragnarok si prohrábl plnovous. „To je sedm měsíců. To by se nám mohlo podařit, pokud se na nás usměje Odin. A jestli nás nechají projet Skraelingové.“

„Skraelingové?“

„To jsou divoši, kteří obývají tu zemi za oceánem,“ odpověděl Ragnarok. „Tvrdí se o nich, že mají rudou kůži a jsou velice divocí. Nijak zvlášť těm historkám nevěřím, ale...,“ pokrčil rameny, „teď jsem viděl tebe a ty máš hnědou kůži a pocházíš ze země v opačném směru, o které jsem nikdy neslyšel. Takže si říkám, že mohou existovat i červení lidé a ty příběhy o nich mohou být pravdivé.“

Poklepal na mapu. „Bude obtížné najít takhle malý ostrov, který není v dohledu pevniny.“

„Já ho najdu,“ pronesla Tam Nok. „Musíme se vrátit na loď. Každá pouť začíná prvním krůčkem. S rudými lidmi si budeme dělat starosti, až nějaké spatříme.“ Svinula mapu a vrátila ji do bambusového pouzdra. Kovovou destičku uložila do vaku.

„Na tom kovu je spousta nápisů,“ poznamenal Ragnarok. „Co znamenají?“

„Bude mi trvat nějakou dobu, než to přeložím. Je to psáno velice starým jazykem, který jsem se naučila spolu s mnoha dalšími. Přečetla jsem si to, co potřebuji zatím vědět. Zbytek se pokusím přeložit později. Pak ti povím, co se tam píše.“

„Zacházíš se mnou jako s dítětem,“ postěžoval si Ragnarok. „Služby, které sis zaplatila svým zlatem, nejsou neomezené. Moji posádce se nebude chtít přes oceán za žádnou cenu. Budu je muset přesvědčit. Nejsem si ale jistý, jestli jsi hodna toho, abych se o to snažil.“

„Nejde o mě,“ řekla Tam Nok. „Musíme najít zbraň, abychom mohli bojovat s valkýrami a Stínem.“

Ragnarok potřásl hlavou. „Valkýry jsou démoni. My nejsme bohové. Proč s nimi musíme bojovat? Proč je nemůžeme nechat, ať si bojují mezi sebou? Třeba se pleteme do věcí, které bychom měli nechat na pokoji.“

„Je mým úkolem...“

„Tvým úkolem,“ řekl Ragnarok. „Ne mým. Jak jsi znala moje jméno, když jsme se poprvé potkali?“

Tam Nok předstírala, že se plně věnuje zavazování řemínků svého vaku a vyhýbala se jeho pohledu.

„Jak jsi mě přiměla v tom fjordu a pak znovu poblíž těch kamenů k útěku? Ještě nikdy jsem neutekl z boje, i když to vypadalo, že zemřu. Ale od okamžiku, kdy jsem tě potkal, jsem utekl už dvakrát.“

Tam Nok vzhledla a zadívala se svýma mandlovýma očima přímo do jeho. „Tak kdo teď nemluví pravdu? Už jsi přece z bitvy utekl. Kdysi. Nebo ne?“

Ragnarok znehybněl, jen kůže na levé straně obličeje mu mírně pocukávala.

„Co víš o mé minulosti?“ zeptal se konečně.

„To, co jsi mě nechal zjistit,“ odpověděla. Natáhla se k němu a krátce mu položila ruku na čelo. „Je to v tobě, pořád to tam je, i když myslíš na něco jiného. Jako bublinky na hladině vroucí vody.“

„Co tam je?“

„Tvoje zlost. Tvůj vztek. Stravuje tě. Myslíš si, že jde o otce, ale zatím jde o tvou matku.“

„Jak můžeš vědět takové věci?“ Ragnarok ji popadl za ramena a zatřásl s ní. „Jsi čarodějnice.“

Tam Nok se mu nepokusila vytrhnout. „Jsem kněžka. Učí nás, jak máme rozumět lidem.“

„Jak víš, co se stalo mým rodičům?“

„Já to nevím,“ řekla Tam Nok. „Vím jen to, že ať se jim stalo cokoliv, vytvarovalo tě to stejně, jako kovář vytvaroval tvoji novou sekuru.“ Zvedla paže a sundala si jeho ruce z ramen. „Nechceš mi povědět, co se stalo?“

Ragnarok se od ní odvrátil a posadil se s lokty opřenými o kolena a s hlavou v dlaních. Cítil ve spáncích bušení vzteku a

dychtivosti po pomstě. Dlaněmi si tiskl hlavu čím dál silněji, až ucítil na hřbetě rukou jemný dotyk.

„V mé zemi říkáme, že minulost je pryč. Neexistuje žádný způsob, jak ji změnit. Musíš žít a pokračovat dál.“

„Nikdy!“ Ale dovolil jí, aby mu odtáhla dlaně od obličeje. Jemně mu položila svoje ruce na spánky.

„Vidím zradu.“

Ragnarok přikývl. „Můj otec byl zrazen.“

„Pověz mi o tom.“ Tam Nok ustoupila a sedla si proti němu.

„Byl to válečník a vůdce. Čestný muž. Muž, na něhož se obraceli všichni lidé z naší vesnice. Král...“ Ragnarok si odplívl, „muž, který sám sebe jmenoval králem všech Vikingů, požadoval, aby mu vesnice projevovaly úctu a poskytly mu bojovníky a lodě, kdykoliv si o ně zažádá. Můj otec neslibil věrnost nikomu jinému než svým lidem. Neviděl žádný důvod, proč by na tom měl něco měnit.“

Král svolal schůzku, aby si promluvil s těmi, kteří se mu hned nepodřídili. Pod vlajkou příměří. Můj otec tam šel, i když ho matka varovala, aby to nedělal.“

Ragnarok se odmlčel a potřásl hlavou. „Otec byl velice statečný muž. Vyrazil jen se dvěma muži – a stejně měl podle vlastních slov přijít i král. Setkali se na ostrově kus od jižního pobřeží Norska. Bylo tam asi deset podobných vůdců, jako byl otec, všichni jen se dvěma nejdůvěryhodnějšími muži, jak bylo dohodnuto.“

Král přijel s deseti loděmi plnými vojáky. Řekl shromážděným vůdcům, že se mohou podřídít, nebo zemřít. Můj otec bojoval, i když věděl, že nemá žádnou šanci zvítězit. Královi muži ho zabili, odřízli mu hlavu a poslali nám ji.“

„A ty jsi přísahal pomstu,“ řekla Tam Nok.

„Samozřejmě.“

„Ale zatím ještě nemáš tolik síly, abys mohl zaútočit na krále,“ dodala Tam Nok.

„Za svůj čin zaplatí. Jednoho dne...“

„A tvoje matka?“ zeptala se Tam Nok. „Ona přece otce varovala...“

Ragnarok se postavil, hodil si vak na záda, do jedné ruky vzal svou sekyru a do druhé Lailokenovu hůl. „Je načase vyrazit.“

„Tvá matka ti řekla, aby ses vzdal myšlenky na pomstu, že ano?“ naléhala na něj Tam Nok. „Abys žil v míru a přijal budoucnost, jinak že zemřeš nadarmo jako tvůj otec.“

Ragnarok vykročil směrem od kněžky. „Musíme jít,“ zavrčel přes rameno.

19. kapitola

SOUČASNOST

„Potvrzuji, že poklop je uzavřen.“ DeAngelo se natáhl vzhůru a položil ruku na červené světlo, které indikovalo, že horní poklop v přední kouli Deepflightu je uzavřen. Dane věděl, proč se DeAngelo dotýká kontrolky. Podobně jako instruktor seskoků s padáky si ještě rukou ověřoval to, co viděly oči.

DeAngelo zopakoval žádost o potvrzení do mikrofonu propojeného s jeho sluchátky. „Sin Fen, potvrďte, prosím, že je poklop zadní sféry uzavřen.“

„Potvrzuji, že je poklop uzavřen,“ ohlásila Sin Fer ze svého místa pět metrů za Danem a pilotem ponorky.

DeAngelo to ještě do třetice zkontroloval na ukazatelích, které měl před sebou. „Poklopy uzavřeny. *Deeplabe*, jsme připraveni vyplout.“

Okamžitě mu odpověděl Arianin hlas: „Zde je vše v pořádku. Odpojmí vás za deset vteřin. Hodně štěstí. Nechám svítit venkovní světlo.“

„Díky,“ odpověděl Dane. Bylo mu jasné, že se Arianě nelíbí, že ji nechávají v Deeplabu a zejména že ji tam nechávají samotnou, ale někdo musel v podmořské laboratoři zůstat a udržovat ji v chodu.

Ozvalo se klapnutí a Dane věděl, že komunikační a energetické kabely, které propojovaly ponorku s Deeplabem, se

právě přerušily a zasunuly zpátky do podmořské laboratoře. Nyní byli sami, odříznuti od zbytku světa.

DeAngelo ležel na břiše vedle Danea a rukama svíral ovládací páky. Slyšeli duté kovové zvuky.

„Opustili jsme Deeplab,“ řekl DeAngelo. Obě řídicí páčky stlačil kupředu. „Klesáme.“

Dane na okamžik ztratil orientaci, když ponorka sklonila před a vydala se do hlubiny. Tento pocit ale jen odrážel něco hlubšího, původnějšího.

„Nemáte strach, že do něčeho vrazíte?“ zeptal se Dane. Všechny obrazovky s výhledem vnějších kamer byly černé, protože DeAngelo nerozsvítil ani normální, ani infračervené reflektory.

„Jako do čeho třeba?“ chtěl vědět DeAngelo.

„Do velryby?“

„Jsme o hodně hlouběji, než kam se mohou ponořovat velryby,“ odvětil DeAngelo. „Vorvaň se může potopit do hloubky o něco víc než jeden kilometr. Některé druhy tuleňů se vlastně dovedou potopit do větší hloubky než velryby – ještě asi o tři sta metrů hlouběji.“

DeAngelo ukázal na hloubkoměr. Svítila na něm červená čísla: 7 300 metrů. „Takhle hluboko je oceán v podstatě jako poušť. Je tu velice málo života a rozhodně tu není nic tak velkého, aby nás to nějak poškodilo, kdybychom do toho vrazili.“

„Něco tam venku je,“ oponoval Dane.

DeAngelo se po něm ohlédl. „Cože...“ Zmlkl, když se ze sluchátek ozvala Sin Fen. „Má pravdu. Něco tam venku je.“

„A je to živé,“ dodal Dane. „Na severu. Poblíž brány.“ Zavřel oči. „V bráně. Ví to, že jsme tady. Prahne to po nás.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se DeAngelo.

Dane zase oči otevřel. „Budete nám muset začít důvěřovat. Proto jsme totiž tady. Protože cítíme věci, které ostatní cítit nemohou.“

DeAngelo cvakl několika páčkami. „Rozsvěcuji infračervená světla a kamery, takže uvidíme, ale sami nebudeme vidět.“

Dane se podíval na obrazovky. Nebylo na nich vidět nic než čern, kterou protínal kužel infračerveného světla. Potrásl hlavou.

„Prozatím jsme v bezpečí. Nemůže to opustit bránu. Ale brána roste. Sin Fen,“ oslovil ji, „cítíte to taky?“

„Ano, roste,“ potvrdila Sin Fen. „Velice pomalu, ale přece jen se plazí naším směrem. Nezbyvá nám mnoho času.“

„Na dně Portorického příkopu budeme za hodinu a půl,“ poznamenal DeAngelo. „Cítíte, co je tam dole?“

Dane zavrtěl hlavou. „Ne, to ne.“ Vzhlédl k obrazovce. „Sin Fen?“

„Pod námi je prázdné místo, do kterého nedokážu nahlédnout.“

„Taky tu prázdnotu cítím,“ poznamenal Dane.

„Je to něco nebezpečného?“ zeptal se DeAngelo.

„Už jenom být v téhle ponorce takhle hluboko je nebezpečné,“ odpověděl Dane. „To, co je tam dole, uvidíme, až se k tomu dostaneme.“

„Jsme v hloubce osmi kilometrů,“ ohlásil DeAngelo. „Už jsme v dosahu snímkování sonarem, pokud o to máte zájem. Ale nezapomeňte, že jakmile zapneme sonar, prozradíme svoji polohu každému, kdo naslouchá.“

„Zapněte ho,“ přikázal Dane. „Nakonec se stejně budeme muset podívat, kam vlastně míříme.“

DeAngelo zafixoval ovládací páčky v dané poloze, aby ponorka pokračovala automaticky v sestupu po spirále, a stiskl tlačítko. Sonar *Deepflightu* začal kreslit obrázek dna.

Dane pozoroval obrazovku sonaru, na které se začal spojit obraz Portorické předhlubně. Miskovitá prohlubeň s příkrými stěnami. Severní strana byla téměř kolmá, jako nějaký podmořský útes obřích rozměrů.

„Máte polohu toho kruhu, který objevili Foremanovi lidé?“ zeptal se Dane.

„Počítač právě orientuje uložený snímek,“ odpověděl DeAngelo, „porovnává ho s tím, který teď snímáme sonarem.“

Na obrazovce se objevil zelený kruh. Jedním okrajem se dotýkal nejhlubšího místa Portorické předhlubně, ale většina jeho plochy se rozkládala severně, vedle prohlubně a toho kilometr a půl vysokého útesu.

„To je divné,“ zabručel DeAngelo. „Jestli jsou ty údaje správně, pak ta věc, ať už to je cokoliv, musí být pod oceánským dnem.“

„Dopravte nás k té části, která sousedí s Portorickou předhlubní,“ ukázal Dane na obrazovku.

„Rozumím.“

Dane vzhlédl k obrazovce, která ukazovala nitro zadní sféry. Sin Fen se také dívala na displej sonaru. Dane se s ní v duchu propojil, ale jediné, co rozeznal, byl její zájem o to, nač se sám díval. Teď už sestoupili do jámy na oceánském dně, která tvořila Portorickou předhlubeň.

„Osm tisíc dvě stě metrů,“ oznámil DeAngelo. „Jsme kilometr nad dnem. Snižuji rychlost klesání. Najdu severní stěnu a budu pokračovat v sestupu podle ní.“

Na displeji sonaru se severní stěna zvětšovala a zvětšovala, jak DeAngelo naváděl ponorku do její blízkosti.

„Támhle!“ řekl DeAngelo.

Dane se podíval na obrazovku s výhledem ven. V záři infračervených reflektorů se na ní objevila vysoká šedá stěna. DeAngelo sledoval střídavě ji a sonar a pomalu klesal podél severní stěny na nejhlubšího místo Atlantiku.

Hloubkoměr ukazoval už více než osm tisíc pět set metrů a DeAngelo ještě zpomalil sestup.

„Ta stěna není přirozená,“ řekla Sin Fen.

„Zastavte,“ přikázal Dane DeAngelovi. *Deepflight* znehybněl v hloubce 8 520 metrů.

Na skalní stěně se objevila vodorovná linka, černá značka na pozadí šedé skály, silná téměř třicet centimetrů. Ani vlevo, ani vpravo nebylo vidět její konec. Dane se naklonil kupředu, blíže k obrazovce. Stěna pod tou linkou vypadala stejně jako nad ní, ale byla dokonale hladká. Také mu připadalo, že horní stěna o několik desítek centimetrů přechází. Dane se podíval na obraz sonaru. Spodní stěna byla opravdu naprosto hladká.

„Ta linka se mírně ohýbá,“ řekl nahlas. „Sledujte ji doprava,“ obrátil se na DeAngela.

Dvojitá vrtule se začala otáčet a ponorka se dala do pohybu podél linky na skalní stěně.

„Opravdu není úplně rovná,“ potvrdil DeAngelo. „Velice pomalu klesáme.“

Brzy Dane viděl, že linka míří pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů dolů. „Je to velká kružnice,“ řekl.

„Polovina kružnice,“ upřesnil DeAngelo. „Vzhledem k tomu, jak je široká, se dostaneme ke dnu, až budeme v její polovině.“

Dane se podíval na displej sonaru. Dno se přiblížilo na necelých sto metrů pod nimi a linka ještě nebyla úplně kolmá.

„Šedesát metrů ke dnu,“ oznámil o minutu později DeAngelo.

„Ta věc je obrovská.“ Dane rychle v duchu počítal. „Má poloměr více než půl kilometru.“

„Otázkou je,“ řekla Sin Fen, „co to vlastně je?“

„Jsme třicet metrů nad dnem, zpomaluji.“ DeAngelo nespouštěl oči ze sonaru. Linka na stěně stále pokračovala. „Dvacet metrů.“

Dane cítil, jak ponorka zpomalila – setrvačnost jej vtlačila do podložky, na které spočíval.

DeAngelo zapnul kameru na spodní straně plavidla. Infračervené světlo se odráželo od inkoustové černě.

„Patnáct metrů.“

Na obrazovce se objevilo dno, tvořené příčně pruhovanou černou skálou, která se stýkala s šedivou kolmou stěnou. Linka byla v místě jejich styku dokonale kolmá. Dane za ni zkusil nahlédnout svou myslí, ale nic necítil.

„To ani náhodou nemůže být přírodní útvar,“ zamumlal DeAngelo a zastavil s *Deepflightem* kousek nad dnem. „Co teď?“

Dane se podíval na projekci muonového kruhu přes snímek sonaru a na jejich momentální polohu.

„Plujte na západ,“ řekl. „Podél té stěny. Potřebujeme se dostat do středu.“

„Rozumím.“ DeAngelo ponorku otočil a pomalu vyrazili vpřed ve výšce sedmi metrů nad dnem. Stěna jim ubíhala pět metrů po pravoboku. Šedá skála byla naprosto hladká a Dane přemítal, jestli to je vůbec skála.

„Vypadá to dno normálně?“ zeptal se DeAngela.

„Něco podobného jsem viděl jen v Tichém oceánu kousek od Havaje – takhle vypadá roztavená hornina, která se setká s

mořskou vodou a rychle vychladne. Ale to bylo blízko hladiny – jde o lávu, která teče po souši a pak zamíří do moře. Magma, které se vylije rovnou pod hladinou, takhle nevypadá.“

„Tak jak to, že něco podobného vidíme devět kilometrů pod hladinou?“ chtěl vědět Dane.

„Krucí, a kde se tu vzala ta hladká hmota napravo?“ odpověděl DeAngelo otázkou. „Něco takového jsem nikdy neviděl.“

„Jsou to dveře,“ ozval se v intercomu hlas Sin Fen.

To si Dane myslel také, ale prostá velikost těch dveří a hloubka, v jaké se nacházely, způsobovaly, že bylo těžké takovou myšlenku přijmout.

„Tak to jsou tedy sakra velké dveře,“ poznamenal DeAngelo. Podíval se na sonar. „Jsou širší než kilometr a půl.“

„Zdá se, že je dlouho nikdo neotvíral,“ poznamenal Dane. „Vypadá to, jako kdyby spodní polovina byla zablokovaná.“

„Kromě konstantního nízkoeenergetického pole, které obklopuje to, co je za těmi dveřmi,“ řekla Sin Fen, „v této oblasti Nagoja několikrát detekoval zvýšenou muonovou aktivitu.“

„Na té stěně před námi něco je,“ upozornil DeAngelo.

Dane pohlédl na obrazovku, kde infračervené reflektory osvětlovaly černý kruh uprostřed šedi s průměrem asi dvanáct metrů. Infračervené světlo se od něj neodráželo – vypadalo to, jako by bylo pohlcováno.

„Můžeme se na to podívat v normálním světle?“ zeptal se Dane DeAngela, jakmile zastavili.

„Bude to vypadat úplně stejně,“ řekl DeAngelo, ale přesto zapnul vnější světlomety. Počítač automaticky přepnul obraz na normální světlo.

DeAngelo měl pravdu: nic se nezměnilo. Stále viděli černý kruh, který jako by pohlcoval veškeré světlo. Dane už se s něčím podobným jednou setkal.

„To je vstupní brána,“ řekl svým dvěma společníkům. „V Angkor Kol Keru za mnou přišel Flaherty něčím podobným a my jsme tou samou věcí prošli z Angkoru na palubu *Scorpionu*.“

„Vstupní brána uprostřed něčeho, co vypadá jako dveře?“ zeptal se DeAngelo.

„Doma mám ve dveřích taky menší vstup,“ řekl Dane.
„Používá ho můj pes.“

„To přirovnání se mi moc nelíbí,“ poznamenal DeAngelo a natočil ponorku přídi přímo proti černému kruhu.

„Otázkou je,“ promluvila Sin Fen, „co je na druhé straně? Kam to vede? Jestli to je skutečně jako ta malá brána, kterou jste prošli v Angkoru, může nás to transponovat kamkoliv.“

„Existuje jediný způsob, jak to zjistit,“ odpověděl Dane.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ ozval se DeAngelo.

„Jsme tady,“ řekl Dane.

„Ale možná je to pevné a neprostupné,“ namítl DeAngelo. „V tom případě navrhuji, abyste se k tomu přibližoval velice pomalu,“ odpověděl Dane. „Nemyslím, že...“ začal DeAngelo, ale Sin Fen ho přerušila. „Vplujte tam. Něco na druhé straně je.“

„Skvělé,“ zahučel DeAngelo. Nepatrně pohnul oběma řídicími páčkami kupředu a *Deepflight* se pomaličku plazil k černému kruhu.

Dane se pokoušel proniknout za bránu svou myslí, ale nic v ní nezachytával. Přemítal, jak si Sin Fen může být tak jistá, že na druhé straně něco je.

Předek ponorky byl nyní asi metr a půl od černého kruhu. Jeden metr. DeAngelo zpomalil ještě víc. Padesát centimetrů. Třicet. Dvacet. Deset.

Dane cítil, jak se vzduch kolem něj mění a tlačí se na něj, jako kdyby znenadání zhoustl. Mozkem mu proběhla bolest a jen matně si uvědomoval, že se ozvalo poplašné zařízení a DeAngelo vedle něj horečnatě mačká různá tlačítka.

Dane vzhlédl k obrazovce. Pořád je obklopovala voda, ale černý kruh teď byl za nimi. A seshora je zaplavovalo světlo.

„Co se stalo?“ zeptal se Dane.

„Extrémně rychlá změna vnějšího tlaku.“ DeAngelo stiskl další tlačítko a jekot alarmu ztichl. Současně s náhlým tichem Danea přestala bolet hlava.

„Jaká změna?“ chtěl vědět Dane.

DeAngelo jednoduše ukázal na údaj hloubkoměru. Bylo na něm deset metrů.

„Jak je to možné?“ ptal se Dane. „Kde to jsme?“

„Já nevím,“ odpověděl DeAngelo.

„Co kdybychom se vynořili na hladinu a rozhlédli se?“ navrhla Sin Fen ze zadní sféry.

DeAngelo přitáhl páčky k sobě a ponorka se přiblížila k hladině. V dalším okamžiku se vynořili a Dane zamrkal, když se na obrazovce objevil pohled horní kamery.

Plavali na kruhové hladině klidné temné vody o průměru asi pěti kilometrů. Vodu obklopovalo hladké černé pobřeží, široké něco přes tři kilometry, které se pomalu zvedalo od hladiny a končilo skalní stěnou, jež se zvedala vzhůru a ve výšce necelého kilometru se uzavírala do podoby obrovské klenby. Celou jeskyni osvětlovala velká zářivá koule, která byla tak jasná, že kamera musela automaticky zaklapnout dva filtry, aby se nepoškodila nadměrným osvitem.

Dane vůbec nepochyboval o tom, že to je to muonové místo, které označily Nagojovy přístroje. Co ale nemohly zaznamenat, byly stovky lodí a letadel, které pokrývaly černé pobřeží všude kolem a které nyní defilovaly na obrazovce, jak se kamera otáčela kolem své osy. Naskýtal se jim ohromující pohled – Dane tu viděl rozmanitá plavidla od římských galér až po moderní bitevní křižníky. Letadla od starých dvojplošníků až po průzkumné letadlo SR-71 ležela poházená po zemi jako sbírka modelů nějakého šílence. Dokonce tu spočívala i ohromná vzducholod', ležící na boku s napůl zhrouceným kovovým žebrovím.

Některé z lodí a letadel byly zpola rozbité nebo rozmontované. Na vzdálenějším břehu spočíval ropný tanker zbavený pláště, takže z něj zbývala jen kostra z ocelových traverz. Připomínal velrybu, kterou kdysi moře vyvrhlo na pláž a nyní z ní zůstala jen kostra.

Velké válečné lodi, která vypadala jako z první světové války, chyběla příď až po první střeleckou věž. Kov byl hladce odkrojen.

Nebylo tu ani památky po posádkách – jen ostatky strojů.

„To je pohřebiště,“ zašeptal Dane a snažil se vstřebat ten obrovský počet nejrozmanitějších strojů, který kolem sebe viděl. Rozhlédl se i svou myslí, ale nenašel tu známky ničeho živého.

„Doufejme, že to nebude i náš hřbitov,“ zamumlal DeAngelo.

„Podívejte se doprava,“ řekl náhle Dane. „Mezi tu jachtu a bombardér B-24.“

Na černém pobřeží ležela záchranná kabina z *Deeplabu*, jako poslední příspěvek k této strašidelné scenerii.

Ariana Micheletová sledovala, jak malá tečka, která představovala *Deepflight*, najednou zmizela z obrazovky sonaru. Chvilku čekala, až se znovu objeví, a doufala, že se jen na okamžik za něčím schovala, ale minuty ubíhaly a nic se nedělo.

Zvedla telefon, který ji spojoval s *Glomarem*, aby nahlásila tento nový vývoj. Kapitán Stanton jí sdělil, že má právě hovor, jež jí vzápětí přepojí.

Po chvilce čekání se ozvalo zašumění, následované Foremanovým hlasem, který se odrážel od stěn sféry.

„Máte nějakou představu, kde je *Deepflight*?“ zeptal se.

„Vplul do kruhu muonové aktivity,“ oznámila Ariana. „To jste přece chtěl od samého začátku, nebo se mýlím?“

Foreman otázku ignoroval a místo toho položil jednu vlastní. „Víte o tom, že brána Bermudského trojúhelníku roste? Spolu s ostatními branami?“

„Slyšeli jsme, že povyrostla, když z ní vytryskl ten proud, ale ne, že stále roste.“

„Poslední snímky ukazují rychlost růstu, kterým se dostane k vaší poloze za osm hodin,“ vysvětlil Foreman. „Pak se ocitnete uvnitř brány.“

„A dál?“ odpověděla Ariana. „Co ode mě čekáte, že s tím udělám? Mám opustit *Deepflight*? *Glomaru* by stejně trvalo šest hodin, než *Deeplab* vytáhne nahoru.“

„Jen vás o tom informuji,“ řekl Foreman. „Elektromagnetická aktivita v systému SOSUS neustává, naopak zesiluje. Prezident rozkázal, aby všechny lodě a ponorky vypluly na moře a připravily se.“

„Připravily se na co?“ zeptala se Ariana.

„To chce prezident vědět ode mě – a já zase doufám, že nám to řekne Dane se Sin Fen, až se vrátí.“

„Dám vám vědět, jakmile se znovu objeví.“ Ariana přerušila spojení a opřela se ve svém velitelském křesle.

20. kapitola

ROK 999 N. L.

„Ne.“

Ragnarok se téměř usmál nad Bjarniho stručným zhodnocením kurzu, který mu právě ukázal na mapě. Od jihovýchodu vál neměnný vítr a opíral se do naplno rozvinuté lodní plachty. Před hodinou nechali po pravé straně za sebou ostrovy, které leží na jihozápadní špičce Anglie, a právě se nacházeli jižně od Irské země.

Obě mapy Tam Nok – papyrovou i kovovou – měli položené na poslední lavici vzadu. Ragnarok poklepal na místo, kam by podle Tam Nok měli doplout. „Musíme se dostat sem.“

„Je to proti mořským proudům,“ rozvedl Bjarni svou odpověď. „Nemůžeme plout přímo na jihozápad. To přece víš.“

Starý kormidelník se naklonil nad mapu. „Moře postupuje tímto směrem...“

Zkrouceným prstem naznačil opačný směr, než jaký ukázal Ragnarok. „I kdybychom měli příznivý vítr – což se nestane – nebudeme schopni bojovat proti moři. V nejlepším případě bychom zůstávali na místě, v nejhorším by nás to unášelo nazpět. Už teď...,“ mávl rukou k moři, které je obklopovalo, „nás proud sráží k severu, i když dračí hlava je otočená na západ.“

„Musí být nějaký způsob,“ namítl Ragnarok. Tam Nok pořád ještě spala pod přední lavicí a Ragnarok neviděl žádný důvod, proč ztrácet čas. Chtěl se pustit požadovaným směrem okamžitě.

Bjarni si povzdechl a klekl si k mapám. Ragnarok se k němu připojil. Byl rád, že je zpátky na své lodi. Hrolf s ní minulý večer čekal, jak bylo domluveno, na stejném místě pobřeží, kde se před několika dny vylodili. Ragnarok s Tam Nok nastoupili bez problémů a loď okamžitě vyplula do noci, pryč od země Sasů.

Po rozednění bylo načase učinit rozhodnutí a Ragnarok věděl, že to nebude tak jednoduché, jak by si Tam Nok přála.

„Jediný způsob, jak se tam můžeme dostat ...“ Bjarni zapíchl do mapy prst, „je plout po velké kružnici tímto směrem.“ Označil cestu jižně od Islandu, pod Grónskem a podél pobřeží té obrovské země, která ležela na západě. „Pak se můžeme nechat unášet tím proudem ke středu oceánu, na místo, kam si přeješ plout,“ uzavřel Bjarni.

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Rok. Možná méně, když všechno půjde dobře,“ odvětil kormidelník. „Ale cestovali bychom do končin, kde ještě nikdy nikdo nebyl. Do neznámých a nebezpečných vod. A museli bychom přezimovat někde podél toho pobřeží.“ Ukázal na velký kontinent. „A často se zastavovat kvůli doplnění zásob. Nevím o nikom, kdo by kdy podnikl takovou pouť.“

„Nezapomeňte, co říkal Lailoken,“ promluvila nad nimi Tam Nok. „Tvrdil, že nejkratší vzdálenost nemusí vždycky být úsečka.“

„Ale obeplouvání celé kružnice taky rozhodně není zrovna nejkratší způsob, jak se tam dostat,“ poznamenal Ragnarok.

Bjarni zvedl kovovou destičku a prohlížel si ji zblízka.

„Také říkal něco o zkratce,“ pokračovala Tam Nok.

„Jak by tu mohla být nějaká zkratka?“ namítl Ragnarok. „Víme, kde jsme, a víme, kam chceme doplout. Nemůžeme se plavit přímo a každá jiná trasa zabere příliš času.“

„Je tam tunel,“ řekla Tam Nok. Vzala mapu od Bjarniho a ukázala na jedno místo u severního pobřeží Islandu.

„Cože tam je?“ zeptal se Ragnarok a díval se na místo, které ukázala.

„Ty runy uvádějí, že je tu tunel,“ zopakovala Tam Nok.

„Ty to dokážeš přečíst?“ podivil se Ragnarok.

„To je jazyk Řeků,“ odpověděla kněžka. „Něco jsem se z něho naučila při svém putování. Nerozumím všemu, ale to slovo tady označuje tunel. A tato tenká linka vede tam odtud přímo sem, tedy na místo, kam se potřebuji dostat. Myslím, že ta linka představuje právě ten tunel.“

„Na tom místě, které jsi ukázala,“ řekl Ragnarok, „severně od Islandu, by měla být ta obrovská propast ledu a ohně, Ginnungagap, která odděluje svět bohů. Slyšel jsem příběhy o tom, jak se tu moře rozestupuje a z jeho hlubin vycházejí obludy. Tunel v obrovské propasti by nebyl ničím tak zvláštním. I legendy udávají, že bohové mohou cestovat podsvětím.“

Hrolf se zatím držel v ústraní, ale nyní se vmísil do debaty se svým názorem: „Já nestojím o žádnou cestu podsvětím.“

„Vždyť ani nevíme jistě, jestli tam je opravdu nějaký tunel,“ podotkl Ragnarok.

„Nestvůry a létající démonky...“ Hrolf si odplivl. „Mícháme se do věcí, které nás přesahují.“

„Možná nás přesahují,“ souhlasila Tam Nok, „ale zároveň nás také ovlivňují.“

„Jak?“ chtěl vědět Hrolf. „Zatím jsme slyšeli jen tvoje historky. Mluvíš o hrozbě pro celý svět, ale já jsem si žádné hrozby nevšiml, kromě případů, kdy jsme strkali nos tam, kam jsme neměli.“

„Moji lidé byli...,“ začala Tam Nok, ale Hrolf jí skočil do řeči.

„Tvoji lidé. Ne moji.“

„Všichni lidé jsou ovlivněni Stínem,“ řekla Tam Nok. „Odkud si myslíš, že pocházíš?“

„Ne ze stejného místa jako ty,“ odpověděl Hrolf. Natáhl ruku vedle její a dodal: „Jsme velmi odlišní.“

Tam Nok zavrtěla hlavou. „To je jen barva kůže. Žiji na horkém, slunečném místě. Moji lidé tam žili po mnoho generací, stejně jako vaši lidé žili po mnoho generací na místě chladném a temném. Přizpůsobujeme se místu, kde žijeme. Při své pouti sem jsem se setkala s mnoha různými typy lidí. S lidmi, co postavili Velkou zeď, kterou jsem prošla. Ti mají stejné oči jako já, ale

plet' mají více do žluta. S jezdci na stepích. Všichni jsme různí, a přece stejní. Ne tady...,“ přejela si rukou po druhé paži, „ale zde ano.“ Tam Nok přiložila dlaň na hrud' nad srdcem. „A zde také.“ Ukázala si na hlavu.

„Všechny příběhy a legendy se sice liší v drobnostech, ale v zásadě jsou všechny stejné. Všechny hovoří o velké potopě před dávnými věky. Uvádějí různé příčiny, ale všechny o ní vědí. I lidé, kteří žijí ve vysokých horách daleko od oceánu a nemohli nikdy vidět ani ty nejmenší záplavy. Jak by se o ní dozvěděli? Protože jejich předci přišli s potopou. A to platí pro všechny naše předky.

Bitvy mezi bohy – lidé jim dávají různá jména, ale všichni bohové jednájí a bojují hodně podobným způsobem. Dokonce i tento tunel pod zemí. Každá kultura, kterou jsem prošla, zná příběhy z podsvětí.“

Tam Nok natáhla paži a položila ruku Hrolfovi na hrud'. „Tento Stín zničil naše předky a rozprášil je po celém světě tak dokonale, že ty tu teď stojíš a nevěříš mi, že jsme z jednoho rodu. Ale opravdu jsme. A zkáza nastane znovu, až na to, že tentokrát nezůstane naživu nikdo. Pokud to nezastavíme.“

Na lodi ustala veškerá činnost. Kromě slov Tam Nok byl jediným dalším zvukem pleskot plachty ve větru a šplouchání vody pod přídí. Všichni Vikingové zírali na drobnou hnědou ženu a poslouchali, co říká.

Hrolf se podíval na její ruku na svých prsou a pak na ni položil svoji. „Nevím nic o věcech, o kterých hovoříš. Rád bych věřil tomu, že jsme všichni jedním lidem. Pak bychom možná přestali zabíjet a nenávidět jeden druhého.“ Jeho oči se zabodly do Ragnarokových. „Půjdu tam, kam mi můj kapitán přikáže.“

„Stejně musíme plout k severozápadu,“ řekl Ragnarok.

Tam Nok přikývla. „Poplujeme tam. Víím, že je to správný směr.“

Bjarni se postavil a vystřídal muže u kormidla. Zatlačil na ně a dračí hlava se obrátila k severozápadu.

21. kapitola

SOUČASNOST

„To nemůže být pravda,“ zvolal DeAngelo. „Přístroje ukazují, že venku je normální atmosférický tlak.“

„Proč by to nemohla být pravda?“ zeptal se Dane.

„Protože ten kruh muonové aktivity je v hloubce více než osmi kilometrů,“ odpověděl DeAngelo. „Což znamená, že jsme stále v této hloubce.“

Dane se stále díval na monitory, které přenášely obraz z venkovních kamer, a sledoval očima rozmanité stroje ležící na kovovém pobřeží. „Ty velké dveře, kterými jsme se sem dostali, musejí být tlakové. Celá tahle věc má jiný tlak než okolí.“

„Ale...“ DeAngelovi došla slova. „Máte ponětí, co by bylo potřeba k postavení něčeho tak velkého a tak silného?“

„Technologie, kterou nemáme,“ odpověděla Sin Fen ze zadní sféry. Už stála na nohou a natahovala se po poklopu.

„Co to děláte?“ ptal se neklidně DeAngelo.

„Jdu ven.“

„To je dobrý nápad.“ Dane si stoupl a popadl kliku poklopu. „Odemkněte poklopy,“ řekl DeAngelovi.

„Já...“ DeAngelo rezignoval a otočil se ke svým kontrolkám.

Jakmile poklopy uvolnil, světlo blikalo červeně a rozezněl se automatický alarm. Dane otočil klikou s poklop se s tichým zasyčením otevřel. Vylezl po žebříku a postavil se na malou

kovovou plošinu na vrchní straně přední sféry. Sin Fen už stála na zadní sféře, asi čtyři metry za ním.

„Nikdo tu není,“ řekl Dane.

„Já vím,“ odpověděla.

Vzduch tu byl hustý, téměř olejovitý, stejně jako vzduch v Angkorské bráně. Ale Dane nepociťoval hrozící nebezpečí, tak jako při svých dvou výpravách do jejího nitra.

„Kde jsou podle vás všechny ty posádky?“ zeptal se Dane.

„V bráně,“ odpověděla Sin Fen. „Tohle je skladovací místo pro lodi a letadla.“

„Některé z nich vypadají, jako kdyby je tu skladovali po celá tisíciletí,“ poznamenal Dane. Potom zakřičel dolů do ponorky na DeAngela: „Můžete s námi doplout blíž ke břehu?“

Deepflight se místo odpovědi dal do pohybu a pomalu vyplul směrem k pobřeží, takže rozčeřil zrcadlově klidnou hladinu.

Když byli asi deset metrů od břehu, DeAngelo na ně zaječel, že jsou tak blízko, jak to jde, aniž by odřel loď.

„Jste připravená si trochu zaplavat?“ zeptal se Dane.

Sin Fen beze slov sklouzla po straně sféry do vody a začala plavat k pobřeží. „Voda není studená,“ vykřikla přes rameno. „To je divné.“

Vzhledem k tomu, že voda na druhé straně dveří měla teplotu těsně nad nulou, bylo to vskutku zvláštní, pomyslel si Dane, ale o nic zvláštnější než jeskyně sama a všechny ty stroje, které je obklopovaly.

Dane skočil do vody a vydal se za Sin Fen. Voda nejenže byla docela teplá, ale také měla jinou strukturu, podobně jako vzduch: hustší a mazlavější. Daneovi se ulevilo, když narazil nohama na nějaký pevný podklad. Postavil se a vyšel na břeh. Pomalu z něj odkapávala voda. První, čeho si všiml, byla skutečnost, že pobřeží není písčité, ale spíše z nějakého podivného materiálu, jakoby kovu, do kterého se mírně bořily nohy. Na dotyk byl ten zvláštní materiál téměř teplý a sahal bez přerušení až k hladké skalní stěně něco přes půl kilometru dál. „To muselo dát zatracenou fušku,“ poznamenal Dane.

Přešli k únikové kabině Deeplabu a nepřekvapilo je, když zjistili, že poklop je otevřený. Dane do něj strčil hlavu.

„Prázdná?“ zeptala se Sin Fen. „Víte přece, že ano,“ odpověděl Dane.

Sin Fen se dívala na loď, která jim byla nejbliž. „Kde chcete začít?“

„Já ani nevím, co vlastně hledáme,“ řekl Dane.

„Na většině těch lodí by měly být lodní deníky,“ řekla Sin Fen. „To je námořnická tradice, která je téměř stejně stará jako písmo.“

„Tak půjdeme po směru hodinových ručiček,“ navrhl Dane.

Přešli k výletní jachtě. Za ní ležela skupina asi deseti velkých vorů, jejichž dlouhé kmeny byly svázaný lým. Dozadu z nich odstupovalo kormidlo, pečlivě vyřezané z jedné klády. Uprostřed každého se tyčil jeden stěžen se zplihlou plachtou.

„Kdo podle vás používal na oceánu taková plavidla?“ zeptal se Dane, když procházeli kolem nich.

Sin Fen zvedla kousek látky z jednoho voru. Byly na něm rudé skvrny a nějaký nápis hůlkovitým písmem. „Vypadá to na Střední Ameriku. Ale je to velice staré.“

Za vory spočívala velká nákladní loď. Danea na ní něco zaujalo. Zatočil k ní, aby si mohl přečíst vybledlý nápis na přídi. „*Cyclops*.“ Podíval se na loď. „Nákladní loď pro přepravu manganové rudy. Zmizela v březnu 1918 s celou posádkou, když se plavila nedaleko Bermudského trojúhelníku. Námořní vyšetřovací komise mohla jen odhadnout, že se nejspíš převrátila za špatného počasí a se všemi lidmi na palubě klesla ke dnu. Na tom byl založen i film *Dobrodružství Poseidonu*.“

„Tak teď víme, že se mylili,“ poznamenala Sin Fen a pokračovali v cestě kolem příde lodi.

Před nimi leželo pět španělských galeon, rozmístěných ve stejné vzdálenosti jedna od druhé od břehu až ke skalní stěně po jejich levici. „Historik by dal pravou ruku za to, aby se tu mohl porozhlédnout,“ poznamenal Dane, když procházeli mezi dvěma galeonami.

„To bude konvoj s pokladem z Nového světa, který nikdy nedorazil do Španělska,“ usoudila Sin Fen. „Je tu určitě bohatství za miliardy dolarů.“

„To je dost možné,“ souhlasil Dane. Pak se zastavil. „Podívejte se na tohle.“

Před sebou spatřili malou loď s jediným stěžněm. Měřila jen asi patnáct metrů na délku a tři metry na šířku. Na horní straně měla otvory, kterými byla prostrčena vesla. Dane přešel k ní a položil na ni ruku.

„Tahle je hodně stará.“

Sin Fen si prohlížela značky vyřezané na přídi. „Fénická,“ řekla nakonec. „Nevím, co je tu napsáno, ale to písmo poznávám.“

„Ale jak to víte?“ zeptal se Dane. „Připadá mi zvláštní, aby žena z předměstí Phnompenhu znala fénické písmo.“

„Po setkání s panem Foremanem jsem strávila mnoho let ve škole,“ odpověděla Sin Fen. „A protože jsme věděli, že ty brány jsou velice staré, jedním z mých oborů byly staré kultury a civilizace.“

„Jak se mohla fénická loď dostat do Bermudského trojúhelníku?“ uvažoval Dane. „Myslel jsem, že Féníčané nevyplouvali mimo Středozemní moře.“

„Ve skutečnosti existují spekulace, podle kterých Féníčané nejen vypluli ze Středozemního moře, ale prý dokonce obepluli Afriku. Také nezapomeňte, že něco z těch bran vychází. Nemůžeme vědět, jak daleko od brány ta věc tuhle loď vlastně uchvátila.“

Dane se už díval na další objekt vedle fénické lodě. „Letka 19.“

Vedle sebe tu bylo srovnáno pět letadel TBM Avenger. Dane vyšplhal na křídlo jednoho z nich a nahlédl do kokpitu. Okénko bylo stažené. Na boku, hned pod kokpitem, bylo pomocí šablony namalováno jméno poručíka Pressona.

„Foreman v roce 1945 viděl na radaru, jak tato letadla mizí.“ Sin Fen se k němu připojila a také se postavila na křídlo.

„Tak mu můžete říct, kam se ztratila,“ prohodil Dane. Sáhł do kokpitu a vytáhl mapu, složenou tak, aby navrchu byla jižní Florida.

Někdo si do ní tužkou poznamenal rádiové frekvence. Dane se podíval na kompas. Ukazoval k severu. Natáhl se dovnitř a stiskl

tlačítko na ovládacím panelu. Ozvalo se šumění statické elektřiny.

„Vysílačka funguje,“ řekl. „Z toho vyplývá, že v bateriích je pořád ještě nějaká šťáva. To by za normálních okolností znamenalo, že buď něco ty baterie dobíjí, nebo letadlo nedávno letělo. Myslím, že ani jedno se nestalo.“

Narovnal se a rozhlédl se. Pořád necítil přítomnost žádného nebezpečí. Naprosté ticho, velikost jeskyně a všechny ty opuštěné lodě a letadla ho naplňovaly úžasem, nikoliv strachem. Pohlédl na vodní hladinu. *Deepflight* setrval nehybně na místě, DeAngelo stál na přední sféře a dalekohledem si prohlížel všechna ta plavidla okolo.

„Vyřešili jsme záhadu všech zmizení v Bermudském trojúhelníku,“ poznamenala Sin Fen, když sklouzávala z křídla avengeru na zem.

„Vyřešili jsme jednu záhadu jen tak, že jsme ji nahradili další,“ řekl Dane. Obešli dvě nákladní lodě, pravděpodobně z počátku věku páry, které ležely bok po boku před nimi.

„Tyhle všechny lodě se zřejmě ztratily v Atlantiku,“ upozornil Dane. „A co lodě a letadla, které zmizely v braně Dávlova moře? A v ostatních branách?“

„Možná je takovéhle místo u každé z bran,“ navrhla Sin Fen.

„To znamená, že Stín nás studoval hezky dlouhou dobu,“ poznamenal Dane.

„O tom jsme už věděli,“ odpověděla Sin Fen.

„Nevěděli jsme, že nás studují tak podrobně.“ Dane opsal rukou kruh po celé jeskyni.

„Proč jste si tak jistý, že tím vším stojí Stín?“ zeptala se Sin Fen. „Necítím tu žádné nebezpečí, vy ano?“

„Bezprostřední ne. Ale na těch lodích a letadlech ulpěl strach, když je něco uchopilo a přeneslo sem.“ Obrátil se ke středu jeskyně a zadíval se na protější břeh. „Vidím tu několik ponorek, ale žádnou třídy Ohio. Takovou bychom nemohli přehlédnout. To znamená, že *Wyoming* je stále nezvěstný.“

„Pokračujme v prohlídce,“ řekla Sin Fen. „Třeba na nějaké modernější lodi najdeme zvukový záznam nebo dokonce videonahrávku toho, co se s ní stalo.“

„Na to bych se vzhledem k elektromagnetickému rušení v okolí bran nespolehal,“ odpověděl Dane. „Tahle vypadá docela moderně,“ dodal a ukázal na katamarán s černým trupem, jehož paluby byly dokonale rozděleny na jednotlivá oddělení. Vypadal jako neviditelná stíhačka připojená ke dvojitému trupu, byl asi dvacet pět metrů dlouhý a deset široký.

„To je *Nightfarer*,“ řekla Sin Fen.

„Vy tu loď znáte?“

„Je to prototyp neviditelné lodi, jejichž použití námořnictvo zvažovalo.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Dane. „Foreman ji poslal do brány Bermudského trojúhelníku na průzkum.“

„*Poslal* je příliš silné slovo, jak by řekl Foreman,“ odpověděla Sin Fen. „Řekněme, že ji postrčil ve směru brány při zkušební plavbě pro námořnictvo.“

„Jak je to dávno?“ chtěl vědět Dane.

„Dva roky.“

„A ta loď vplula do brány a jednoduše zmizela?“

„Ano.“

„Takže se dozvěděl to samé, co věděl už tři desetiletí od zmizení Scorpionu,“ shrnul to Dane. „To je skvělá logika.“

„Myslím, že pan Foreman doufal, že neviditelnost té lodi na radarech by mohla napomoci tomu, že nebude detekována.“

„Tak to byl špatný odhad,“ zabručel Dane, „a posádka za něj zaplatila.“

Stáli u boku *Nightfareru*. Povrch lodi nebyl z kovu, ale spíše z nějakého druhu pryže.

„To je zvláštní materiál, který absorbuje radarové vlny,“ vysvětlila Sin Fen, když si všimla, že se Dane dotýká trupu. „I za plné rychlosti loď odráží jen tolik signálu jako racek.“

„Stejně jim to nepomohlo.“ Když Dane šplhal na palubu, na chvíli se zarazil a podíval se dolů na Sin Fen. „Ještě o něčem jste se mi zapomněla zmínit? Můžeme snad narazit na nějaké další plavidlo, které sem Foreman poslal?“

„O žádném dalším nevím,“ odvětila Sin Fen.

„Kolik víte z toho, co ví Foreman?“ zeptal se Dane.

„To, co dovolil, abych se dozvěděla,“ odpověděla Sin Fen vyhýbavě.

„A ví Foreman všechno, co víte vy?“

Sin Fen se odmlčela. „Jak to myslíte?“

Místo odpovědi Dane otevřel poklop po straně lodi. Sin Fen ho následovala. Přešli ke kapitánskému můstku. Bylo to malé, moderní řídicí centrum. Po otevření poklopu se aktivovalo červené varovné světélko, které vydávalo matnou záři. Dane se usadil do křesla, jež muselo patřit kapitánovi, zatímco Sin Fen si sedla do křesla po jeho pravici. Nebyla tu žádná okénka do vnějšího světa. Přední stěnu lemovala řada obrazovek, podobně jako v Deepflightu.

„Když fungovaly přístroje i v tom avengeru,“ řekl Dane, „podíváme se, co bude fungovat tady. To světélko naznačuje, že máme dobré vyhlídky rozchodit i ostatní přístroje.“ Přisunul k sobě rameno s laptopem, stiskl tlačítko a obrazovka se opravdu rozsvítila.

„Jak je možné, že jsou baterie pořád nabité?“ zeptal se Dane, zatímco nabíhal počítač.

„Třeba je udržují ve stejném stavu, v jakém sem ty lodě a letadla přišly,“ navrhla Sin Fen. „Jestli jste si toho všiml, nic tu nerezaví – nebo tu aspoň není nic rezavější, než se to sem dostalo.“

„Znamená to, že dokud jsme tady, nestárneme?“ zeptal se Dane a začal přejíždět prstem po touchpadu.

Sin Fen vypadala znepokojeně. „To mě nenapadlo.“

Dane přenesl pozornost od počítače ke své společnosti. „Myslím, že lžete.“

„Proč bych lhala?“

„Na to teprve budu muset přijít.“ Dane začal ťukat do klávesnice. „Mám kapitánův lodní deník.“ Projel jím dolů. „Stejně jako v případě Deeplabu deník končí ještě před nějakou užitečnou informací o tom, co se stalo s lodí.“

Dane se opřel a rozhlédl se po řídicí místnosti. Natočil se doprava a nastavil na vysílače FM frekvenci.

„Co to děláte?“ zeptala se Sin Fen.

„Už jednou to fungovalo,“ řekl Dane. Promluvil do mikrofonu. „Big Red, tady je Dane. Big Red, tady je Dane. Přepínám.“

„Když jste tohle udělal naposled, málem vás rozstřelili na tisíc kousků,“ poznamenala Sin Fen.

„Nemám vybavení na vysílání morseovkou,“ odpověděl Dane. „A nejsme hned vedle brány.“ Chvilí poslouchal a pak zopakoval svou zprávu. Z reproduktorů se neozývalo nic kromě praskání statické elektřiny. Dane to ještě několikrát zkusil, ale po pěti minutách se smířil s faktem, že jeho bývalý druh, Flaherty, který se dostal na druhou stranu za Těmi Dřívějšími, nejspíš neposlouchá.

Vypnul vysílačku. „Musíme hledat dál.“

Opustili můstek Nightfareru a světlo za nimi automaticky zhaslo. Dane přešel očima pobřeží, které ještě měli projít.

Ukázal prstem. „Což abychom se podívali tamhle na tu zvláštní loď?“

Sin Fen pohlédla naznačeným směrem. Asi tři sta metrů před nimi ležela štíhlá loď, asi sto metrů dlouhá a pět metrů široká. Trup měla z černého kovu, podobného zemi, po které kráčeli, ale nahoře byla otevřená. Vzhůru do výšky asi dvaceti metrů se tyčil jediný stožár, vyrobený ze stejného materiálu jako zbytek plavidla. Na zádi z ní vystupovala vyvýšená plošina, na níž ležela černá schránka – krychle o hraně přibližně dvou metrů.

„Viděla jste někdy něco takového v historických knihách?“ zeptal se Dane.

„Ne.“

„Tak se na ni podíváme zblízka.“

Přešli po černém pobřeží k podivné lodi. Dane se chytil za její okraj a vytáhl se nahoru. Dno měla rovné a po celé délce plavidla až k vyvýšené plošině na zádi, ke které vedly schody, se táhly řady lavic. Všechno bylo vyrobeno ze stejné černé hmoty. Dane přešel po boku lodi prstem. Materiál se podobal té hmotě, která tvořila břeh celé jeskyně.

Pomohl Sin Fen na palubu a oba spolu došli k zádi. Za černou skříňkou objevili polokruhový panel s páčkami a tlačítky mezi něčím, co připomínalo počítačový displej.

„Na tak staře vypadající loď je docela moderně vybavená,“ podotkl Dane.

„Ale není tu žádný lodní šroub,“ všimla si Sin Fen.

„Tak k čemu to je?“ ukázal Dane na panel. Pod každým tlačítkem a páčkou byl nápis. To písmo ale Dane ještě nikdy neviděl.

Sin Fen přejela prsty po jednom z nápisů. „Runy.“

„Vikingské?“ zeptal se Dane.

Sin Fen zavrtěla hlavou. „Jsou sice podobné, ale ne přesně stejné. Tohle je nějaký starší jazyk, protože vidím i jisté podobnosti se sanskrtem. Je podobný tomu, který jste našli na stěnách té staré strážní věže u Angkor Kol Keru.“

„Dokážete to přeložit?“

„Něco z toho ano.“

Dane čekal. Napravo od lodi, na níž právě stáli, ležel škuner se čtyřmi stěžni a se jménem Atalanta na přídi. Dane to jméno znal z knih, které si přečetl o Bermudském trojúhelníku. Atalanta byla zkušebním plavidlem pro anglické námořní důstojníky. Stejně jako zbytek těchto lodí a letadel zmizela beze stopy i s celou posádkou. Nikdy se nenašlo žádné tělo ani kousek vraku.

Ještě dál ležel krásně zachovalý bombardér B-29 a vedle něj úzká loď, jedna z těch, jaké v Karibiku používali pašeráci drog.

„Tahle loď má pohon,“ řekla nakonec Sin Fen.

„Jasně, plachtu,“ ukázal Dane.

„Ne, jiný pohon než plachtu,“ odpověděla. Kývla hlavou na černou skříňku před nimi. „Je uvnitř. Nevím, jak to funguje, ale tady jsou ovládací prvky.“ Ukázala na několik páček a malé kolečko.

„A tohle...,“ pravou ruku položila na plochý černý kousek něčeho, co vypadalo jako sklo, „tohle je nějaký druh... pokud to mohu určit, je to nejspíš aktivní displej, který pomáhal tomu, kdo řídil loď.“

„Já to nechápu,“ namítl Dane. „Je to snad nějaká další tajná vládní loď, o které jsme nikdy neslyšeli?“

„Ne,“ odpověděla Sin Fen. „Tahle loď je velice, velice stará. Možná je to vůbec nejstarší plavidlo, jaké tu je.“

„Ale to přece není možné.“

„Je to možné, protože to je loď Atlantid'ánů,“ řekla Sin Fen.

22. kapitola

ROK 999 N. L.

„Plachta!“ vykřikla hlídka z plošiny připevněné ke stěžni.

Ragnarok vzhlédl. Muž na hlídce ukazoval kupředu. Vylezl za ním na plošinu. Byl jasný den a vál silný vítr, který je hnal k severu. Podle Bjarniho předpokladů se nacházeli západně od Faerských ostrovů. Zemi viděli naposled před třemi dny – Hebridy u skotského pobřeží. Bude trvat ještě další den, než spatří pobřeží Islandu.

Ragnarok si zastínil oči a přimhouřil je. Na obzoru se objevila malá loď, která mířila na východ a křížila jejich trasu. Přidal se k nim i Hrolf.

„Tak co tu máme?“ zeptal se starý válečník. Měl už špatný zrak a Ragnarok věděl, že pravděpodobně tu loď vůbec nevidí.

„Malá loď,“ odpověděl mu. „Dost mě překvapuje, že ji potkáváme takhle daleko na moři.“ Všiml si plachty. „Na plachtě jsou tři černé linky.“

„Svislé?“ zeptal se Hrolf.

„Ano.“

Hrolf si odplivl. „Lika-Loddin.“

Ragnarok o něm už slyšel, ale ještě nikdy se s ním nesetkal. Lika bylo vikinské slovo pro „mrtvolu“ a Loddin si toto označení vysloužil díky bizarnímu způsobu, jakým si vydělával na živobytí.

„Zamiř k té lodi,“ přikázal Ragnarok Bjarnimu.

Zatímco se vzdálenost mezi oběma vikinskými loděmi zmenšovala, Ragnarok se rozhlédl po Tam Nok. Seděla schoulená ve svém plášti za první lavici a studovala kovovou mapu. Kolem sebe měla rozložené další dokumenty ze své bambusové schránky. Ragnarok slezl ze stěžně a přešel k ní na před.

„Zjistila jsi něco nového?“

Tam Nok zvedla oči. „Začínám rozumět těm starým nápisům.“

Ragnarok ukázal na Loddinovu loď. „Na té lodi je muž, který nám možná bude schopen poskytnout další informace.“

Tam Nok si posbírala svitky a uložila je do bambusu. Stoupla si vedle Ragnaroka. „Plaví se sám?“

„Ano. Má malou loď a na tu stačí jeden člověk. Pokud nastane bezvětrí, sedí a čeká. Je to zvláštní člověk, ale velice dobrý námořník. Zná tato moře lépe než kdo jiný, a především ledové vody na severu, kam máme namířeno.“

Loddinova loď už se k nim přiblížila jen asi na dvě stě metrů. Měřila asi deset metrů na délku a čtyři metry na šířku. Na zádi seděl muž a svíral kormidlo. Byl to vysoký muž, sice ne tak jako Ragnarok, ale mnoho mu do něj nechybělo. Na sobě měl kožené kalhoty a košili s dlouhými rukávy, potřísněnou černými skvrnami. Na bocích jeho lodi nad hladinou moře bylo silným provazem přivázáno několik ranců, zabalených do silného plátna.

„Co v nich je?“ zeptala se Tam Nok.

„Mrtvolý. Říká se mu Lika-Loddin, Mrtvola-Loddin, protože se plaví po moři a pátrá po mrtvých tělech těch, kteří minulou zimu uvízli v ledu. Když je najde, varem z nich odstraní maso. Teď je na cestě zpátky do Dánska, kde ta těla prodá rodinám, aby mohla být, byť opožděně, pohřbena. Pokud je tady, znamená to, že už navštívil všechny osady na pobřeží Islandu.“

Ragnarok zvedl pravou ruku a vykřikl na Loddina pozdrav, zatímco Hrolf dohlížel na stahování plachty. Loddin neodpověděl, ale vstal od kormidla a skasal svoji plachtu.

Obě lodi se k sobě setrvačností přiblížily a Ragnarokova posádka je rychle přivázala k sobě.

„Ragnarok Krvavá ruka.“ Loddinův hlas byl tichý a chraplavý a jeho tvář ošlehaná větrem a opálená.

„Lika-Loddin.“ Ragnarok natáhl ruku přes okraj své lodi.

Loddin se na ni několik vteřin díval a pak ji uchopil za předloktí v tradičním gestu na uvítanou. Jeho vlastní předloktí současně sevřel Ragnarok.

„Potřebuješ nějaké zásoby?“ zeptal se Ragnarok.

Loddin uvolnil stisk. „Co ode mě chceš?“

„Nabízím ti pohostinnost na širém moři,“ odpověděl Ragnarok.

Loddinovu tvář zbrázdilo něco, co mohlo být úsměvem. „Nikdo nenabízí pohostinnost Lika-Loddinovi, pokud od něj na oplátku něco nepotřebuje. Hledáš někoho?“ Mávl rukou k balíkům zavěšeným z boků lodi. „Toto jaro jsem měl při sklizni ledu bohatou úrodu.“

„Máme namířeno daleko na sever,“ řekl Ragnarok. „Za severní výběžek Islandu.“

„Za Ginnungagap?“

„Viděl jsi Ginnungagap?“ zeptal se Ragnarok.

„Viděl jsem mnoho zvláštních věcí – ale ona je pro mě nová.“ Loddin ukázal na Tam Nok, která si stáhla z obličeje kápi. „Kdo jsi?“

„To je dísa,“ řekl Ragnarok. „Jmenuje se Tam Nok.“

„Dísa?“ Loddin se na ni usmál jedním koutkem úst. „Chceš požehnat mrtvým, které vezu, kněžko? Zajistit, aby na ně čekal lepší život? Nebo už jejich duše odešly? Často jsem o tom přemýšlel, a když jsem se teď setkal s kněžkou, musím to vědět. Prodávám ta těla jejich rodinám, aby je příbuzní mohli pohřbít se vším všudy, ale není pro ně už příliš pozdě?“

Tam Nok se na muže v druhé lodi jen dívala. „Myslím, že o tom víš víc než já,“ řekla nakonec.

Loddin se zasmál. „Myslím, že ano.“

„Viděl jsi Stín,“ řekla Tam Nok a překvapila tak Ragnaroka i Loddina.

„Stín?“ Loddin pokročil blíže k Ragnarokovu plavidlu. „Temnotu nad oceánem?“

Tam Nok přikývla.

„Tu jsem viděl. Za Ginnungagapem. Poblíž nacházím mnoho mrtvých těl. Na ledu. Zamrzlých. Jejich lodě jsou pryč. Je to hodně divné, ale dobré pro mou živnost.“

„Jak to, že se tam můžeš plavit, a ostatní ne?“ zeptal se Ragnarok.

„Vycítí, kdy mu hrozí nebezpečí,“ odpověděla Tam Nok. „Ti ostatní vyskakují ze svých lodí, které jsou taženy do Stínu. A toho se bojí víc než umrznutí v ledové vodě.“

„Zdá se, že to tak opravdu je,“ připustil Loddin.

„Vikingové, kteří se bojí?“ Ragnarok vycítil neklid své posádky. Setkání s Lika-Loddinem není pro morálku na lodi nic dobrého ani na normální plavbě – a tato plavba byla od okamžiku, kdy se setkali s Tam Nok v onom fjordu všechno, jen ne normální.

„Ty jsi nikdy Stín neviděl,“ odvětil Loddin prostě. „Kdyby vtahoval moji loď...“ Pokrčil rameny. „Přijde na to. Možná by bylo zajímavé spatřit, co je v té temnotě. Některé věci, které jsem viděl v jejím okolí, byly samy o sobě hodně zvláštní.“

„Jako třeba?“ pobídla ho Tam Nok.

„Máte tam namířeno,“ odpověděl Loddin. „Možná je uvidíte na vlastní oči.“ Obrátil se k Ragnarokovi. „Potřebuji vodu a sůl.“

Ragnarok přikázal Hrolfovi, aby donesl zásoby. Tam Nok se chystala něco říct, ale Ragnarok ji umlčel a vybídl ji: „Ukaž mu tu mapu.“

To vzbudilo Loddinův zájem. Po předání zásob Loddin přelezl na Ragnarokovu loď a klekl si k mapě, kterou Tam Nok položila na lavici.

Poklepal na její kovovou část. „Odkud to máte?“

„Ten svitek měla s sebou,“ odpověděl Ragnarok. „Tu kovovou část jsme objevili na místě s obrovskými kameny v Anglii.“

„Zajímavé.“ Zdálo se, že se z Loddina stal jiný člověk. „Něco podobného jsem už viděl.“

„Kde?“ chtěla vědět Tam Nok.

„U jednoho mnicha z irské země. Už jste někdy viděli ty lodě, v jakých se vydávají na moře? Je úžasné, že se vůbec udrží na hladině. Dřevěný rám potažený tulení kůží. Za klidného dne na

jezeře to může stačit, ale odvážit se na oceán v takové kocábce... jsou šílenější než já.

Minulý rok jsem se plavil kolem jihozápadního pobřeží irské země. Vracel jsem se jinou cestou, protože jsem našel těla tří mnichů z kláštera. Dodal jsem jim je. Mnichové za ně ovšem nezaplatili tolik, aby se mi ta zájízďka vyplatila. Ale setkal jsem se se zajímavým člověkem, představeným kláštera. Věděl, že se už řadu let plavím po moři, a vzal mě do své místnosti. Tam měl podobnou mapu.“

„Kde k ní přišel?“ zeptala se Tam Nok.

„Je tam taková velká kamenná plošina, posazená na vrcholu několika dalších kamenů...“ Loddin svá slova doprovodil posunky, aby naznačil i rukama, co má na mysli. „Místní ji nazývají Oltář druidů, ačkoliv ten mnich mě upozornil, že bych to jméno neměl v okolí kláštera používat. Byl to mimořádně zajímavý člověk. Jmenoval se Brendan.“

„A tu mapu našel pod tím monumentem?“ ptala se Tam Nok.

„Někde mezi těmi kameny.“ Loddin pokrčil rameny. „Nijak přesně mi to nepopisoval. Ale ptal se mě na to samé, co vy. Na to, co je na sever od Islandu.“ Natáhl ruku a dotkl se kovové mapy. „Velice se zajímal o to, jak by se mohl dostat přes moře k té velké zemi. Řekl jsem mu, že tak daleko jsem nikdy nebyl.“

Pak se mě ptal na to, jak by mohl doplout na sever, do blízkosti Stínu.“

„On věděl o Stínu?“ zeptala se Tam Nok.

„Mnoho ne,“ odpověděl Loddin. „Měl stejnou mapu jako vy. Chtěl vědět víc o tomhle místě.“ Dotkl se mapy na místě, kde byl podle run tunel.

„Řekl proč?“

„Je to kněz křesťanského náboženství,“ odpověděl Loddin. „Možná hledal peklo, o kterém křesťané kážou. Nebo nebe. Kdo ví?“

„Co jsou ti křesťané vlastně zač?“ vmísil se do rozhovoru Ragnarok. Věděl, že takzvaný vikinský král v Dánsku má poradce tohoto vyznání, kteří na něj naléhají, aby přestoupil na jejich víru. Podle své nedávné zkušenosti z Anglie si byl jistý, že

uctívači tohoto nového náboženství se vyznačují jen malou tolerancí ke starým věroukám.

„Věří, že existuje jen jeden bůh a jeden démon,“ odpověděl Loddin.

„A jak tedy vysvětlují ty valkýry, které jsem viděl na vlastní oči?“ ptal se Ragnarok. „Jak by mohl existovat jen jeden bůh? To je současně bohem války i lásky?“

„Podle Brendana je jeho bůh pouze bohem lásky,“ řekl Loddin.

„A kdo tedy chrání válečníky v bitvách?“ zajímalo Ragnaroka.

„Křesťané se modlí o všechno ke svému jednomu bohu.“

Ragnarok si odfrkl. „To nedává žádný smysl.“

Tam Nok vrátila rozhovor k původnímu tématu: „A proč se ten mnich zajímal o Stín?“

„Protože se domníval, že to je něco jiného,“ řekl Loddin.

„A co?“ zeptala se khmerská kněžka.

„To nevěděl. Proto se chtěl dozvědět více.“

„Ale proč?“ ptala se Tam Nok. „Vždyť nevěří v bohy ani v demony.“

Loddin si projel rukou špinavé vlasy. „Na to jsem se ho taky ptal. Říkal, že je důležité, abychom se dozvěděli, co to ve skutečnosti je. Pokud si budeme myslet, že to je práce bohů, nebudeme s tím moci bojovat, protože by to bylo nad naše síly. Pokud ale zjistíme, že to je něco jiného, budeme bojovat.“

„Vikingové bojují s bohy,“ namítl Ragnarok.

„Ano, my ano,“ připustil Loddin, „ale většina ostatních národů ne.“ Pokrčil rameny. „Vlastně si myslím, že ten Brendan byl spíš jenom zvědavý.“

„A on tam cestuje také?“ zeptala se Tam Nok.

„Ano.“

„Právě teď?“

„Minul jsem ho před dvěma týdny. Mířil na sever.“ Loddin ukázal na mapu. „Plul na stejné místo, kam chcete i vy.“

„Kolik měl s sebou lidí?“ zeptal se Ragnarok.

„Čtyřčlennou posádku. Jeho loď je menší než moje.“

„Je na tom místě tunel?“ zeptala se Tam Nok.

„Něco tam je,“ odpověděl Loddin. „Když proplujete ohněm a ledem, uvidíte hradbu z mlhy, která se nehýbá, a v jejím nitru ucítíte zlo.“

„Ale ty jsi byl uvnitř,“ řekla Tam Nok.

„Jsi zvláštní žena,“ vyhnul se odpovědi Loddin. „Moje zásoby už jsou naložené.“ Napřáhl ruku. Ragnarok ji stiskl, ale nepustil. „Co je v té mlze?“

„Nestvůry. Nestvůry, o kterých vypravují pozdě večer stařeny dětem, aby se bály.“ Ragnarok mu pořád svíral předloktí, ale Loddin se díval na Tam Nok. „Nevím, jestli tam je nějaký tunel. Jen tak tak jsem se tam odtud dokázal dostat živý. Přeji ti, abys měla stejné štěstí.“

23. kapitola

SOUČASNOST

Kapitán McCallum se díval na mrtvá těla a na otvory po výstřelech, které námořníky zabily. „Vyneste je odsud,“ přikázal.

Z počítačů kapala mořská voda a na podlaze místnosti se jí stále držela dvoucentimetrová vrstva.

„Předpokládám, že nic z toho se nám nepodaří nahodit?“ zeptal se McCallum Barringtona.

„Ne, pane. Všechny počítače se budou muset vyměnit. Myslím, že konstruktéři předpokládali, že pokud by se někdy tato místnost měla naplnit vodou, znamenalo by to, že se ponorka stejně potopila.“

„To se taky skoro stalo,“ poznamenal McCallum. Seawolf byl stále na svém stanovišti v zužujícím se pruhu moře mezi bránou Bermudského trojúhelníku a Portorickou předhlubní. Námořníci na ponorkách jsou obvykle docela rádi, když mají pod sebou nějakou tu hloubku, ale Portorický příkop byl na McCallumův vkus trochu příliš hluboký, zejména poté, co se málem díky Batemanovi utopili.

Přihlížel, jak dva námořníci balí tělo kapitána Batemana do pokrývky a připevňují je na nosítka. „Zajímalo by mě, jestli se nás pokoušel varovat,“ řekl McCallum.

„Varovat?“ zopakoval Barrington.

„Vzpomínáte, když poprvé přišel na palubu? Řekl nám, abychom byli připraveni na boj bez svých moderních přístrojů.“ McCallum mávl rukou kolem sebe, na nyní bezcenné počítačové vybavení, které bylo ještě před pár hodinami tím nejlepším, co mělo lidstvo k dispozici. „Se zkratováním počítačů jsme přišli v podstatě o všechny přístroje. Ale o jednu věc jsme nepřišli,“ pokračoval kapitán Seawolfu. „Pořád máme tu zatraceně nejlepší posádku z celého námořnictva. Je načase, abychom oprášili stopky a ruční kalkulačky. Chci, abychom byli připraveni bojovat, pro případ, že se něco vynoří z brány. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Zatímco posádka nejdůmyslnější zbraně námořnictva se musela uchýlit zpátky k nástrojům, které používali námořníci ponorek za druhé světové války, přímo nad ní letělo jedno z nejmodernějších letadel U.S. Air Force a obkružovalo bránu Bermudského trojúhelníku.

Systém vzdušného varování a řízení Boeingu 767 byl pokročilejší verzí účtyhodného systému E-3 AWACS, který odlétal během studené války pro NATO stovky tisíc misí. Nejnápadnější částí letadla byl téměř desetimetrový radom připevněný na horní straně trupu. V jeho nitru se skrýval radar Northrop Grumman AN/APY-2, který se šestkrát do minuty otočil kolem své osy. Vzhledem k tomu, že mohl detekovat cíle do vzdálenosti více než tři set kilometrů všemi směry, dokázal ohlídat celou oblast brány Bermudského trojúhelníku.

Uvnitř AWACSu posádka pozorně sledovala monitory a čekala, jestli se něco nevynoří z brány, zatímco současně koordinovala přesuny vojenských sil, které se stahovaly k tomuto perimetru.

Vzdušný prostor zajišťovaly letky stíhaček a bombardéru. Letadlová loď George Washington už byla na určeném místě – jednalo se o první loď námořnictva, která nesla na své velké palubě armádní jednotku určenou k ničení řízených střel. Stály tu řady raket Patriot se svými radarovými systémy a jejich varovný systém byl napojen na systémy AWACSu.

Šlo o důmyslný nástroj, ale také o doklad zoufalství armádních velitelů. Patrioty představovaly jedno z největších zklamání během války v Zálivu, i když byly označovány za největší úspěch. Zatímco američtí velitelé se chlubili tím, že třicet tři odpálených patriotů zničilo třicet tři iráckých raket SCUD, Izraelci vyslali do Washingtonu vysoce postaveného diplomata, podle něhož měly patrioty přinejlepším pouze dvacetiprocentní úspěšnost. Podle Izraelců Iráčané při modifikaci svých raket, kterou měli v úmyslu zvýšit jejich dolet, jednoduše připojili další stupeň, který obsahoval palivo. Výsledkem bylo, že velká většina SCUDů se rozpadla za letu díky špatné konstrukční integritě. Řadu těchto rozpadů pak optimističtí američtí velitelé chybně interpretovali jako zásah patriotu.

Patrioty byly dokonce původně určeny k sestřelování letadel, nikoliv řízených střel. I po rozsáhlých modifikacích, ke kterým během let došlo, jejich výrobce udával, že jsou účinné jen proti taktickým systémům, jako je SCUD.

Trident nebyl žádný SCUD a obsluha baterií patriotů i posádka AWACSu si to dobře uvědomovala. Patrioty dosahovaly maximální rychlosti o něco víc než 3 Machy, tedy asi 3500 km/h. Trident naproti tomu mohl letět rychlostí až 26 000 km/h – šlo tedy o klasickou situaci želvy honící zajíce.

Jedinou nadějí bylo, že pokud Wyoming odpálí druhou střelu, může dojít ke kombinaci dvou šťastných okolností. K odpálení by mohlo dojít v blízkosti Washingtonu a toto odpálení by mohlo být zpozorováno dost brzy na to, aby patrioty zasáhly trident ještě v té fázi, kdy zrychluje a stoupá kolmo vzhůru.

Tento plán byl založen na prastaré vojenské taktice vrhnout proti nepříteli vše, co je k mání. Kromě baterií patriotů na Washingtonu mířily prakticky všechny rakety i na okolních válečných lodích kolem brány do jejího nitra. Všechna letadla byla připravena se v mžiku otočit nad bránu a vyrazit proti cílům. Mezi vojáky, zapojenými do celé operace, nebyl ani jediný, jenž by si to mohl pamatovat, ale přesně stejný přístup použilo americké námořnictvo za posledních dnů druhé světové války proti útokům japonských kamikadze.

Na opačné straně světa se profesor Nagoja musel vypořádat s tím, že chtěl být současně loajální dvěma stranám. Foreman chtěl, aby Nádrž dvacet čtyři hodin denně sledovala bránu Bermudského trojúhelníku, zatímco představitelé japonské vlády – přinejmenším ti, kteří o všem věděli – si uvědomovali, že k odpálení prvního tridentu sice došlo v Atlantiku, ale také věděli, že jiné ponorky, z nichž dvě měly na palubě jaderné zbraně, se ztratily v braně Dávlova moře.

Daleko větší starosti než Středoatlantský hřbet jim dělal hřbet pacifický. Bylo tu mnoho míst, kde by dobře umístěná jaderná exploze mohla vyvolat mohutná zemětřesení s následnými sopečnými erupcemi a smrtícími vlnami tsunami, vůči kterým je Japonsko obzvláště zranitelné. Tito představitelé proto chtěli, aby Nádrž, která koneckonců byla postavena na japonské půdě a z velké části za japonské peníze, monitorovala výhradně oblast Dávlova moře.

Nagoja chápal postoje obou stran, ale zároveň se domníval, že se obě strany mýlí. Důležitost Nádrže nespočívala v tom, že mohla sloužit jako včasný varovný systém před hrozbou vycházející z brány, proti níž stejně mohli sotva co podniknout, ale v tom, že dokázala bránu studovat a mohla se pokusit prolomit tajemství obestírající otázky, o co se přesně jedná, a možná i to, co je na druhé straně.

Nagoja ovšem pracoval pro vládu už dost dlouho na to, aby věděl, že je třeba nadřazené úřady nějak uchlácholit. Proto Nádrž směřoval tak rychle, jak to jen bylo možné, střídavě na oba tyto cíle a data pak odesílal jednak na ústředí japonské armády a jednak do Válečné místnosti Pentagonu.

Mezitím se soustředil na studování údajů, které shromáždili během posledních dvaceti čtyř hodin.

Alespoň do okamžiku, než Nádrž detekovala výron muonové aktivity na severním okraji brány Bermudského trojúhelníku.

„Zpozorovali jsme aktivitu!“ ohlásil do intercomu plukovník Croner, velící důstojník na AWACSu. „Souřadnice, čtyři – sedm – tři – šest – osm – jedna. Zaměřte všechny systémy a připravte

se k odpálení patriotů, jakmile bude potvrzeno, že se jedná o trident.“

Croner jen doufal, že dojde k odpálení pouze jedné střely. Všichni měli hrůzu z toho, že by Wyoming mohl odpálit všech zbývajících třiadvacet střel během necelých dvou minut, čehož byl technicky schopen.

„Cíl opouští bránu,“ oznámil důstojník u radaru. „Míří kolmo vzhůru. Potvrzeno – jde o trident!“

„Zaměřit všechny systémy,“ přikázal Croner. „Sledujte, jestli nedojde k dalšímu odpálení.“

V okamžiku, kdy z paluby Washingtonu vzlétly čtyři rakety Patriot, Trident ICBM už třicet kilometrů severně odhazoval první stupeň.

Všechna armádní i námořnická letadla vyrazila v nejvyšší možné výšce přes bránu Bermudského trojúhelníku, aby zkřížila dráhu stoupající střele.

Už bylo příliš pozdě na to, aby nějak zasáhly lodě, ať už svými děly nebo protiletectkými střelami, a jejich posádky tak mohly jen bezmocně přihlížet honičce na obrazovkách v operačním střediscích.

Pilot stíhačky F-18 Hornet zpozoroval jasný plamen z druhého stupně tridentu. Obrátil letadlo k němu, vypálil střely typu vzduch-vzduch po přímé dráze, protože jeho radar nedokázal zaměřit tak rychle se pohybující cíl, a pak palcem tiskl spoušť kulometu ráže 20 mm v naději, že nějakým zázrakem trident zasáhne.

Ten se kolem něj přehnal ve vzdálenosti zhruba půl kilometru takovou rychlostí, že pilot střelu ani nezahlédl – viděl jen plameny a kouř z hořícího raketového motoru. Pak se rozsvítila varovná světla, když se jeden z patriotů zaměřil na jeho letadlo jako na nejprůhodnější náhradní cíl.

Pilot sotva stačil vykřiknout kletbu, než ho patriot zasáhl a letadlo vykvetlo do ohnivé koule.

Ostatní tři patrioty se rychlostí nemohly s tridentem měřit, a po vyčerpání paliva začaly pomalu padat do moře.

Druhý stupeň tridentu, ničím neohrožen, odpadl a zažehl se stupeň třetí.

Ve Válečné místnosti Foreman pozoroval výbuch kleteb a zlosti u okolních armádních představitelů. Znovu se bránili proti Stínu, jak nejlépe uměli, a znovu selhali. Tentokrát ale jejich frustraci zdvojnásobovala skutečnost, že Stín útočí jejich vlastní zbraní.

Už předem věděli, že neexistuje prakticky žádná šance na zastavení tridentu, jakmile byl jednou odpálen, a tyto obavy se teď potvrdily.

Foreman udržoval spojení s AWACSem a zajímala ho jediná věc. „Plukovníku Cronere, došlo k sériovému odpálení?“

„Zatím jsme žádnou druhou střelu nezaznamenali, pane, což už bychom dávno měli, pokud by vypálili salvu.“

Foreman se trochu uklidnil. Tohle tedy ještě nebyl konec.

Vzhlédl k hlavní obrazovce v přední části Válečné místnosti. Dráhu tridentu teď sledovaly družice. Střela se pohybovala severo-severovýchodně nad Atlantikem.

„Odhadované místo dopadu?“ zeptal se ostatních.

„Pohybuje se podél Středoatlantského hřbetu,“ odpověděl jeden důstojník letectva. „Tentokrát letí o hodně dál na sever, s maximálním doletem čtyři tisíce námořních mil.“ Důstojník uchopil laserové ukazovátka. „Do blízkosti Islandu. Přesná místa dopadu se dozvíme, teprve až hlavice vybuchnou.“

Island je geologickou anomálií, na zemském povrchu téměř jedinečnou. Je to jedna z nemnoha zbývajících zemí vytvořených Středo-Atlantským hřbetem, které zůstávají nad hladinou. Z geologického hlediska se jedná o hodně mladý ostrov, stále ještě s porodními bolestmi změn.

Krajina je tu díky přírodním silám, které ji neustále pustoší, tak členitá, že si ji NASA v roce 1968 vybral jako zkušební terén pro posádku Apolla, protože se ze všech míst na Zemi nejvíce podobá měsíčnímu povrchu.

V roce 1973 musel být evakuován ostrov Heimaey kousek od jižního pobřeží Islandu kvůli velké erupci sopky Helgafell. Běžně

tu dochází k zemětřesením a celý ostrov je posetý gejzíry a prameny horké vody. Střed ostrova tvoří velká plošina obklopená horami, které vedou až k pobřeží, kde se mezi skalnatými útesy a oceánem nachází většina lidských obydlí. Desetinu plochy ostrova zabírají ledovce, z nichž největší, Vatrnajôkull, sám o sobě zaujímá více než pět tisíc čtverečních kilometrů.

Ostrov nemá žádnou armádu – jediní vojáci tu jsou Američané, kteří slouží na letecké základně v Keflavíku. Tudiž jediní lidé, kteří byli předem varováni před dopadem tridentu, pocházeli ze země, jež střelu vyrobila.

Nikdo nemohl dělat nic jiného, než se modlit, aby i tyto hlavice dopadly do oceánu, stejně jako v případě první střely.

Tato naděje však byla vmžiku pohřbena, když první jaderná hlavice MK5 explodovala na jižním pobřeží, kde se do oceánu vlévá řeka Pjorsa. O deset vteřin později dopadla druhá hlavice o padesát kilometrů severosevero-západně od první. Během doby jen o málo delší než jedna minuta dopadlo a vybuchlo všech osm hlavic, z nichž každá byla mnohokrát účinnější než atomová bomba shozená na Hirošimu. K výbuchům došlo podél linie, jež rozděluje ostrov na dvě části, přesně podél Středoatlantského hřbetu.

Při těchto explozích zahynulo jen asi pět tisíc lidí, díky řídkému osídlení střední části ostrova i dvou přímo zasažených míst na pobřeží.

V Rejkjavíku se otřásla země a východní nebe se zbarvilo do ruda. Městem proběhl elektromagnetický pulz, který vyřadil z provozu prakticky vše, co fungovalo na elektřinu. V hlavním městě žilo sto tisíc lidí z celkového čtvrt milionu obyvatel ostrova. Většina z nich vyběhla na ulici ve strachu před zemětřesením a tehdy si všimla rudé záře na východní obloze.

Hlavice dopadly s rozestupy padesáti kilometrů, dost blízko na to, aby se síla jejich výbuchů překrývala. Bomby v podstatě rozdělily ostrov na dvě poloviny a uvolnily energii neklidné země, která byla pod ním až dosud držena na uzdě.

Prasklina se zaplnila magmatem, které rychle stoupalo vzhůru k povrchu. Jedna z hlavic vletěla přímo do širokého kráteru dlouho spící sopky. Jaderný výbuch vyhodil do povětří horních

pět set metrů vulkánu a během několika minut druhý výbuch, tentokrát způsobený horkými plyny, které se překotně draly na povrch, zlikvidoval zbytek hory.

V Deeplabu se Ariana Micheletová dívala na současné záběry z družic, které jí posílal Foreman prostřednictvím Glomar Exploreru. Na termálních snímcích zářil střed Islandu červeně a jedna sopka už začala chrlit do atmosféry obrovské mraky smrtících plynů, i když zatím je vítr hnal bezpečně k severu a východu. „Co tomu říkáte?“ zeptal se Foreman.

Ariana věděla, že Foreman může z Válečné místnosti kontaktovat stovky odborníků, ale vycítila, že chce slyšet pravdu, celou a tak rychle, jak je to možné. Arianě bylo jasné, na co se dívá. Už od prvního odpáleného tridentu přemýšlela nad možnými scénáři a teď se odehrával jeden z nich.

„Island bude zanedlouho minulostí,“ odvětila.

„Minulostí?“

„Už teď je rozdělen na dvě poloviny,“ pokračovala Ariana. „Přímo nad mezerou mezi dvěma tektonickými deskami, na kterých leží. Během dvaceti čtyř hodin tam bude nejméně dvacet aktivních sopek, které nasytí atmosféru smrtícími plyny a popelem. Masa ostrova mezitím zkolabuje a vyplní prostor, kterým zrovna nebude stoupat vzhůru magma. Části ostrova možná zůstanou nad hladinou, ale rozhodně bych na nich nechtěla být.“

„Jak to bude trvat dlouho?“

„Třicet šest hodin.“

„Žije tam čtvrt milionu lidí,“ řekl Foreman. „Za den a půl už nebude.“

24. kapitola

ROK 999 N. L.

Ragnarok se ještě nikdy nevydal tak daleko na sever. Hlavní vikinská komunita na Islandu sídlila na jihozápadním pobřeží, kde se počasí díky teplejší mořské vodě dalo aspoň trochu snést. Pobřeží, kolem kterého se plavili poslední den a půl, bylo skalnaté a k oceánu dosahovala řada ledovců.

Jednalo se o bezútěšnou zemi, postrádající stopy po životě lidí. Minulý podvečer zpozorovali šmouhu kouře. Ragnarok nejprve doufal, že to je nějaká osada, ale když se k tomu místu přiblížili, zjistili, že kouř stoupá z jedné hory. Jakmile padl soumrak, bylo vidět, že kouř zespoda osvětluje červená záře, což posádka brala jako špatné znamení. Přesto ale pokračovali kolem skalnatého břehu kupředu.

„Tam!“ U kormidla vedle Ragnaroka stál Hrolf a ukazoval k pobřeží.

Ragnarok sledoval očima naznačený směr. Z rozeklaných skal na břehu stoupala do vzduchu pára se syčením, které bylo slyšet až k jejich lodi. Trvalo asi minutu a pak utichlo.

„Tohle není dobrá země,“ řekl Hrolf. „Odin se zlobí.“

Pokud šlo o Ragnaroka, ten bůh si klidně mohl na Islandu vybíjet tolik vzteku, kolik chtěl. Vikinského vůdce znepokojoval oceán před nimi.

„Musíme opustit pobřeží,“ ozval se Bjarni. Kormidelník mírně kývl hlavou doprava. „Místo, ke kterému míříme, je tímto směrem.“

„Jak daleko?“ zeptal se Ragnarok.

„Moc daleko ne, pokud je mapa té čarodějnice správná. Těsně za horizontem.“

„Jste si jistí, že jsme na správném místě?“ Tam Nok přešla loď a přidala se k nim.

„Dovedl jsem loď až sem,“ odpověděl Bjarni. „Myslím, že dokážu doplout ještě kousek, aniž bych se ztratil.“ Zatlačil na kormidlo a hlava draka se natočila od pobřeží k otevřenému moři. Gejzír znovu vybuchl a vyslal k obloze sloupec páry, skoro jako kdyby je varoval, aby nepokračovali dál.

Ragnarok si založil ruce na prsou a vnímal, že vlny nyní narážejí do lodi pod jiným úhlem. Pobřeží pomalu mizelo v dálce, ale zvuk gejzíru se rozléhal ještě nějakou dobu poté.

Brzy však slyšeli už jen pleskání plachty ve větru a šplouchání vln. Slunce klesalo k obzoru na západě a Ragnarok zkušeně odhadl, že zbývají ještě dvě hodiny denního světla.

„Stihneme to před soumrakem?“ zeptal se Ragnarok.

„Už jsme to stihli,“ odpověděl Bjarni prostě. „Podívej.“

Před nimi se tyčila blížící se černá stěna. Byla ještě hustší než mlha na norském pobřeží, kde se setkali s Tam Nok. Ragnarokovi se ten pohled ani v nejmenším nezamlouval. Vítr tím mrakem vůbec nepohyboval. Převaloval se na hladině oceánu jako zhnisaný vřed, který skrývá nějakou hroznou ránu v samotné vodě.

„Uvnitř je Stín,“ řekla Tam Nok. „Tohle už jsem viděla.“

„Co chceš dělat, kapitáne?“ zeptal se Bjarni. „Brzy bude tma.“

Ragnaroka zneklidnila formálnost té otázky a také rozpoznal dvojsmysl kormidelníkova prohlášení.

„Když už jsme tady,“ prohlásil nakonec, „vplujeme dovnitř a podíváme se, co tam je.“

Jak se temná stěna přibližovala, Ragnarok vydával rozkazy, aby se jeho muži připravili k boji. Všichni uchopili své štíty, natáhli luky a tasili meče. Ragnarok se spolu s Hrolfem a Tam Nok přesunul na přední loď.

Cítil, jak se mu na zátylku ježí vlasy, když se dračí hlava vnořila do mlhy. Jakmile vstoupili ze světla do tmy, změnila se i sama konzistence vzduchu, který jim náhle připadal studenější, hustší a tkvělo v něm něco nezdravého. Ragnarok se podíval přes bok lodě. I voda vypadala jinak: byla tmavší a zlověstnější. Nebyla cítit solí, ale plísni, jako zvíře, které po zabití nechali příliš dlouho ležet.

Lod' vklouzla do tmy a viditelnost poklesla na necelých sedm metrů. I zvuky tu zněly odlišně a voda šplíchala o příd' lodi o něco tlumeněji. Vítr se ztišil a Ragnarok nechal lod' minutu nehybně spočívat na vlnách, než převelel polovinu posádky k veslům, zatímco druhá polovina stála s připravenými zbraněmi.

„Doleva,“ ukázala Tam Nok.

Ragnarok nic neviděl, ale poslal Bjarnimu rozkaz na zád' lodě, místo aby ho vykřikl. Měl dojem, že ho něco poslouchá a čeká, a neměl v úmyslu to dráždit.

„Podívej,“ kývl Bjarni doprava. Na hladině se houpala malá loďka vyrobená z tulení kůže, která byla na několika místech potrháná, takže se jen sotva držela na vodě.

„Ten irský mnich zřejmě našel to, co hledal,“ řekl Ragnarok.

„Doufám, že my nenajdeme to, co našlo jeho,“ zamumlal Bjarni.

„Jak je to daleko?“ zeptal se Ragnarok.

„Nevím.“ Tam Nok hleděla do mlhy, jako kdyby skrz ni viděla. „Ale ne moc daleko.“

Náhle se otočila doprava. „Rychleji,“ zasykla.

Ragnarok mávl rukou a veslaři zrychlili tempo.

„Přicházejí.“ Tam Nok držela v ruce Lailokenovu hůl a mířila špičkou k pravoboku.

„Valkýry?“ Ragnarok pevněji sevřel dřevěnou rukojeť své sekery.

„Ano. Ale nejen ony.“

Ze středu lodě se ozvalo vyděšené zaječení. Ragnarok se otočil. Z moře se vysunulo dlouhé červené chapadlo a ovinulo se kolem jednoho z veslujících mužů. Vzápětí ho zvedlo z lavice, a než mohl kdokoliv zareagovat, stáhlo ho do černých vod. „Kraken!“ vykřikl Hrolf.

Ostatní veslaři, kteří byli nablízku, pustili vesla, popadli zbraně a se strachem se dívali přes okraj lodi. O několik vteřin později se z vody vynořilo několik chapadel, která sebou divoce mrskala, a vzápětí se nad hladinou ozvala trojice výkřiků v rychlém sledu za sebou.

Chapadla zamířila kupředu nad loď a hledala si další oběti. Válečníci na ně zaútočili meči a sekyrami. Ragnarok se už chystal přidat k boji, když si všiml valkýry, která se nesla vzduchem přímo k nim.

„S tou se vypořádám sama.“ Tam Nok držela v ruce připravenou hůl. „Ty se zbav toho zvířete.“

Ragnarok s Hrolfem po boku neochotně přeběhl ke středu lodě. Jediným máchnutím Drtiče kostí odsekl chapadlo, které se ovinulo kolem jednoho z jeho mužů. Dvě další vyrazila proti němu. Ragnarok couvl, když si všiml, že na konci každého ramene jsou patnáct centimetrů široká ústa, která se střídavě otvírají a zavírají a odhalují tak řady zubů ostrých jako břitva. Jedno z chapadel udeřilo vedle stojícího muže a zakouslo se mu do těla. Muž zaječel bolestí.

Rameno, stále zakousnuté do mužových vnitřností, ho vzápětí zvedlo do vzduchu a hodilo přes palubu. Ragnarok uhnul druhému chapadlu a podíval se do vody. Krakenovo tělo, dvanáct metrů dlouhé a tři metry široké, bylo těsně pod hladinou a jeho ohromné talířovité oči s průměrem šedesát centimetrů se upíraly přímo na něj. Pod očima se otvírala obrovská ústa, v nichž právě zmizela polovina těla uchváceného člena posádky.

Jedno chapadlo udeřilo Ragnaroka do zad a vzápětí po něm sklouzlo, aby se mohlo zakousnout. Ragnarok se prudce otočil a mávl sekyrou, která chapadlu způsobila hlubokou podélnou ránu. Všude kolem něj se teď ozývalo ječení, kletby a výkřiky mužů v zápase na život a na smrt. Ragnarok koutkem oka spatřil, jak chapadla stahují dalšího muže z lodi do vody. Nad hladinu vystřelovala další a další ramena, jako kdyby jich kraken měl nevyčerpatelnou zásobu.

Ragnarok znovu ťal svou sekyrou a poranil už jednou zasažené chapadlo ještě víc. Pak se vydal ke stěžni. Popadl lano a začal si je přivazovat k pasu.

Na přídi mezitím Tam Nok učinila výpad proti Skôgul, jakmile se valkýra snesla těsně k lodi. Ta rukojeť kopí paží odrazila a druhou rukou se natáhla po amuletu na prsou Tam Nok, která se však pod její nataženou paží překulila a máchla holí, již držela v ruce. Špička kopí narazila bokem valkýře do zad a proťala její brnění.

Valkýřin výkřik způsobil, že všichni na lodi, dokonce i ti, kteří právě bojovali s krakenem, na zlomek vteřiny znehybněli, než se vrhli opět do boje. Tam Nok se postavila. Z rány na zádech Skôgul tryskala místo krve černá pára.

Tam Nok se znovu ohnala, jak ji to učil její mistr, a špičkou ostří rozťala jediným plynulým pohybem valkýřin plášť, brnění i řetěz, na kterém visel amulet.

Vzápětí s pozvednutou holí ustoupila, zatímco se z mlhy vynořily Hlôkk a Gôll. Obě valkýry spolu svými drápy zvedly Skôgul z lodě a zmizely s ní opět v mlze. Tam Nok si klekla, aby sebrala těžký amulet. Sevrhla ho v dlani a přečetla si runy, které pokrývaly jeho vnější kruh.

Kolem Ragnarokovy nohy se obtočilo chapadlo a srazilo ho na dřevěnou palubu. Zatímco se pokoušel dokončit uzel na provaze kolem pasu, rameno se kolem jeho nohy stáhlo pevněji. Vzhlédl právě včas, aby spatřil, jak se špička chapadla zvedá jako had připravující se k útoku. Mihla se ocel a useknuté rameno padlo na dno lodi. Hrolf Zabiják znovu zaútočil svým mečem na chapadlo v místě, kde opouštělo loď. Dvěma mocnými údery Ragnaroka osvobodil.

Vikinský vůdce si stoupl s lanem obtočeným kolem pasu. Zachytil Hrolfův pohled. „Udržuj loď v pohybu!“

Shýbl se před útokem dalšího ramena a s pozvednutou sekyrou vylezl na bok lodi. Vzápětí s válečným pokřikem skočil do vody a ještě ve vzduchu mávl sekyrou pod sebe.

Ve stejném okamžiku, kdy se dotkl hladiny, se hrana jeho sekyry zabořila krakenovi mezi oči, rozsekla kůži i kost a zmizela v nitru netvorovy lebky. Začali klesat ke dnu a Ragnarok cítil, jak mu v uších stoupá tlak. Náhle se s trhnutím zastavil – lano se plně rozvinulo. Rukojeť sekyry mu málem vyklouzla z rukou, ale naštěstí ji držel pevně. Do hlavy a ramen mu bušila chapadla, jak

se kraken pokoušel najít útočníka v temné vodě, která se plnila hustou zelenou tekutinou prýšící z jeho rány.

Ragnarok ucítil bolest, když se mu do levého boku zanořily zuby. Skrčil nohy pod sebe, zapřel se o krakenovo tělo a vši silou zatáhl. Sekyra se uvolnila. Ragnarok se s ní rozpráhl ještě jednou, zaslepený bitevním vztekem, ignoruje zranění na boku i nedostatek kyslíku. Ostří Drtiče kostí zasáhlo krakena do levého oka, které puklo jako rozbité vejce.

Kraken se vši silou svých chapadel znovu začal potápět a během chvilky zmizel v hlubině.

Ragnarok kopal nohama a stále držel sekyru, jejíž váha by sama o sobě stačila k tomu, aby zmařila jeho pokusy vyplavat na hladinu. Vynořil se do plesnivé mlhy a lano ho táhlo vodou kupředu. Slyšel šplouchání vesel a Hrolfovy výkřiky. Ragnarok potřásl hlavou jako velký chundelatý pes, aby dostal z očí a vlasů vodu. Visel na laně asi deset metrů za lodí a důvodem, proč mu nikdo nevěnoval pozornost, byl velký černý kruh, který se objevil před přídí. Dračí hlava vzápětí zmizela v jeho černi. Ozvaly se ustrašené výkřiky, ale Hrolf neustále přikazoval mužům, aby veslovali, a tvrdý výcvik udržel posádku na svých místech, kde plnili svoje povinnosti.

Kousek po kousku loď mizela v černém otvoru a táhla Ragnaroka za sebou, až z černoty vycházelo jen lano. Ragnarok se krátce pomodlil, zatímco se přibližoval ke kruhu, a v dalším okamžiku se ocitl uvnitř.

Na chvíli byl zcela dezorientován, jako by jeho tělo někdo natáhl do délky, pak se ozval praskavý zvuk a Ragnarok náhle plaval v teplé vodě za jasného slunečního dne. Přitáhl se za provaz k lodi a vylezl na palubu. Nikdo z posádky mu nevěnoval sebemenší pozornost, protože se všichni rozhlíželi po okolí.

Loď plula ve vodním příkopu, širším než půl kilometru, který ze všech stran obklopoval mohutný chrám. Kolem se tyčila zeď, která zadržovala vodu v příkopu. Za ní Ragnarok viděl oceán, ale jeho pozornost znovu přilákal chrám. Jednalo se o schodovitou pyramidu, vysokou sto padesát metrů, vyšší než jakékoliv dílo lidských rukou, které na svých cestách kdy spatřil. Po straně pyramidy vedlo k vrcholku široké schodiště. Černé a hladké

kameny, z nichž byla stavba zhotovena, odrážely jeden za druhým sluneční světlo.

Nikde nikdo: žádní kněží, žádní věřící, žádné lidské bytosti kromě skupinky bojovníků na palubě vikinské lodi. Jen obrovský chrám, třpytící se ve slunci.

25. kapitola

SOUČASNOST

„Něco z toho dokážu přechíst,“ řekla Sin Fen. „Dost na to, abych pochopila, o co se jedná.“

Dane viděl jen vzorec run, který Sin Fen posledních třicet minut pomalu procházela. Deepflight plul kousek od pobřeží, DeAngelo s ním objížděl kruhovou vodní hladinu a užasle si prohlížel rozmanitost lodí a plavidel, které tu byly shromážděny.

„Píše se tam, kde je Stín?“ zeptal se Dane.

„Dostávám se k tomu,“ odpověděla Sin Fen. „Hovoří se tu o Atlantidě a o válce se Stínem.“ Vzhlédla od obrazovky. „Ale také se tady píše, kdo byli Atlantid'ané. Jak se jim podařilo rozvinout do tak úžasné civilizace, zatímco zbytek lidstva pořád běhal po zemi v podobě tlup lovců a sběračů.“

Sin Fen zvedla ruku a dotkla se svého spánku. Jejich mozky byly odlišné. Atlantid'ané se vyvinuli jinak než ostatní lidé. Možná díky prostředí, které to vyžadovalo. Vědci nedávno zjistili, že existuje takzvaný gen soudného dne. Schopnost rychlé adaptace – během několika generací –, pokud to vyžadují extrémní životní podmínky. Nebo byli Atlantid'ané původními lidmi a zbytek lidstva se od nich odštěpil.

Učenci často přemítali a přemítají nad tím, proč má mozek dvě jasně oddělené hemisféry. Někteří soudí, že to je pojistka pro případ poškození jedné z nich, ale to mi připadá příliš přitažené

za vlasy. Pokud dojde k tak vážnému poranění hlavy, že je poškozen i mozek, pochybuji, že taková osoba by v dřívějších časech, bez neurochirurgie, dokázala přežít.

„Tohle zdvojení existuje z jiného důvodu,“ pokračovala Sin Fen. „Nezapomeňte, že řečové centrum je přítomno v obou mozkových polokoulích, ale u drtivé většiny lidí je aktivní pouze centrum levé.“

„A my je máme aktivní obě,“ poznamenal Dane. „Což je důvod, proč dokážeme nahlédnout jeden druhému do mysli – pokud to tedy ta druhá osoba dovolí,“ dodal.

Sin Fen jeho poznámku ignorovala. „V mozku existuje spojení mezi Wernickeovými centry v obou hemisférách. A jestliže se Wernickeova oblast v levé polokouli podílí na procesu, který dává naší řeči smysl, co dělá ta pravá? A co se stane, když obě pracují společně?“

Poklepala Daneovi na hrud'. „To je náš problém, váš stejně jako můj. Fungují nám obě Wernickeovy oblasti, ale spojení mezi nimi je pramalé. Ovšem Atlantid'ané...“ Podívala se na displej, který pročitala. „Tady se píše, že Atlantid'ané byli pokročilejší než my – uchovali si telepatické schopnosti a současně si vytvořili psanou i mluvenou řeč. Byli geneticky odlišní – představovali jinou vývojovou větev než zbytek druhu. Pomyslete, Dane, čeho všeho díky tomu mohli dosáhnout. Měli to nejlepší z obou světů. Dokázali využívat telepatii ke komunikaci bez omezení mluveného nebo psaného slova, ale to zase mohli využít později k domluvě na podrobnostech a detailech toho, co dělali. A tak obě schopnosti pracovaly ruku v ruce, aby se tak řeklo.

Díky tomuto rozdílu se vyvinuli naprosto jinak než my ostatní. Nejde ani tak o rozdíly v tom, co dělali, jako spíš v tom, jak odlišně uvažovali i v těch nejzákladnějších věcech.

To má svůj precedens,“ pokračovala. „Všechny starobylé civilizace, jež, jak nyní víme, založili Atlantid'ané, kteří uprchli ze svého zničeného domova a splynuli s místní populací, byly zásadně odlišné od naší současné kultury. Má se za to, že hlavní změna přišla s tím, jak lidstvo přešlo na monoteistické náboženství.

Když lidé věřili v mnoho různých bohů, zprávy přijaté Wernickeovou oblastí v pravé hemisféře brali s klidem – prostě soudili, že se jedná o hlasy bohů. Lidé proto činili rozhodnutí, která byla založena spíše na těchto zprávách než na jasné přímocarém uvažování.

Starý Egypt se udržel na vrcholu slávy po celá tři tisíciletí, a přesto: jak velkého pokroku dosáhli z hlediska technologie?“ Sin Fen ani nečekala na odpověď. „Když archeologové odkryjí nějakou staroegyptskou památku, často mají problémy s jejím datováním, pokud u ní není nějaký kus textu. Ale kdybyste žil o tři tisíce let později než dnes a dělal jste vykopávky třeba v New Yorku? Copak se New York neustále nemění a nevyvíjí? New York před sto lety vypadal úplně jinak než New York dnešní a za sto let bude zase jiný. V žádné ze starých civilizací ale takový vývoj není vidět.“

Sin Fen se soustředila na obrazovku, z níž četla runy. „Vyvíjeli se jinak než naše civilizace. Od začátku ovládali síly, kterým se dnes teprve začínáme přibližovat. To je ten hlavní rozdíl. Oni nejprve pracovali na svých nitrech, než přešli na okolní svět. My nemáme ponětí, jak ve skutečnosti funguje mozek. Oni to věděli naprosto přesně a uměli této znalosti využít k vytvoření jedinečné civilizace.

Podívejte se na tuhle loď,“ dodala Sin Fen. „To je příklad jejich technologie. Když jsme ji spatřili poprvé, mysleli jsme si, že je hodně primitivní, ale ve skutečnosti je vyspělejší než všechno, co jsme zatím vytvořili my. Její pohon je přímo tady...“ Ukázala na černou krychli. „Žádná vrtule, žádné trysky – k pohybu využívá magnetického pole Země. Oni pracovali v souladu s přírodou, ne proti ní jako my.“

„A co ten Štít?“ připomněl jí Dane.

„Musíme porozumět tomu, co se stalo,“ odpověděla Sin Fen. „Štít je bez těchto znalostí bezcenný.“

„Tak co takhle seznámit se jen se zkrácenou verzí?“ navrhl Dane.

„Atlantid'ané se vyvinuli na ostrově uprostřed Atlantského oceánu,“ pokračovala Sin Fen. „Zkoumali svět kolem sebe, ale jinde se neusadili. Zdá se, že si uvědomili rozdíl mezi sebou a

lidmi na ostatních kontinentech a chtěli si uchovat čistou rodovou linii. Samozřejmě nebyli stoprocentně úspěšní. Oni..." Sin Fen ztichla a projížděla očima text.

„Ten Štít,“ ozval se opět Dane. „A Stín?“

„Stín se vynořil z místa na západě, kterému nyní říkáme brána Bermudského trojúhelníku. Atlantidaťané nevěděli, co to je. Vyslali lodě – jako například tuto – aby to prozkoumaly. Žádná se nevrátila. A Stín začal růst. Pak se dozvěděli o existenci ostatních bran na povrchu planety. Uvědomili si hrozící nebezpečí – pravděpodobně rychleji než my.“

„Kdy se tohle všechno stalo?“ chtěl vědět Dane.

„Zhruba deset tisíc let před naším letopočtem.“ Sin Fen nespouštěla oči z obrazovky. „Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že nikdy vlastně nezažili žádnou válku, nebyli na takovou situaci vůbec připraveni. Museli použít to, co měli k dispozici, a o branách věděli jen sotva něco víc než my dnes.“

Ale něco přece jen vyvinuli – Štít.“ Sin Fen se zamračila. „Je obtížné zjistit, co to přesně bylo. Jak fungoval. Využíval energii ohnivého kamene. Podle toho, co jsem už přečetla, ten ohnivý kámen zní jako označení jaderné energie.“

„Foreman zatím proti bráně žádnou jadernou zbraň nevyslal, že?“

„Ne. To by byl poněkud extrémní postup,“ odvětila Sin Fen, „a vzhledem k tomu, co víme, by atomové zbraně stejně pravděpodobně nefungovaly. Ohnivý kámen byl něco jako jaderná energie, ale nejednalo se o to samé. Nemuseli ho nijak stínit. Dal se velice snadno ovládat. Atlantidaťané použili ohnivý kámen jako zdroj energie pro některé druhy zbraní – jako právě Štít.“

„Ale nakonec nevyhráli,“ poznamenal Dane. „Jejich loď je zde. Atlantida přestala existovat.“

„Nevyhráli, ale ani neprohráli,“ namítla Sin Fen.

„Kde je ten Štít?“

„Podle tohoto textu Atlantidaťané použili Štít z předsunutého stanoviště blízko brány. Vlastně přímo v dohledu brány. Zastavili její šíření, ale jednali příliš pozdě. Semínko jejich vlastní destrukce už bylo zaseto.“

„Jak?“

„Vypadá to, že Stín si přivlastnil jejich ohnivý kámen, stejně jako naše jaderné zbraně. Pak umístil ohnivé kameny u základů jejich kontinentu a zničil Atlantidu v okamžiku, kdy Atlantid'ané obrátili svůj Štít proti bráně. Pyrrhovo vítězství.“

„Ten Štít,“ připomněl Dane.

„Byl tady,“ řekla Sin Fen. „Tahle loď ho přepravovala na jejich obrannou základnu.“

„A dál?“

Sin Fen natáhla ruku a přepnula jednu páčku dopředu. Postranní deska černé krychle sjela dolů a odhalila patnáct centimetrů hluboký prostor se zadní stěnou ze šedého materiálu. Prostor byl prázdný.

„Zde převáželi poslední součásti Štítu,“ řekla Sin Fen. Znovu se dívala na displej před sebou. „Tato loď převážela hardware, ale nikoliv zdroj energie.“

„Takže nic nemáme,“ shrnul to Dane.

„Zatím ne.“

„Ten vzkaz na boku Scorpionu byl psaný staronorskými runami,“ řekl Dane. „Navedl nás sem. K tomu musel být nějaký důvod.“ Otočil se ke středu vodní hladiny, kde křižoval Deepflight.

„DeAngelo!“ zavolal Dane. V okolním tichu se jeho hlas nesl nad vodou nezvykle hlasitě.

„Ano?“

„Viděl jste tu někde vikinskou loď?“

„Jedna je támhle.“ DeAngelo ukazoval napravo od nich.

„Jdeme.“ Dane už přelézal bok černé lodi.

„Projeďte to ještě jednou,“ přikázal Nagoja Ahaně.

Různé údaje naměřené Nádrží a dalšími přístroji se začaly zpomaleně odvíjet na několika obrazovkách, všechny najednou.

„Jde o čas,“ zašeptal Nagoja.

„Promiňte, pane?“

Nagoja cítil nával vzrušení, který doprovázel jeho náhlé prozření. „Nikdy jsme nepovažovali čas za proměnnou, se kterou

by šlo hýbat – vždycky jsme ho brali jako konstantu. Ale přitom to tu bylo po celou dobu. Měli jsme to přímo před očima. Přemítali jsme nad tím, proč posádka Scorpionu vůbec nezestárla. Proč to samé platilo o tom Daneově příteli Flahertym. Předpokládali jsme, že to je kvůli tomu, že se ocitli v nějakém druhu stáze, ale co když to není pravda? Co když jim opravdu neuběhl žádný čas?“

Ahana zůstala potichu, protože znala profesorovo vzrušení, a nechala ho přemýšlet nahlas, aby mohl doladit svou rodící se teorii.

„My vlastně doopravdy nevíme, co je to čas,“ pokračoval Nagoja. „Dokonce ani nevíme, kdy vznikl vesmír. Satelit, který zkoumal záření kosmického pozadí, nám dodal důkazy, že vesmír vznikl výbuchem před patnácti miliardami let – takzvaným Velkým třeskem. Je-li tomu skutečně tak, pak tehdy byl čas nula – a my máme k dispozici počáteční bod, podle kterého můžeme seřadit naše hodiny.“

Tím se věci zjednodušují – ale možná až příliš. Pořád existují lidé, kteří přicházejí s jinými teoriemi, než je Velký třesk. Ti, kteří tvrdí, že počátek vesmíru byl výsledkem kvantové fluktuace. Takový je stav k dnešku – máme řadu různých hypotéz o základní podstatě vesmíru a času. Máme Hawkinga a jeho bezčasovou kvantovou kosmologii, Andreje Lindeho, který hovoří o chaotické inflaci, Rogera Penrose a jeho časově asymetrickou kosmologii. A pak, jako velká zed' na samém konci, je tu Dysonova teorie tepelné smrti vesmíru.

Vezměte si Lindeho a jeho bubliny časoprostorové pěny.“ Nagoja vypadal, jako kdyby si ani neuvědomoval, že ho Ahana poslouchá. „Podle něj se nacházíme v jedné z těch bublin. Každá bublina by mohla mít jiné fyzikální zákony, vybrané náhodně z nekonečného množství možností. Brány by tedy mohly být místem, kde se naše bublina dotýká jiné. A kvantová fyzika v té cizí bublině je ovládána úplně jinými zákony. Tak jinými, že i čas tam může být odlišný.“

Hawking na druhou stranu tvrdí, že existuje jediný soubor fyzikálních zákonů. Že čas je jako šipka, jejíž směr odpovídá pravidlům termodynamiky. Ale tato teorie není úplná a

nevysvětluje všechna data, která máme v rukou, data, která jsme získali přímo v této místnosti.

Pak do této směsi přihod'te vývoj inteligentního života. Nejen nás, protože nyní víme, že existuje i jiný inteligentní život, přinejmenším na druhé straně těch bran. Tipler postuloval vývoj inteligence k de Chardinově bodu omega, kde veškerý existující život bude schopen inteligentního vyhodnocování informací. To by vyžadovalo, aby spolu interagovaly různé oblasti života, někdy i ničivým způsobem, protože nakonec v bodu omega už žádná destrukce nebude existovat.“

Nagoja potřásl hlavou. „Ale to nyní nevyřešíme, a kromě toho je to spíš problém pro filozofy. V současné chvíli nás především zajímá struktura těch bran. A jestliže v branách platí jiné fyzikální zákony než v našem světě, znamená to, že musíme odvrhnout svoji racionalitu. Musíme odvrhnout lineární myšlení, které je nám tak drahé.“ Nagoja zvýšil hlas, aby ho všichni v místnosti slyšeli. „Island byl zničen. Zahynulo čtvrt milionu lidí. Nezapomeňte na to, že i naše země leží poblíž styčné linie dvou tektonických desek, která je ještě křehčí než ta, jež právě pohltila Island. Budeme na radě jako druzí.

Chci, abyste znovu prošli všechna data, která tu máme. Chci, abyste čas začali brát jako proměnnou, nikoliv jako konstantu. Zapomeňte na všechny zákony. Převracejte všechny věci vzhůru nohama, ze strany na stranu i naruby. Jakkoliv vás napadne, bez ohledu na to, jak podivné vám to bude připadat. Potřebujeme odpovědi na to, co jsou ty brány zač, a musíme přijít na to, jak je můžeme zavřít. Dejme se do práce!“

„Vzdálenost tisíc metrů a blíží se to.“ Hlas kapitána Stantona zněl napjatě. „Je to temné. Není to mlha – ten blížící se okraj je příliš hladký a pohybuje se příliš rovnoměrně.“

Ariana viděla to samé pod vodou: sonar ukazoval rovnou stěnu, která se blížila k Deeplabu – okraj brány Bermudského trojúhelníku.

„Pět set metrů.“

„Doporučuji, abychom ihned vypnuli všechny systémy,“ řekla Ariana.

„To ale budeme volně splývat po vodě,“ zopakoval Stanton svou námitku proti takovému opatření. „A ani Deepflight nás nebude moct najít.“

„Jestli všechno nevypneme, nebude mít co hledat,“ poznamenala Ariana.

„Schvaluji její plán,“ Foremanův hlas byl sotva slyšet přes praskání statické elektřiny – brána už začala ovlivňovat satelitní spojení s Glomarem.

„Tři sta metrů,“ řekl Stanton. „Tuhle linku nechám spuštěnou. Je to jen pasivní systém.“

„Dobře,“ odpověděla Ariana, „ale jinak všechno vypněte. Hned!“

„Rozumím,“ přikývl Stanton. „Vypínáme všechny systémy.“

Ariana začala už podruhé vypínat počítače podmořské laboratoře, tentokrát opatrněji. Nechala rozsvícená světla napájená z nouzových baterií a nepřerušila spojení s povrchem.

Brzy seděla v tlumeném červeném osvětlení. „Sto metrů,“ porušil ticho Stantonův hlas.

„Padesát. Vůbec se mi to nelíbí,“ pokračoval Stanton v odpočítávání. „Něco cítím. A není to nic dobrého.“

Ariana vnímala to samé: zdrcující děs, který jí zahalil tělo i mysl jako těžká vlněná pokrývka. Měla pocit, že je chycená v pasti, pocit zhoršovaný tím, že se nacházela v malé kabině komunikačního centra Deeplabu.

„Nevidím dál než na dvacet metrů,“ sděloval Stanton. „Nevidím ani na vrchol vrtné věže. Ztratili jsme spojení s okolním světem. Bude to s vámi trochu houpat, protože jsme vypnuli automatické vyrovnávání pohybů. Moře je ale klidné – skoro mrtvé. Takže...“ Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a pak Ariana v pozadí uslyšela jekot čiré hrůzy, který byl sice vzápětí náhle přerušen, ale po něm následovaly další.

„Přichází to od bazénu,“ vykřikl Stanton. Vyštěkl několik rozkazů k ostatním mužům na můstku a vrátil se k intercomu. „Nevidíme vůbec nic.“

Ariana ze sluchátka slyšela další výkřik, o kterém věděla s jistotou, že nemůže pocházet z lidských úst.

„Dobrý bože,“ Stanton stále nepřerušil spojení. „Co to sakra je? Je to ve vzduchu na levoboku. Nevidím to, ale tam odtud pochází ten hluk.“

Znovu se ozval ten samý jekot.

„To bylo blíž.“ V pozadí se ozývaly další lidské výkřiky strachu a bolesti. „Něco vychází z moře. Obří oliheň. Nebo něco podobného. Ale...“ Ozval se zvuk palby následovaný nelidským skřekem.

„Ach bože, už to vidím. Vznáší se to ve vzduchu. Má to bílý obličej. Červené oči. Dlouhé vlasy. Plášť. Je to nějaký démon. Pozoruje nás.“

Ozvala se další dávka ze samopalů.

„Už tu oliheň vidím. Vylézá z vody těsně před vrtnou věží. Bože, to je strašné. Červené tělo. Nejméně deset ramen. Dvacet metrů dlouhá. A támhle je další. A další. Jsou jich desítky. Přelézají bok lodi.“

A ta věc ve vzduchu. Jen všechno sleduje. Je to...“ Zvuk tříštěného skla přehlušil Stantonova slova. „Jsou tady! Jsou tady!“

Intercom ztichl.

Ariana seděla naprosto nehybně, jako kdyby sebemenší pohyb mohl přilákat pozornost těch věcí, které přepadly *Glomar* o pět kilometrů výš. Jen její oči těkaly kolem, přejížděly po stěnách, které ji obklopovaly a které se náhle vůbec nezdály být ani dostatečně silné, ani dostatečně bezpečné.

26. kapitola

ROK 999 N. L.

Chybělo jedenáct mužů. Některé z nich Ragnarok znal od dětství, kdy si spolu hráli s dřevěnými meči na válku. Když v duchu přepočítával posádku, cítil na sobě Hrolfův pohled. Starý válečník seděl u kormidla, zatímco mu Askell Léčitel zašíval klikatou ránu na tváři, kde se do něj zakousla tlama na konci jednoho z chapadel. Ragnarok si odvázal provaz od pasu a vrátil jej zpátky na místo u paty stěžně.

Tam Nok stála na přídi, uchváčena chrámem, který dominoval výhledu na její straně. Na Ragnaroka sice ten chrám taky udělal dojem, ale ne dost velký na to, aby ho odlákal od kontroly stavu posádky a lodi. Polovina zbylých mužů byla zraněna a Ragnarok v jejich chování vycítil šok z útoku valkýr a krakena, následovaného proplutím černého kruhu, po němž se ocitli tady na tom podivném místě.

„To slunce je špatně.“ Bjarni svíral oběma rukama kormidlo, i když se nepohybovali. Po celou dobu boje se nepohnul a stál neochvějně na svém místě.

Ragnarok zamžoural k obloze. Došlo mu, jak to kormidelník myslí: slunce stálo výš na nebi, než je kdy viděl, dokonce výš než při letním slunovratu.

„Jsme hodně daleko na jihu,“ řekl Bjarni. „Tak daleko jsem ještě nikdy nebyl.“

„Kde to jsme?“ zeptal se Ragnarok Tam Nok.

Khmerská kněžka sebou škubla, protože ji vytrhl z polovičního transu. „Tohle je... tohle je náš cíl. To místo, které jsme hledali.“

„A kde je ta zbraň?“ chtěl vědět Ragnarok.

Tam Nok kývla hlavou ke břehu. „Musíme přistát.“

„Ta zbraň,“ zopakoval Ragnarok.

Tam Nok jednou rukou zvedla svou hůl a druhou amulet, který měla kolem krku. „Tohle – a ta mapa – jsou součástí zbraně.“ Ukázala holí k vrcholu pyramidy. „Patří tam.“ Hůl se přesunula, takže teď mířila k severu. „Vidíš? Stín se blíží.“

Ragnarok se podíval naznačeným směrem. Na obzoru se tyčila černá hradba. Věděl jistě, že před chvílí tam ještě nebyla.

„Veslaři! K pobřeží!“

27. kapitola

SOUČASNOST

Dávni stavitelé dřevo opracovali tak pečlivě a dračí hlavu na přídi vyřezali tak umně, že měl Dane pocit, jako kdyby ho její oči sledovaly, když šplhal na palubu vikinské lodě. Sin Fen ho následovala. U některých veslařských míst ještě stále visely štíty.

Dane si klekl a dotkl se nejbližšího sedátka. V ohlazeném dřevě byla tmavě červená skvrna. „Krev.“ Lod' v něm vyvolávala zvláštní pocit. Musel se na chvíli zamyslet, než mu došlo, že je to stejný pocit v oblasti žaludku, jaký měl před třiceti lety, když letěl vrtulníkem Huey přes vietnamskou hranici do Laosu nebo Kambodže na jednu z tajných misí pro MACV-SOG. Při plnění těchto úkolů měl vždycky kolem sebe členy svého oddílu, jejichž schopnostem důvěřoval, ale současně se trochu bál nebezpečí, které se jim vznášelo nad hlavou.

Dane zavřel oči a dovolil tomu pocitu, aby mu vnikl do celého těla. Na okamžik se ocitl na té samé lodi, která se ale teď blížila k pobřeží, někteří vikínští válečníci veslovali, zatímco jiní stříleli z luků na nepřátele na břehu. Bylo slyšet řev a křik a vedle Danea stál vysoký bojovník s velkou sekyrou v ruce a s očima plnými vzteku.

Něco na Danea křičel v cizím jazyce, který Dane nikdy předtím neslyšel, ale vycítil, že ta slova mají nějaký smysl, že v nich je něco, co...

„Co vidíte?“ Slova Sin Fen vytrhla Danea z jeho zasnění.

„Nic.“ Podíval se ke stěžni lodi. Něco se tam ve zdejším umělém osvětlení blýskalo. Dane k tomu přešel, překračuje přitom lavice veslařů. Středem kovové destičky o rozměrech asi třicet centimetrů byla proražena dýka, na které visel amulet v podobě černého kruhu na stříbrném řetízku. Na kovové destičce i amuletu byly vytesány nějaké značky. Dane musel zabrat oběma rukama, než se mu podařilo dýku vytrhnout.

Podal amulet i kousek kovu Sin Fen. „Vy jste tu odbornice. Co je tu napsáno?“

„Je to staronorsky. Píše se tu, abychom vzali amulet a loď a odpluli do středu vody.“

„To je všechno?“

„Psala to stejná ruka, která ryla do boku Scorpionu,“ dodala Sin Fen.

Dane si vzpomněl na toho válečníka, kterého viděl ve své mysli. „Tak jdeme na to.“

„Jak dostaneme tu loď na vodu?“ zeptala se Sin Fen.

Dane popadl dlouhý provaz, který ležel smotaný pod stěžněm. „Může nás tam vytáhnout DeAngelo.“

Foreman si prohlížel hromádku satelitních snímků, které mu poslala Connersová z NSA. Island už neexistoval. Ještě pořád vyčnívalo nad hladinu několik vrcholů, ale většina ostrova už zmizela do chladného Severního ledového oceánu.

Na lodích a letadlech se podařilo uniknout necelým deseti tisícům lidí. Šlo o katastrofu, která neměla v moderních dějinách obdoby od konce druhé světové války. A to byl pořád jenom začátek.

Další série snímků ukazovala bránu Bermudského trojúhelníku. Pohltila Glomar a její okraj se nyní přiblížil asi na osmdesát kilometrů od Portorika, které se stále snažilo vyrovnat s následky ničivých tsunami.

Foreman vzhlédl od snímků a podíval se na velkou mapu na přední stěně Válečné místnosti. Seawolf a ostatní síly před šířící se bránou ustupovaly. V místnosti panovala chmurná nálada, jak

všichni čekali, až dojde k odpálení další z dvaadvaceti zbývajících jaderných střel na palubě Wyomingu. Vzhledem k tomu, co se právě stalo s Islandem, nebylo pochyb o tom, že pokud tyto rakety zasáhnou cíl, bude to znamenat konec civilizace. Nejlepší odhad vypadal tak, že celý Středoatlantský hřbet se zhroutí, přičemž vzniknou tsunami, které zdevastují východní pobřeží Spojených států a většinu Evropy.

Foreman udržoval spojení s Nagojou v Japonsku i s Kolkovém v Rusku, kteří byli oba přesvědčeni, že některé z dalších chybějících jaderných zbraní vyletí z ostatních bran, aby zpustošily jiné části světa. Počítačové simulace ukazovaly, že Japonsko potká stejný osud jako Island, spolu s Havajským souostrovím, Filipínami a Mikronésií. Pukliny podél Rudého moře a Perského zálivu budou znamenat konec Středního východu. Brána kolem Černobylu dokončí zkázu, která na tomto místě započala před několika lety.

Jedinou Foremanovou nadějí – a vlastně i jedinou nadějí celého světa – byli Dane se Sin Fen. Ale pokud se jim podaří nalézt ten Štít, dokáží jej použít?

Deepflight odvěkl vikinskou loď na hladinu překvapivě lehce, k čemuž významně napomohl pevný lodní kýl z jediného kusu dřeva. Z plošiny na přední sféře Dane křičel pokyny na DeAngela, který ležel uvnitř na břicho a rukama svíral řízení.

Sin Fen seděla vedle Danea na okraji poklopu a svýma mandlovýma očima sledovala vikinskou loď, kterou měli ve vleku. Dane se k ní otočil, zatímco se pomalu blížili k centru vodní hladiny.

„Řekněte mi... Co jste to držela po všechny ty roky v tajnosti před Foremanem?“

Sin Fen přenesla pohled z lodi na Danea. „V tajnosti?“

„Víte toho příliš mnoho, i když pořád tvrdíte, že nevíte nic,“ pokračoval Dane. „Jsme-li na tom stejně, proč víte o tolik víc než já?“

„Pracuji pro Foremana mnoho let a...“

Dane ji přerušil. „Myslím, že spíš Foreman pracuje pro vás než vy pro něj.“ Už byli skoro uprostřed jeskyně.

Sin Fen se zasmála. „Neměla jsem se pokoušet vás tahat za nos. Dokážu vás odříznout od svého myšlení, ale člověk není jen to, co si myslí. Mýlila jsem se,“ pokračovala Sin Fen. „Když jsem vám v Kambodži vyprávěla o mozku a hemisférach. Ano, je to základ telepatických schopností, ale když jsem si přečetla ty informace na atlantské lodi, uvědomila jsem si, že jsem zapřáhala vůz před koně, jak říkáte.“

Dane cítil okraje jejích emocí a rozeznával v nich vzrušení a strach, spletené dohromady kolem pocitu náhlého prozření. „Co jste se tam dozvěděla?“

„To, co jsem mohla,“ zasmála se Sin Fen. V tom smíchu bylo slyšet náběh k hysterii. „Nechápete to, Dane? Kázala jsem vám v Kambodži o tom, v čem se lišíme od zvířat, a teď už to opravdu vím.“

Jde o naše vědomí. O naši schopnost rozumět tomu jak, spíše než co. Co je dáno genetickým instinktem. To mají všechna zvířata. Ale my dokážeme přijít na to, jak věci fungují. Pomalu se k tomu vracíme, zpátky na začátek, ke schopnostem Atlantid'ů. Proto se svět za posledních pár staletí tak výrazně změnil. Přicházíme na to jak!“

Daneovi nebylo moc jasné, o čem to mluví. Byli asi čtvrt kilometru od středu vodní hladiny.

„Vzpomínáte si, jak jsem řekla, že starý Egypt se neměnil a nijak se během tisíců let nevyvíjel? Proč? Protože ho založili Atlantid'ané, ale žili v něm lidé. Nemohli se vyvíjet, neuměli se měnit. Dokázali tam žít, ale nechápali, jak funguje to, co jim bylo poskytnuto. Teprve velice pomalu a časem začínali lidé rozumět světu kolem sebe a začínali jej měnit.“

Sin Fen uchopila Danea za paži. „Řekněte o tom Foremanovi. Musí to vědět. Je to důležité. Existuje jeden vědec – teď si nedokážu vzpomenout na jeho jméno –, který tyhle věci zkoumá. Vznik a vývoj vědomí u lidí. Jestli se nám podaří použít to, co teď víme o Atlantid'anech, budeme moci bojovat se Stínem.“

Deepflight se otrásl. Dane viděl, jak se okolní hladina začíná pohybovat a v jejím středu se tvoří vír. „Proč mu to nepovíte sama?“

„To zjistíte velice brzy,“ odvětila Sin Fen. „Uvidíte toho víc, než co bych vám dokázala vysvětlit slovy, pokud se všechno vyvine tak, jak doufám.“

V centru vodní hladiny se objevil černý kruh. Vikinská loď proplula kolem nich a byla k němu vtahována blíž.

Z poklopu se vynořila DeAngelova hlava. Spatřil černý kruh, vír i lano, které je poutalo k vikinskému plavidlu. „Neměli bychom odříznout ten provaz? Nebo vás nějak ruším?“

„Všechno je, jak má být,“ řekla Sin Fen.

„Nechte to lano na pokoji,“ pokynul mu Dane.

Vikinská loď v mžiku zmizela, vtažena vírem do černého kruhu. Lano se napjalo a táhlo za sebou Deepflight. Dane pevněji sevřel obrubu plošiny, černý kruh se přiblížil a v následujícím okamžiku se ocitli uvnitř.

Dane se na chvíli cítil dezorientován, pak zamrkal. Světlo nyní pocházelo ze skutečného slunce, vzduch byl čistý a čerstvý se slanou příchutí, která mu plnila nos. Deepflight se pohupoval na mírných vlnách a všude kolem se rozkládalo širé moře s výjimkou severu a západu, kde nad vodou visel černý mrak. Stále měli k sobě připoutanou vikinskou loď, která se nyní pohupovala asi dvacet metrů od nich.

„Co teď?“ zeptal se Dane Sin Fen.

„Jsme na správném místě,“ řekla. Strčila hlavu do poklopu. „DeAngelo, můžete mi sdělit údaje sonaru o dnu pod námi?“

„Vteřinku,“ odpověděl DeAngelo.

Sin Fen se zanořila do nitra sféry, bezprostředně následovaná Danem. Všichni tři se do těsného prostoru sotva vešli.

„Tady,“ ukázal DeAngelo na jednu z obrazovek. „To je divné,“ dodal.

„Hora?“ Dane viděl, na co jejich pilot ukazuje: z poměrně rovného dna něco vyčnívalo nahoru. Na obrazovce byly jasně vidět obrysy.

„S velice rovnými stranami,“ dodal zamyšleně DeAngelo. „To není přírodní útvar.“

„Jak je to hluboko?“ zeptala se Sin Fen.

„Dno je tu hodně mělké, necelých tři sta metrů.“ DeAngelo se podíval na jinou obrazovku. „Sakra, tady to je něco kolem dvou set metrů a vrchol té věci je jen zhruba padesát metrů pod námi.“

„To je ono,“ řekla Sin Fen. „Musíme se tam dostat. To je pyramida, kterou postavili Atlantidaňané – jejich předsunuté stanoviště se Štítem. Můžete mi připravit dýchací přístroj, abych mohla operovat mimo trup lodi?“ zeptala se DeAngela.

„K čemu?“

„Potřebuji být venku,“ odpověděla Sin Fen.

„Proč?“ zeptal se Dane. „Štít můžeme získat pomocí pohyblivých ramen ponorky.“

„Tak to nefunguje,“ zavrtěla hlavou Sin Fen. „Celá ta pyramida je součástí Štítu. Vědomí, Dane...“ Položila mu ruce na spánky. „Správně soustředěná mysl může být velice mocná zbraň.“

Dane cítil nával emocí z mysli Sin Fen, přímo lavinu, kterou nedokázal utřídit. „Nerozumím.“

„Nemáme čas si o tom pohovořit,“ odvětila. „Přijďte na to později.“ Pustila ho a obrátila se k DeAngelovi. „Můžete připravit ten dýchací přístroj?“

DeAngelo přikývl.

„Tak to udělejte, a pak mě dopravte na vrchol té pyramidy.“

28. kapitola

ROK 999 N. L.

Ragnarok teď viděl temnotu jasněji. Šířila se po oceánu a mířila ke stěně, která obklopovala vodní příkop. Tam Nok stála vedle něj, na vrcholu pyramidy, a také pozorovala přicházející Stín. „Nastal čas,“ řekla.

„Nevidím žádnou zbraň,“ namítl Ragnarok. Byla tu jen velká kamenná plošina s vytesaným obrysem lidského těla.

Tam Nok ho ignorovala a sundala si ze zad svůj vak. Vytáhla dlouhý kus plátna, který si ovinula kolem krku a nechala jej splývat na ramena. Byl tmavě červený, s matným černým nápisem. Klekla si a sklonila hlavu.

Ragnarok si připadal pošetile, jak se nad ní tyčil se sekyrou v ruce. Poodstoupil a ohlédl se k obzoru. Temnota se blížila.

Ti z jeho posádky, kteří přežili dosavadní putování, se shromáždili kolem vrcholu pyramidy, všichni ohromení okolím a stále žasnoucí nad nedávnými událostmi. K Ragnarokovi přistoupil Hrolf a promluvil k němu tichým hlasem: „Je to to samé, co jsme viděli u pobřeží Islandu.“ Kývl hlavou k mlze.

Ragnarok přikývl.

„Nikdy se nevrátíme domů,“ pokračoval Hrolf.

„Tu temnotu porazíme,“ odpověděl Ragnarok.

Hrolfovu tvář zbrázdily vrásky a starý válečník se usmál. „Můj příteli, plavil jsem se s tebou na mnoha výpravách. Tato poslední byla nejpodivnější.“

„Moje matka...“ začal Ragnarok, ale Hrolf mu položil ruku na rameno.

„Je tam, kde je. Nechala tě jít. Nech jít i ty ji.“ Na Ragnarokově tváři zacukal sval, ale pochopil, že starý bojovník má pravdu.

Tam Nok se náhle postavila. „Dokončíme to, co jsme začali.“ Podala Ragnarokovi hůl. „Ukážu ti, co musíš udělat.“

29. kapitola

SOUČASNOST

Dane se díval na obrazovku videokamery, která zachycovala Sin Fen, jak se drží zábradlí na horní plošině a v ústech má trubici vedoucí do nádrže se stlačeným vzduchem. Při sestupu ponorky měla otevřené oči. Dane zatřásl hlavou, aby si pročistil myšlenky. Připadal si jako opilý – v tom přechodném okamžiku, kdy alkohol poskytuje jasnou chvilku před ponořením se do deprese, která je vedlejším produktem pití. Měl pocit, že Sin Fen na vnější straně ponorky vidí v nějakém snu, v němž spolu pomalu klesají ke dnu. Netrvalo dlouho a dorazili na vrchol pyramid.

Z hladkých černých kamenů, které po celé ty roky nechala všechna mořská stvoření na pokoji, se odráželo rozptýlené sluneční světlo. Sin Fen se otočila a podívala se přímo do kamery. Prořízla mlhu v Daneově mysli.

„Přistaňte na vrcholu, vedle té plošiny,“ přikázal Dane, který zachytil myšlenku, již mu vyslala.

DeAngelo opatrnou manipulací s řídicími páčkami přistál s ponorkou necelé tři metry od velké kamenné plošiny. Vedle ní trčela tyč s něčím na vrcholu. Dane na ni zaostřil kameru a rozeznal ozdobu v podobě Nagy, zobrazení skutečného tvora, s nímž bojoval v Angkor Kol Keru. Cítil moc tohoto místa, i když Štít nebyl aktivní.

Sin Fen kráčela po vrcholu pyramidy k plošině a za ní se táhla dýchací trubice. Vylezla si na plošinu, sedla si na její okraj a ohlédla se na Deepflight.

Dane zachytil vzkaz, který mu poslala.

„Musíme být blíž,“ řekl DeAngelovi. „Tak blízko, aby naše pohyblivé rameno dosáhlo na tu tyč.“

„Proč s ní nemůže pohnout ona?“ zeptal se DeAngelo, zatímco mírně zvýšil výkon motorů a připlul o kousek blíž.

Pak to Dane spatřil, protože mu Sin Fen konečně dovolila nahlédnout do své mysli. Odpověď na to, proč se nemohla natáhnout po té tyči sama. Co měla v úmyslu udělat. Tohle bylo to místo z vidění, které jí ukradl z mysli. Místo, kde ležela ta žena.

Přesunul se a zasunul ruku do ovládacího zařízení vnějšího ramene. Natáhl ho, až se mechanické prsty obemkly kolem rukojeti tyče. Pak pomalu stiskl ruku, aby se kovové prsty pevně sevřely. I přes kov a umělou hmotu, která ho od tyče oddělovala, cítil záblesk energie.

Teprve potom se podíval na obrazovku obrácenou k Sin Fen.

999 N. L.

Tam Nok byla klidná a mluvila vyrovnaným hlasem. „Tu hůl tu musíš nechat,“ řekla Ragnarokovi.

„Proč?“ Viking zasunul špičku hole do štěrbiny vedle kamenné plošiny. Pravou ruku měl položenou na hadích hlavách na druhém konci, přesně jak ho Tam Nok instruovala.

„Tahle zbraň temnotu jenom zastaví,“ odpověděla. „Nezničí ji. V budoucnosti ji budou muset použít další, až se Stín vrátí. Musíme zajistit, aby jejich pout' nebyla tak obtížná jako naše. Je naší povinností pomoci těm, kteří přijdou po nás.“

Ragnarok přikývl. „Nechám ji tady.“

„Jsem připravená,“ řekla Tam Nok. Ulehla do prohlubně na plošině, která téměř přesně odpovídala tvaru jejího těla.

SOUČASNOST

Sin Fen si lehla na plošinu a polovina těla jí zmizela v prohlubni, která byla vytesána do povrchu kamene. „Co to dělá?“ zeptal se DeAngelo.

Dane ho ignoroval. Propojil se svou myslí k Sin Fen a cítil, že jejich duševní pouto je silnější, než kdy bylo. Dýchací trubice jí vyklouzla z úst a vznášela se ve vodě o kus dál.

Jsem připravená, řekla Sin Fen Daneovi.

Měla jsi mi povědět pravdu, vyslal k ní svou odpověď.

Pokoušela jsem se, ale ani já jsem nerozuměla všemu. To je na tobě. Teď už na to není čas. Tohle je můj úkol, svůj úkol znáš. Udělej to.

Dane zatáhl a viděl, jak se tyč účinkem mechanického ramena otáčí.

999 N. L.

Ragnarok otočil tyčí, tak jak mu Tam Nok přikázala. Hladce opsala půlkruh a pak se zastavila. Cítil, jak mu pyramida pod nohama začíná vibrovat. Pustil tyč a ustoupil dozadu. Temnota už se přiblížila na vzdálenost něco přes půl kilometru.

Kolem těla Tam Nok se objevila modrá záře, která vycházela z plošiny. Nejsytější byla kolem její hlavy. Tam Nok měla stále otevřené oči a její ústa neslyšně šeptala modlitbu.

„Je čas odejít,“ zatahal Hrolf Ragnaroka za paži.

„Musím to vidět,“ setřásl Ragnarok jeho ruku.

„Říkala, že máme okamžitě odejít,“ připomněl mu Hrolf. „I my musíme splnit ještě jeden úkol.“

Něco se dělo s obličejem Tam Nok i s celou její hlavou. Začala se jí pohybovat kůže, jako kdyby pod ní bylo něco živého.

„Musíme jít. Hned!“ trval na svém Hrolf. „Podívej!“ ukázal k temnotě, kde se náhle objevily tři malé tečky a rychle vyrazily směrem k pyramidě.

Ragnarok se toužebně ohlédl po holi a v žilách mu začal proudit bitevní vztek. Chtěl se utkat s valkýrami, ale věděl, že musí udělat to, co mu Tam Nok přikázala.

Neochotně se nechal starým válečníkem odvést k chrámovým schodům, po kterých zbytek jeho posádky už sbíhal dolů. Všichni

brali schody po třech, aby byli co nejrychleji na lodi a co nejdál od tohoto chrámu i blížících se démonek.

V polovině cesty se Ragnarok ohlédl. Celý vršek pyramidy teď obklopovala modrá záře. Valkýry byly sotva dvacet metrů od vrcholu, když proti nim z modré záře vyrazil jako blesk modrý paprsek. První valkýra vmžiku zmizela. Druhé dvě se stále blížily, ale další dva blesky je zničily. Pak vyrazil větší blesk, tentokrát přímo proti temnotě. Tam, kde se do ní zanořil, se ozvala hromová exploze.

„Pospěš!“ naléhal Hrolf a sbíhal dolů tak rychle, jak mu to jeho krátké, silné nohy dovolovaly. Ragnarok vyrazil za ním.

SOUČASNOST

Modrá záře obklopila celé tělo Sin Fen. Dane pustil tyč a vysunul ruku z ovládacího zařízení mechanického ramena ponorky. „Vystoupejte trochu nahoru,“ řekl DeAngelovi.

Ponorka se zvedla o tři metry nad vrchol pyramidy a Dane náhle ucítil bolest, jako kdyby mu někdo do hlavy zarazil kopí chladné jako led. Vykřikl. V tom okamžiku si uvědomil, že cítil jen zlomek toho, co prožívala Sin Fen, když k němu ještě dosáhla ozvěna její mysli.

„Můj bože!“ zvolal DeAngelo.

Dane otevřel oči a okamžitě spatřil, co vyvolalo pilotův výkřik. Sin Fen se z hlavy začala loupat kůže, jako kdyby se jí na lebce rozpouštěla. Její oči se změnily ve dvě tmavomodré koule světla. Vlasy zmizely a v dalším okamžiku i kůže pod nimi. Jediné, co zbylo, byly kosti, protkané modrými linkami, a dvě modré zářící koule místo očí.

I kosti se ale začaly měnit, projasňovaly se, až připomínaly čirý křišťál zaplavený modrou září. Náhle z křišťálové lebky vyrazil modrý paprsek proti temnotě přibližující se brány.

Ponorka se zakymácela v nárazové vlně.

„Mizíme odtud,“ zašeptal Dane.

DeAngelo nepotřeboval druhý pokyn. Zatlačil na páčky a rychle vyrazil pryč.

Dane zaostřil kameru na Sin Fen – na to, co bývalo Sin Fen –, zatímco z křišťálové lebky vycházely další a další modré blesky namířené proti bráně.

Když se obraz začal ztrácet, Dane natáhl ruku a dotkl se obrazovky, posledního spojení, které se Sin Fen měl.

30. kapitola

999 N. L

Ragnarok se zapotácel a málem upadl. V posledním okamžiku našel rovnováhu a skočil přes bok do lodi. Postavil se. „Vesla!“ Ukázal k černému kruhu, kterým se dostali dovnitř. „Tam!“

Z vrcholu pyramidy šlehaly proti temnotě další modré paprsky a docházelo k mohutným výbuchům, jejichž hluk doléhal na Ragnaroka a jeho posádku s takovou intenzitou, až měli pocit, že se jim rozskočí hlavy.

Ragnarok popadl nejbližší veslo a zabral, zatímco Bjarni natočil kormidlo tak, aby mířili do černého kruhu. Dotkli se jeho okraje a byli vtaženi dovnitř.

Náhlé ticho představovalo tolik očekávanou úlevu, ale neocitli se u pobřeží Islandu. Ragnarok to okamžitě poznal podle teplého vzduchu, který je obklopoval. Postavil se a užasle se rozhlédl. Ocitli se v obří jeskyni, nad hlavou jim svítila ohnivá koule místo slunce, ze všech stran je svíraly skalní stěny a kolem hladiny vody se táhl pás černého pobřeží.

Byly tu lodi, víc lodí, než kolik kdy Ragnarok viděl pohromadě, a všechny ležely vytaženy na břeh.

„Co to je za místo?“ zeptal se Hrolf a pomalu přestal veslovat. Tam Nok ukázala Ragnarokovi jeho budoucnost. Věděl, co je jeho úkolem.

„Tady musím zůstat, starý příteli.“ Ragnarok stiskl Hrolfovo předloktí.

„My všichni tu zůstaneme...“, začal Hrolf, ale Ragnarok ho přerušil zavrtěním hlavy.

„Ne. Musíte se vrátit. Znovu projet černým kruhem. Odnese vás to zpátky k Islandu. Pak se vrátíte do Norska. Do naší vesnice. Musíte se usmířit s králem.“

Hrolf přikývl. „A tvoje matka?“

„Řekni jí, že jsem v pořádku a že si přeji, aby byla šťastná. Teď jed'te. Vezměte si kteroukoliv loď chcete. Já zůstanu na své.“ Ragnarok přihlížel, jak Hrolf a ostatní přestupují do jiné vikinské lodi, ještě větší než byla jeho, a tlačí ji ze břehu do vody. Propluli kolem něj a jejich vesla ččila jinak nehybnou hladinu.

Ragnarok vystoupil na bok své lodi. „Dobrou plavbu,“ vykřikl se sekyrou v ruce. Hrolf vydal pokyn, aby zbývající veslaři zamířili k černému kruhu. Jakmile se ho dračí hlava loď dotkla, vtáhlo ji to dovnitř a zmizela. Ragnarok zůstal na palubě své lodi sám – uprostřed hřbitova dalších plavidel.

SOUČASNOST

„Vraťte se zpátky tím černým kruhem,“ pokynul Dane.

DeAngelo už tím směrem mířil. Vnitřek *Deepflightu* se chvěl díky tlakovým vlnám, které se kolem nich šířily vodou. Dopluli k černému kruhu a najednou se všude rozhostil klid.

Dane se díval na obrazovky, na kterých bylo vidět pohřebiště lodí a letadel. Vnímal něčí přítomnost – ne někoho živého, ale někoho, kdo tu kdysi byl. Válečníka, který pracně vyryl do kovového boku *Scorpionu* důležitý vzkaz.

„A znovu do černého kruhu,“ přikázal Dane. „Ten nás zavede ven.“

31. kapitola

SOUČASNOST

„Pane, podívejte se na to!“ Ahana zapomněla na svou obvyklou rezervovanost a doslova před svým pracovním stolem nadsakovala.

Nagoja okamžitě spatřil příčinu jejího vzrušení. Hladina muonové aktivity kolem brány Bermudského trojúhelníku se zvýšila natolik, že opustila horní okraj obrazovky.

„Právě to začalo,“ řekla Ahana. Obrátila se ke druhému monitoru. „Tady, na východním okraji brány – to je zdroj.“

„Zdroj čeho?“ zeptal se Nagoja, aniž by očekával odpověď, protože věděl, že zatím žádnou nemají. „Ty muony jsou vedlejším produktem nějakého procesu.“ Uhodil rukou o desku stolu. „Musíme na to přijít!“

„Pane...“ Ahana se vrátila k první obrazovce. „Podívejte se na tu bránu!“

„Brány se zmenšují!“

„Jste si jistá?“ Foreman si přitiskl sluchátko blíž k uchu, aby slyšel přes ruch, který panoval ve Válečné místnosti.

„Brány se zmenšují,“ zopakovala Connersová. „Mám tu nejnovější snímky. Rozhodně ustupují. Na západním okraji brány Bermudského trojúhelníku se objevila nějaká aktivita – nejsem si

jistá, co to bylo –, ale celá ta zatracená věc se zmenšuje. A to tak, že rychle.“

„Oni to dokázali.“ Foreman tomu nemohl uvěřit. „Dokázali to,“ opakoval, jako kdyby se vyřčením ta slova stávala nezpochybnitelnou pravdou.

„Glomar už je mimo bránu,“ řekla Connersová. Foreman se natáhl kupředu a zvedl satelitní telefon, který ho spojoval s lodí.

„*Glomare*, tady je Foreman.“ Několik vteřin počkal a pak se ohlásil znovu. Odpovědí mu byl šum statické elektřiny, nakonec přerušený velice slabým Arianiným hlasem.

„Myslím, že na palubě lodi jsou všichni mrtví.“

„Jak jste na tom vy?“ zeptal se Foreman.

„Já jsem v pořádku,“ odpověděla Ariana, „ale *Glomar* nikdo neřídí, takže pluje s proudem a já tím pádem také.“

„Někoho tam hned pošlu. Co Deepflight?“

„Právě se objevil na sonaru. Stoupá z Portorické předhlubně. Pokusím se ho k sobě navést sonarem. Co se to u všech všudy děje?“

„Dokázali to,“ řekl Foreman. „Brány ustupují. Museli najít ten Štít a použít ho.“

„A do hajzlu,“ ozvala se Connersová, jejíž tón okamžitě zchladil Foremanovo nadšení.

„Co je?“

„SOSUS objevil nějaký předmět, který byl dosud zakryt bránou. Je to *Wyoming*!“

„Poloha?“ zeptal se Foreman. „Jižní okraj brány. A směřuje k západu.“

Foreman se ohlédl na velkou mapu na stěně. Nejbližší válečnou lodí byl *Seawolf*. Otočil sedadlo k důstojníkovi námořnictva. „Spojte se se *Seawolfem*. Pohyb!“

„Zachytili jsme ho hydrofonem,“ oznámil kapitán McCallum Foremanovi. „To je jediné zařízení, které máme v tuto chvíli k dispozici.“

Počkejte vteřinku...“ Jeho výkonný důstojník Barrington na něj právě něco signalizoval. „Co se děje?“

„Wyoming se chystá k odpálení střely pod vodou. Zaplavuje střilny.“

„Ježíši,“ zašeptal McCallum. „Pane Foremane, Wyoming se připravuje k odpálení. Míříme k němu.“ Položil sluchátko satelitního telefonu.

„Plnou rychlostí k cíli,“ přikázal. „Jak je daleko?“ Barrington pokrčil rameny. „Podle mého nejlepšího odhadu asi dvě míle.“

Po výpadku počítačů přestaly fungovat všechny nejmodernější přístroje, jimiž byla tato ponorka za miliardu dolarů vybavena. Nejen to: ani nemohli naprogramovat nezbytné informace do svých torpéd a řízených střel. Nejenže se Seawolf plavil poslepu – nemohl ani zaměřit svoje zbraně. McCallum už předem rozmýšlel, jak by se měl zachovat, kdyby k takové situaci došlo, a proto okamžitě zvedl druhý mikrofon.

„AWACS Eagle, tady je Seawolf.“

„Tady Eagle.“

„Máte polohu Wyomingu?“

„Přepojuji vás na NSA,“ odpověděl Eagle. „Počkejte.“

Z vysílačky se ozval jiný hlas, tentokrát ženský: „Seawolfe, tady je Connersová, NSA. Podle systému SOSUS je Wyoming jedna celá šest desetin míle severně od vás. Pohybuje se západním směrem rychlostí patnácti uzlů. Předávám souřadnice plavidlům na západ od vás, aby mohly zaměřit svoje střely.“

Barrington zvedl ruku, aby přilákal McCallumovu pozornost. „Už nejsou slyšet zvuky zaplavování. Wyoming je připraven odpálit rakety.“

„Na to není čas!“ vykřikl McCallum. „Už jsou připraveni. Během minuty dojde k odpálení střel.“

Odhodil mikrofon a stoupl si vedle odpalovací plošiny. Sundal si klíček, který měl zavěšený kolem krku. Otevřel červený kryt a zasunul klíček do otvoru. „Výkonný důstojník?“

Barrington s bílou tváří vyndal svůj klíč a zasunul jej do vedlejšího otvoru.

„Na tři,“ řekl McCallum. „Jedna, dva, tři.“ Oba muži otočili klíči. Světla na panelu změnila barvu ze žluté na jasně červenou.

„Zbraně jsou připraveny,“ ohlásil Barrington.

McCallum pustil klíč. „Střelecký důstojník, vypalte střely jedna až čtyři! Ať se rozptýlí na vzdálenost čtyř tisíc metrů. Ted’!“

„Ano, pane. Odpaluji první. Odpaluji druhou. Odpaluji třetí. Odpaluji čtvrtou.“

Seawolf se mírně zachvěl, jak jej opustila čtyři torpéda MK-48. Z každého z nich se odvíjel tenký drát, který za normálních okolností sloužil k tomu, aby sofistikovaný zaměřovači systém ponorky navedl torpéda přímo na cíl. Ted’ ale všechny střely jednoduše pluly přímo a postupně se rozestupovaly jedna od druhé.

„Tisíc metrů,“ oznámil střelecký důstojník s očima přikovanými ke stopkám.

„Pane...,“ ozval se Barrington, ale zase zmlkl.

„Dva tisíce metrů.“

„Děláme to, co musíme,“ řekl McCallum.

„Ano, pane,“ přikývl Barrington. Všechny oči v místnosti sledovaly důstojníka se stopkami.

„Slyším, jak Wyoming otvírá střílny,“ ozval se muž u hydrofonu. „Chystá se odpálit rakety.“

„Tři tisíce metrů.“

„Nic neodpálí,“ řekl McCallum. Spustil ruku a stiskl odpalovací tlačítko, napojené na všechna čtyři torpéda.

Čtyři jaderné hlavice explodovaly tisíc metrů od sebe, tři tisíce metrů od Seawolfu. Vše v okruhu pěti mil, včetně Seawolfu a Wyomingu, bylo v jediném okamžiku zničeno.

Epilog

Dane stál na plošině, která obkružovala vrchol vrtné věže, a díval se přes palubu Glomaru na otevřené moře. Vál mírný větřík a okolní moře bylo klidné. Na východě stoupalo nad obzor slunce jako zářivá oranžová koule, která předpovídala pro tento den hezké počasí.

Slyšel někoho stoupat po kovových schodech, ale neotočil se. Arianinu přítomnost cítil o hodně dřív, než její příchod slyšel. Námořnictvo minulý den dopravilo na palubu lodi novou posádku, která okamžitě vytáhla Deeplab i s připojeným Deepflightem. Po původní posádce Glomaru nebylo ani vidu, ani slechu – zůstaly po ní jen krvavé stopy, nejvíc kolem středu lodi. Další oběti, které je třeba připsat k seznamu, jenž už pomalu dosahuje čísla půl milionu, pomyslel si Dane. Island se změnil v několik aktivních sopek, které čnely nad hladinu severního Atlantiku. Portoriko se stále pokoušelo zlikvidovat škody způsobené tsunami, doky v Grotonu zamořila radioaktivita a mnohakilometrová oblast v jejích okolí musela být evakuovaná. Přišli o Seawolf, po kterém nezbyl ani vrak, i když námořnictvo stále pátralo po jeho pozůstatcích, stejně jako po troskách Wyomingu.

„Foreman nás chce mít zpátky ve Washingtonu,“ řekla Ariana. „Nagoja prý přišel s nějakou zajímavou hypotézou o podstatě těch bran a Foreman chce, abychom si ji poslechli.“

„Dokáže je uzavřít jednou provždy?“ zeptal se Dane.

„To nevím. Podle Foremanových slov – a ta on vždycky pečlivě váží – má Nagoja určitou představu o tom, jak ty brány fungují.“

Dane se neotočil. „Kde jsou všichni ti lidé?“

„Jací lidé?“

„Z lodí a letadel, které jsme viděli na tom hřbitově. Z Deeplabu...“

„Na druhé straně,“ odpověděla Ariana.

„Ale co to znamená?“ zeptal se Dane.

„Musíme do Washingtonu, abychom se podívali, na co Nagoja s Foremanem přišli,“ řekla Ariana.

Dane potřásl hlavou. „Odpověď nenajdeme ve Washingtonu. A ještě není po všem. Jenom jsme zopakovali historii. Brány jsme sice zavřeli, ale ony se znovu otevřou. Příště bychom je možná měli otevřít my a přenést válku na druhou stranu.“

Ariana položila Daneovi ruku na rameno. Asi minutu stáli nehybně a pak se Ariana obrátila k odchodu. „Počkám na vás s Chelsea na přistávací ploše pro vrtulníky.“

Dane slyšel, jak schází dolů po schodech. Díval se na oceán, ale ve skutečnosti viděl před očima toho vikinského válečníka, stojícího na přídi své lodě s velkou sekyrou v ruce. Vzpomněl si na vzkaz, který byl vyryt do boku Scorpionu.

„Budeš pomstěn,“ zašeptal Dane, než se vydal za Arianou.